

Samtliga dikter, del 2

(1985-93)

Dikterna ur "Trasan och träskets hemlighet" (1985-86)

1. Självövertvinnelsen

Storstaden var en steril stackars stenöken
för brott och synd att florera i,
för sjuka och missanpassade eländiga och olyckliga
stackars fördummade och omedvetet miljöskadade
dystra offer för massmediehjärntvättning, stress, pop och gifter.

Jag kan icke älska den staden fastän jag är född i den.

Och när jag ringde dig var du på sjukhus.

För vad? Hade du blivit intagen?

Nej. Det var ett näsa-, ögon- och öronsjukhus.

Du arbetade där i en svårmodig sjukhusmiljö,
som om icke din bostad vid stadens mest bullrande

hårda trafikstråk var tillräckligt illa.

Jag cyklade ut till familjebostället i skärgården.

Det var för den tredje gången i år:

nio grå monotona och mördande mil.

Varför gjorde jag det? Aldrig bar det mig mer mot än nu.

Icke hade jag råd denna tredje gång med tåg och båt,

icke hade jag lust denna tredje gång alls;

det var bara för det att jag i ett svagt ögonblick lovat

att komma tillbaka.

Och jag kom tillbaka.

I svårmod och dysterhetsstämning i svart

kom jag fram till den nionde milen,

där bron kastar sig över vattnet till skärgårdsön.

Än en gång infann sig det underbara miraklet.

Jag glömde all sorg och mitt sämre jag

och blev en ny bättre mänska.

Naturen tog hand om mig och tog emot mig.

Min frihet på landet blev åter total.

Jag kände mig än en gång hemma

i denna förvirrade hemlösa värld,

som tycks gjord för att människan icke skall mera

få känna sig hemma i den.

Men naturen allena är mänskans förädlare

och hennes rätta jag. Endast naturen är sann

i vart människohjärta. Blott den gör

var människa god, glad och kreativ.
Samtlig civilisation är allenast en mask
som bedrager och inpräglar fåfänga.
Den som är fattig är snål, ty han skryter ej med
vad han äger, sin fattigdom, och är ej alls heller
generös med den, då han ej vill ha sina medmänniskor
lika fattiga. Men har han endast naturen
så är han mer rik än den rikaste, mer generös
än den bankrutte slösaren, och mera lycklig och god
än den som äger hela civilisationen
och skryter och är generös med den fåfängan.

2. Misstron

Du är en konstnär men mera en människa;
du är en utbildad och etablerad teaterartist
men tar arbete som vårdarinna på sjukhus.
Du reste omkring i all världen från Kairo till Bangkok
men har sedan dess stannat hemma,
uttröttad av resandet, bitter på erfarenheterna,
eller besviken på livet?
Jag vågar ej vara så mänsklig.
Två månader har jag i mitt liv arbetat för pengar.
De övriga fullvuxna nitton eländiga åren
har jag endast frossat i litteratur och musik och kultur.
Ingen nytta har jag gjort för världen,
ej något konkret har en enda att vara mig tacksam för,
aldrig har jag velat leva som vanliga människor,
ej har jag tjänat mitt samhälle mer än en paria.
Jag var för fin såsom musiker för att arbeta med händerna,
jag var för stolt för att vilja bli kapitalist,
jag var alltför fanatisk för att kunna frivilligt överge
en enda not av musiken och en enda bokstav av litteraturen.
Jag levde allena för mitt höga nöjes skull
och aldrig för att betjäna min nästa.
Det var jag för fin och för originell och för exklusiv för.
Och där för har jag även gått miste om livet.
Jag har aldrig älskat en annan förutom mig själv.
Jag har aldrig glatt andra men endast mig själv.
Jag tog gärna vad andra gav mig och bjöd mig på,
men aldrig bjöd jag dem tillbaka.
En snåljåk, en snobb, en total egoist,
en odräglig självdyrkare och egocentriker,

en som ej visste vad kärlek var, ej kunde ge den
och ej kunde älska en annan än enbart mig själv,
en tyrann mot sig själv och mot omvärlden,
girigbuk, gnidare och egotist - det är jag.
Du kan frångå ditt yrke och bli sjukhusvårdare -
det har jag ej kunnat någonsin under min levnad,
ty jag var för stolt och för egenkär.
Skall jag då överge litteraturens gudomliga vanvett
och sköna musikens ansträngande plikter
för att bli en människa blott
som mest lever för sina medmänniskor?
Krävs det av mig av mitt öde?
Det blir i så fall ganska svårt för mig
att utan vidare lyda ett så lyckligt öde,
ty olyckan fruktar jag icke, och döden har jag aldrig skrämts av;
men det som jag alltid har fruktat är lyckan,
då jag aldrig har kunnat tro
att den kan vara verklig och hållbar.

3. Miljöns hemlighet

För femtio år sedan var allt perfekt:
båda gårdarna blomstrade liksom familjerna,
hela miljön var direkt idealisk,
och inga moln syntes på framtidens blå horisont.
Att din farbror fick hjärntumör var inte hans fel;
det kunde ha hänt vem som helst.
Kriget skonade båda familjerna men icke kärleken
och allra minst religionen: min morbror blev det första offret.
Han blev både vansinnigt kär och fatalt religiös.
Religionen förstörde hans äktenskap och sedan hela hans liv:
han blev intagen på en klinik i Vancouver och tog där sitt liv.
Han var ädel och god men för god och för ädel för denna vår värld.
Mest av alla i hela vår släkt blev jag närmast lik honom:
alldeles för god, musikalisk och inbunden.
Hans äldre syster, min mor, var den mest idealiska moder i världen,
tills hon föll för amerikansk billig frälsningsvulgärpropaganda:
med henne föll samtliga av mina syskon.
De är alltjämt ensidigt fromt religiösa och livegna
i den skandalreligionen ännu i den dag som idag är,
och dess enda praktiska fördel är fullständig ansvarslöshet ekonomiskt,
om det är en fördel. Jag ensam, besviken och bitter på hela familjen,
och det inklusive min krasse affärsmannafader,

begick nästan självmord långt hellre än att bli frälst.
Nu har ock din kusin blivit frälst och går svävande fram genom livet,
så lycklig, naiv och förlorad för samhället, ordningen och sin familj.
Må han vara så lycklig så länge det går: det har funnits ett paradiset endast,
och det tog slut efter sju dagar blott av mänsklig lycka.
Och gårdarna? Hur gick det sedan för dem?
Min gårds huvudpersoner blev gamla och dog;
sedan ärvdes den av alla arvingar som sinsemellan
hårt tävlade om vem som mest kunde exploatera,
dehumanisera, förändra och modernisera ihjäl den:
de slåss alla somrar ännu där på platsen.
Och din farfars gård blev ett ställe för spindlar och fladdermöss
när övre våningen övergavs, ett hem för ogräs och djungel
när trädgården småningom tilläts att växa igen,
och från dominerande bygdegård till isolerad oas-ö
bland idel omringande finska stilbrytande nybyggen.
Ingenting har dock förfallit. Allt har bara ändrats ihjäl sig
och ansträngt sig därmed. En svaghet hos mänskan
är att hon ej fattar det tidlösa men blott försöker att söka sig bort därifrån
med att ändra ihjäl sig. Det tidlösa och oföränderliga endast
klarar sig och blir bestående bland alla mänskliga vrak
som förändrat och moderniserat och frälst och dehumaniserat ihjäl sig.
När gårdarna våra ej längre tillhör våra egna familjer
och vi äro döda så finns ändå gårdarna kvar
för att fortsätta motstå all mänsklig föränderlighets galna fåfänga.

4. Besvikelsen

Man vill så gärna älska,
respektera, hålla av de egna,
särskilt de som äro äldre.
Men om de gör bort sig,
visar sig ovärdiga och opålitliga,
mer barnsliga än sju-års-barn,
vad kan man göra med dem då?
Man kan ej utan vidare förakta dem,
ty aldrig kommer man ifrån
den tacksamhet man skyldig är dem,
särskilt om de äro ens köttsliga föräldrar.
Skammen som barn känner inför skamliga föräldrar
är långt djupare och svårare
än den skam någonsin kan bli föräldrar känna
inför blint urspårade erfarenhetsoskulder.

De som äldre är skall ju med värdighet

tryggt föregå med gott exempel.

Om de icke gör det är det ett förräderi mot barnen.

Tacksam är man då om andra äldre släktingar

än ansvarslösa syskon och förblindade föräldrar

visar något prov på värdiga exempel.

Tacksam är jag mot min morbror,

för att han tog livet av sig hellre

än att leva ett ovärdigt liv.

Och tacksam är jag för föräldrarna till mina småkusiner

för att de har lyckats ekonomiskt och familjemässigt.

Tacksam är jag för att mina syskon

lämnat mig och flyttat utomlands

i stället för att stanna kvar och plåga mig

med sitt erbarmliga beroende av falska ideologier.

Tacksam är jag för att mor och far

gav oss en lycklig barndom.

Tacksam är jag mot mitt öde

att dess hårda tragedier härdat mig

när syskon och föräldrar föll ifrån i dårskap,

ty när alla andra viker

har man dock sitt öde kvar;

och även om det aldrig muntert är

så är det ändå alltid mera effektivt

och pålitligt som läromästare

än någonsin en människa, en släkting,

en förälder, syster eller bror kan vara.

Ty var människa är intet mot sitt öde,

som allena kan befria människan

från mänskligt sällskaps skrala kryckor

och ersätta dem med sund stabilitet, moral,

erfarenhet och eftertanke.

5. Kusinbarnet

Min äldste bror, som jag mest älskar av syskonen,

har tvenne döttrar, som visst är förtjusande och exemplariska,

men de skall uppfostras till blinda ideologer

emedan föräldrarna är det: det bästa man kan önska barnen

är att de en dag med våld om så behövs skall frigöra sig från

de föräldrarnas ömkliga ensidiga religionsnaivitet.

Min högt älskade syster har två barn från sitt andra äktenskap:

den mannen brast i sin ideologiska trosvisshet

varför han skildes från hustrun och barnen

på min systers initiativ.

Hennes barn är förtjusande och exemplariska

men även de hopplöst fallna i livegenskap ifrån födseln

med helt obefintliga insikter i andra världar än ideologins värld.

Det bästa man kan önska dem är revolt och frigörelse på samma sätt

som de förra, ty eljest finns det intet hopp för dem.

Min andre bror är nu gift med sin fjärde fru

och saknar fortfarande egna barn

men har samlat på sig hela sex stycken sådana

från sina fruars förbrukade äktenskap:

skilsmässor endast har han själv gift sig med.

Han har skilt sig från tre fruar och från deras fyra barn.

Samtliga frånskilda fruar och barn var förstas ideologer,

och det är förstas även fjärde frun och hennes barn.

Man kan önska dem allt gott i form av revolt mot

den livegenskapsalstrande religionen allenast.

Min enda kusin har en amper karelska till hustru

och ett eget barn som är lika ömtåligt som modern.

Jag uppskattar modern för hennes förnuft och den sonen

för att han är deras son. Mer än så känner jag icke för dem.

Men min gode kusin, stadgad läkare, har även skaffat sig

en adoptivson från djungeln i fjärran Guyana,

en sällsam indianpojke, ryckt ut ur sjukdom och svält

från en slum i en hamnhåla i Sydamerika.

Denne krabat är en ovanligt gripande varmhjärtad ödets man,

öm som ett lamm och mer hårt prövad med sina tre år på nacken

än vad deras äkta son kommer att vara vid tio år.

Denne indian med sin mänskliga ömhet och iver

är mig mera kär än de övriga sju barnen

i min familj. Denne bortbyting, denne oäkte rasfrämmande Mowgli,

den från dödens, slummens och eländets käftar heroiskt bortryckte

förtvivlade hemlöse tiggaren, tjuven och parian

allena uppväger de äkta sju tråkiga rasrenhet, religion och behörighet.

Denne indian ensam skulle jag gärna ta hand om för hans ödes skull,

men de övriga sju tänker jag icke lyfta ett finger för

att rädda dem från föräldrarnas religiösa, moraliska och infernaliska

konventionella osynliga och omedvetet självmördande klor.

Av kärlekslöshet? Nej, av maktlöshet endast

inför människans dumhet, frivilliga blindhet

och självdestruktiva osjälvständighet.

6. Om kärleken

Aldrig har någon dam lyckats förföra mig,
och aldrig har jag förfört någon dam eller ens det försökt.

Sigmund Freud sade: "Undertryck ej det sexuella,
ty det leder bara till sjukdom. Ge utlopp för ondskan i stället."

Det kunde man säga när världskrigen ännu ej givits fritt utlopp
och när ej atombomben uppfunnits och givits utlopp för i krigiskt bruk.

Själv förbannar jag det sexuella. Det är mitt livs bittraste fiende.

Visserligen är det oemotståndligt, naturligt, ofrånkomligt och oundvikligt,

men jag kan dock ej det betrakta som annat än avskyvärt,
djuriskt och lågt, billigt, fult och groteskt i sin obscenitet.

Hellre jungfru på livstid, jag föredrar ensamhet och isolering,

jag blir hellre utskrattad, avhånad och även vanryktad

än att jag låter min kärlek besudlas av djuriskhet och egoism.

Jag kan älska - det vet jag, det gör jag, det älskar jag även att göra,

min kärlek är stor, den är innerlig, pålitlig, ståndaktig, djup och beständig;

jag har aldrig svikit en vän, och de enda jag övergett

har varit falska förförerskor som velat missbruka vänskap

med att kräva obsceniteter för sin egen skull.

När jag älskar så kräver den kärleken trohet allenast -

allt annat är oviktigt. Kärleken är störst

när den är som renast, och det enda någonsin

som kan besudla ett kärleksförhållande är egoism.

Egoismen är alltid ett djuriskt begär som man ej har distans till

och ej själv behärskar: den är alltid utom kontroll.

Därför är den så farlig.

Dess motsats är hänsynsfullhet och respekt,

eftertanke, besinning och ansvar,

försiktighet och den totalaste ärlighet.

En enda lögn kan förgöra en värld,

om den så är än aldrig så vit.

Ett steg bort ifrån sanningen, och man kan drunkna,

ett ens egennyttiga och allting blir skeppsbrott,

en omedveten kompromiss med ens samvete,

och allting faller direkt i ruiner.

Blott luftslotten och idealen är hållfasta grunder

att bygga en verklighet på och en framtid.

Strukturerna som överlever den timliga världen och tiden

och som alltid håller historien i gång och i rörelse

är alltid andliga.

Allt det konkreta är blott apparanser och slagg

av det evigt gudomliga bakgrundsarbetet

som alltid sker bakom kulisserna
och som är det enda riktigt väsentliga.
Drivfjädern till det som alltid består, strävar vidare och upprätthåller
är alltid den outrannsakliga höjden av gåtfullhet:
den sköra kärlek som alltid är älskad emedan den alltid är ren.

7. Den tragiska friheten

Att giva sig ut på de gyllene böljorna
helst i en öppen kanot,
att bli ett med naturen,
dess vildhet och skönhet,
dess gyllene värme och liv,
och i skydd av dess ohöljda realitet,
den totala konkreta helt avklädda sanningen
i dess mest naturalistiska mörker och grymhet,
förglömma allt mänskligt ont, dödens hot
och hela vår skräckcivilisation
med dess våld, hat, narkotika,
kärnkraftsvansinne, politiska missbruk,
experimentell radioaktivitet,
och den eviga mänskliga vidriga leken med döden.
Naturen är döden för all mänsklig dårskap
och därför den enda befintliga vägen till liv.
Men den vägen går genom besvärliga prövningar:
för att rätt komma åt moder Naturs charm och väsen
så måste man slussas förbi ut ur alla de mänskliga
vansinnen först. Alla fåfångor, alla personliga
dumma konflikter med medmänniskor,
allt dumt beroende av stimulantia och materialismer,
och framför allt slöheten, likgiltigheten, det intiga inom en
måste man själv operera kirurgiskt ur kroppen och själen.
Först då är man fri och en mogen själ för att ta del av
den utomordentliga friheten ute hos moder Naturen.
Att kämpa med stormarna, frossa i deras herkuliska överdåd,
flyga och susa med vinden bland träden
och flamma med åskan i natten
och njuta av att bliva våt genom ösregn;
att glömma allt ansvar för småaktigheter,
att slippa ta del av den mänskliga lågheten,
att endast få lyftas upp till det universella
och umgås med allt det allenast
som övergår och överträffar en själv,

att få flyga i tankarna utan att någon försöker
att dra dem tillbaka till jorden bakom lås och bom,
att få sjunga för full hals förutan att någon ber en hålla käft
och allenast ha hela naturens andäktiga tysta publik,
att få frossa i renheten och glömma all mänsklig fulhet,
att få dyrka fritt utan att någon hädar i närheten,
att få blott höra naturens musik och bakom sig få lämna
allt mänskligt elände i form av omänskliga oljud,
det är nog på denna jord den enda frihet som finns,
som all mänsklig civilisation är som gjord för
att inmura människan från till självdestruktiv olycka
såväl för människan som för naturen.

8. Olof Palme och Dag Hammarskjöld

Han är odräglig, tråkig och dyster.

Han tiger rent avskyvärt och håller inne med allt vad han känner.

Han verkar helt kall som en fisk,
hal som ålen och varför ej lömsk, dolsk och feg även
i sin utmanande och otillgängliga gåtfullhet.
När han ger uttryck åt något så är det blott
för att få andra att känna sig mindre,
för att kritisera dem, visa sitt missnöje med dem
och som översittaren uppfostra dem till vad de icke vill.

Är han omänsklig, är han vidunder och monster,

är han ett slags obotligt missfoster,

eller är han blott en människa?

Svaret på frågan kan man endast få

om man avrättar honom.

Om man därmed misslyckas

och han ej låter sig avrättas

är han ett monster, vidunder, tyrann

och ett omänskligt missfoster.

Men om han låter sig ödmjukas

blir hela situationen en annan.

Då märker man plötsligt, när det är för sent,
att han lärde en mycket, att han visste väl vad han gjorde,
att han gick i täten för andra och upptäckte nya oanade vägar,
att han var omistlig, att hans överlägsenhet ej var en sjukdom
men endast ett ädelt Prometheussyndrom.

När han blivit ett minne blott

blir han med ens lika stor

som han under sin levnad var avskyvärd.

Filmregissör Ingmar Bergman förkunnade en gång
att stora författare var endast de som var avlidna
eller som grät.

Det är mycket i det,
ty det finns inget mer mänskligt ödmjukt
än tårarna, än den uppriktiga sorgen,
som låter sig komma till uttryck konkret.
Och en stor koryfé som kan gråta,
överlägsenheten som visar förkrossande mänsklighet
med att emellanåt taga till lipen
behöver ej avrättas för att bli erkänd som stor.
Överlägsen är den som i sin överlägsenhet
inser att han alltid blott är en människa.
Den må man följa och lyssna till,
lära av och efterlikna,
ty han är långt större och mera väsentlig
i livet och nuet än vad han i människors minnen
kan någonsin göras till efter sin död.

9. Ödmjukheten

Ödmjukheten är ett livselixir.
Ödets offer är kamrat med hela världen.
Fattig, är han aldrig ensam,
ty majoriteten av vår mänsklighet
är fattiga som han.
Om han är utan bostad är han icke ensam,
ty majoriteten av vår mänsklighet
är bostadslös och fredlös liksom han.
Om han är utan bröd och pengar
och helt maktlös därigenom mot världsordningen
så har han flera milliarder med sig
som är allihop i samma båt.
Och är han ödmjuk i sin olycka
så är han glad,
ty han är då medveten om sitt sällskap av miljarder,
och han inser då att olyckan är ensamheten,
som allenast rika, etablerade och mäktiga få lida av.
Allenast maktlöshet ger lycka,
endast fattigdom ger god förnöjsamhet,
och den allena skänkes hälsa.
Ensamheten är en sjukdom,
som av makt och pengar endast kan förvärras

och som endast kan bli botad av förlust.
En sinnessjukdom, isolerande och grym
och ondare än något annat
är all makt, all rikedom, all ensamhet,
som måste tvärt beröva varje frossare däri
allt mänskligt sällskap, alla milliarder fattiga,
den maktlösa majoriteten av vår mänsklighet,
den lyckliga majoriteten,
som är nöjd med all sin ödmjukhet och ringhet
och som inte eftersträvar något annat
än att lugnt få hålla på med sitt
hur litet pengar det än skänker.
Krossa makten, ersätt den med ödmjukhet,
och hela mänskligheten skall bli frälst
från våld, förtryck och ofrihet.
Släpp ödmjukheten och förnöjsamheten fri,
och harmonin skall härska på vår jord.
Var glad åt all din tuktan, människa,
välkomna den och skratta åt den,
ty tyrannen är en löjlig man
som aldrig kan av evigheten tas på allvar.
Sälj din makt och bli en ödmjuk människa,
och hela världen skall bli din,
och hela mänskligheten skall med glädje följa dig.

10. Den farliga kärleken

Låt mig få älska dig, om ej i ord, ej i handling, ej i något tecken
dock genom min själ, genom hela min själ,
och det fullständigt förbehållslöst utsägligt.
Måhända har du ock en själ som kan känna
ej enbart vad som finns i kroppen
men även allt det som är så mycket större än kroppen.
Om jag ej får tala om kärlek med dig
kan dock intet förhindra mig i att få tala om kärlek
med själens osynliga stämma, vars ord ej kan synas
och ej skadligt tolkas men blott endast kännas med själen.
Förbjuden är all kärlek mellan oss
men därför just är den desto mer levande.
Aldrig i hela mitt liv har det hänt mig förut
att jag omedelbart blivit kär i en kvinna
när jag henne såg första gången i livet.

Det kunde blott hända med dig,
som var lyckligt gift och hade hem och två barn.
Nio månader dröjde jag med att få se dig på nytt in persona,
i hopp om att kärlekens känslor på den tiden skulle bli botade.
Botade blev de, men när jag fick se dig på nytt efter de tre kvartalen
så blossade de upp på nytt mera påtagligt än första gången.
Jag hade bestämt att jag skulle gå hem klockan sex.
Jag blev kvar hela kvällen och fick sova över,
och hela den natten låg jag blott och önskade dig.
Och på morgonen skildes vi utan din man,
din förnuftige, jordbundne, ärlige, duktige,
helt realistiske och socialdemokratiska man,
som jag aldrig väl kommer att få någon nära kontakt med.
Jag kan högt värdera hans chosofrihet,
men aldrig kan han bli mer för mig
än blott ett hinder emellan oss.

11. Den ljuvliga risken

Är det du som är farlig för mig eller jag som är farlig för dig?
Vår förbindelse kan leda till en moralisk bankrutt,
evig oro och grämelse och livslång vanära för mitt vidkommande,
och själv riskerar du man och två barn, hem och trygghet
och ekonomi samt en ärbar gift frus oantastliga anseende.
Eller är kanske vi båda farliga för hela världen?
När vi första gången sågs mördades en statsminister i Sverige,
och när vi nu återsågs inleddes den största kölden i Nordeuropa
med lägsta rekordtemperatur i Leningrad någonsin
och med fatala och oöverskådliga kriser och olyckor för hela Norden.
Men faran vi löper för världen och mest för varandra är ljuvlig,
och det att den faran tycks vara så oerhörd
är blott det säkraste tecknet på det
att vår kärlek är större än världen.

12. Hemlighetens lycka

Hur mycket tänker Du på mig?
Det kan ej vara lika mycket som jag tänker ömt på Dig.
Min älskade, vi voro gjorda för varandra,
men vi får aldrig ge vår kärlek något ord av luft.
Jag får ej lyfta någon lilltå för att skada din familj,
beröva Er det minsta av Er välförtjänta egenhändigt byggda lycka,
sätta någon ringaste osynlig fläck på Ditt anseende, Din själ och framtid.
Jag är ju bara ett socialfall. Jag får icke älska någon.

Jag får bara lyssna till min kropp som skriker ut sin längtan
i den tystaste mest oerhörda, outhärdliga, psykosomatiska och djupa smärta.

Jag är ingenting, och Du är allt. Det är min lycka.

Den består så länge endast ingen känner till den
utom jag och kanske Du,
om Du kan tänka blott en bråkdel av det universum
av ursinnig kärlekslängtan
som beständigt i min själ rör sig om Dig.

13. En förklaring

Vad är jag? Jag är ingenting. Inga inkomster har jag,
jag är sedan urminnes tider förföljd av det träskfolk
som den svenska byråkratins köpta inkvisitorer är:
arbetsförmedlare, myndighetstjänstemän, socialarbetare och kuratorer,

skattmasar som blott skönstaxerar de fattiga
och andra monster i maktens bordell,
som är ofelbar i sin funktion av den lömskaste av alla bläckfiskar,
legaliserad och ensidigt tjänad och vaktad av inkastare
varifrån ingen mer kommer levande ut som en gång blivit fångad.

Jag talar om Storebror, Träsket, Etablissemanget,
den Legaliserade Ofelbarheten, en maffia mer lömsk
än den värsta på jorden: den ökända maffian i Kreml.
Ja, jag känner det träsket, Socialbyrån, samhällets sopnedkast,
varifrån ingen mer slipper upp från som en gång blivit skrotad.

En enda sak kunde jag och var min glädje och livsmening:
jag kunde sjunga. Som sångare ville var kyrka, teater och kör
äga mig helt och hållen, och jag ställde alltid upp, tills det blev bråk.
Aldrig kunde jag uthärda någon konflikt. Blev det bråk gick jag ur,
konsekvent och direkt utan villkor för evigt.

Ty bråk och konflikt är den yttersta mänskliga småaktigheten,
och småaktighet är det sista som går med musik.

Var det finns någon småaktighet kan det ej finnas någon musik som är sann.

Därför går jag när småaktigheten går in, och därför har jag blivit ett offer
för småaktigheten: den har alltid följt mig och uppsökt mig
vart jag än flytt för att komma ifrån den.

Som jag aldrig kunde ha någon fast tjänst någon längre tid
och desto längre tid oftast var arbetslös officiellt
blev jag slutligen skrotad och hänvisad till Socialbyrån,
det enda träsk här i världen som är ännu värre än knarkträsket:
ifrån det senare kan man bli räddad men ej från Socialbyrån:
en stämpel därifrån varar så länge man lever
som ett inbränt nummer på armen från koncentrationslägret.

Genom förödmjukelserna och de ständigt mer deprimerande förolämpningarna
från socialassistenternas mörbultning psykiskt
kom jag i kontakt med fördömda som jag,
lika plågade, lika rebelliska och lika hatiska mot hela det sociala systemet som jag,
som upplyste mig om att det fanns en väg ut genom Hjälparen,
en underjordisk men dock högre alternativinstans.
Jag var då bostadslös, jag hade lämnat min senaste bostad
på grund av konflikter med grannarna:
när jag en gång stod och övade sången så ringde det någon på dörren,
när jag gick och öppnade var det min granne som ej hade något att säga
men dock desto mera att ge: generöst gav han mig direkt
en tveklös höger i ansiktet: jag hade blåmärken
i hela högra obrukbara delen av ansiktet i fjorton dagar.
Jag stämde min granne och anmälde honom för snuten.
I tingsrätten friades han då det icke fanns vittnen.
Då lämnade jag hellre bostad och hem än fortlevde i lägenhet
var jag ej längre fick sjunga förutan att ständigt riskera bli nedslagen.
Hemma får man icke tåla rent våld, det får ej tolereras,
och var man ej längre kan leva förutom i skräck
är ej längre ett hem.
Jag gick utan hem i trenne månader
varunder jag bodde hos goda vänner och slapp leva
på den förödmjukande Socialen
tills jag fick en bostad och det genom Hjälparen.
Ej fick jag se honom eller ens veta det minsta om honom.
Jag blott fick en bostad, och där bor jag nu.
Men jag vet nu att den bostad som jag har fått
har haft före mig liknande fall som jag själv.
Jag fick överta bostaden mot att jag städade upp efter den
som bebodde den senast. Och den hyresgästen
var ett stort mysterium: han städade aldrig,
han diskade aldrig och han slängde aldrig bort matrester,
så att när jag övertog den möblerad var hela lokalen
förpestad av småflugor i millioner.
Jag hämtade då Anticimex, och sedan begynte jag städa.
Jag fyllde tre soptunnor, skurade golv i tre veckor
och diskade händerna oigenkännliga.
Och det mest dunkla av allt i den mannens historia
var slutet: han flög genom fönstret,
förmodligen under inflytande av LSD.
Det var känt att han brukat den drogen.
Det är även känt att han var pianist, att han ägde ett piano,

att han alltid spelade hemma men mest bara klassiskt,
och att hans förträffliga grannar såg till att hans piano
blev avlägsnat från detta hus. Jag har även fått veta att
han hade anställning som pianist på en nattklubb
som hette *Blå Månen*. Och slutligen har jag fått veta,
igenom de brev som jag påträffade bland hans böcker,
att han var förälskad i någon och det utsägligt,
ja, att han precis som jag själv var högst olyckligt kär.

Om det så blir det sista jag gör här i livet
så skall jag ta reda på varför han dog.

Ja, där har du mitt liv: det är bara en trasa
som ständigt så länge jag levat har blivit blott trasigare.

Men ej är jag som människa den enda trasan.

De är utan tal, och ej älskar jag människor som jag älskar dem,
ty de är mina bröder och systrar, de enda jag har
och de enda jag kanske kan uträtta något för.

Han som var här före mig var en trasa som jag, och han dog,
och det minsta jag kan göra för honom är att ta reda på varför.

Kanhända jag där genom kan återupprätta honom,
och kanske jag kan komma åt Socialbyråns trask genom honom.

Han kanske blott visste för mycket om Det Etablerade Legaliserade Träsket.

Jag kan kanske avslöja världens fatalaste maffia igenom att lösa hans fall.

Och han kan kanske leda mig till mera data om Hjälparen.

Du är en välbärgad rik friherrinna som lever i slott
med en lycklig familj och två barn. Jag är endast en trasa.
Förstår du nu varför jag aldrig får tänka på att söka vinna dig,
på att uttrycka min kärlek för dig, på att realisera den,
när jag som ett socialfall i den sociala träskbläckfiskens armar
allenast kan indraga andra i det fördärv
som jag ej kan annat än endast ständigt förvärra
på grund av dess samhällsociala natur?

14. En kris

Hur kunde du göra mig detta?

Du reser till Burma och tar med dig hela familjen
och det utan att ens bekymra dig om vad jag tänker om saken.

Du struntar i vad dina barn tänker och vad din man tänker,
din dotter hatar att resa från Sverige och ändå vill du tvinga henne

bort från sina rötter, din man vill ej heller så gärna till Burma,
blott du vill se världen och njuta av societetslyx i U-länder

såsom imperialist och kolonialist

och vill tvinga din man och din dotter och son till

den i diktatoriska U-länder så ofrånkomliga rasismen.

Du flyr - ifrån vad och till vad? Ifrån mig? Ifrån Gud?

Nej, du flyr endast ifrån dig själv ut på nöjen och äventyr

som kan ge dig underhållning i den outhärdliga leda
som kommer allenast av din egenkärlek och själviskhet.

Så har det besannats igen

att den regeln ej har något undantag

att kvinnor tänker allenast och blott på sig själva.

Jag älskade dig som ett ideal och en gudinna,

och nu har jag straffats därför: det att du reser

till Bortre Indien för att stanna där kanske alltid

har gjort att min kärlek har skiftat till vanvett.

Det står skrivet i dagens tidning att någon berömd diger drottning

har mördats på den exklusiva nattklubben *Blå Månen*

och att det är något stort svartsjukedrama bakom tragedin:

hon var okänd som vamp, det var hon som drev klubben

och utgjorde dess attraktion, och hon brukade driva uppvaktande karlar

från vettet med att aldrig nöja sig med någon enstaka av dem.

Hon kallades Marta och ströps med en svart silkeshandske

av det slag som går över armbågen och som hon ofta sågs uppträda i:

hon var specialist på att trollbinda män med att dansande kavla ner handskarna.

En blond och blåögd man som heter Carl söks för mordet.

Hans signalement stämmer bra in på din man:
ej för att jag tror det är han, men för din skull så skulle jag kunna

ta livet av din man: så galen har kärleken till dig nu gjort mig.

Och å andra sidan tror jag även han skulle kunna ta livet av mig

om han fick reda på att jag älskar dig mera än han gör.

Jag misstänker att strypta discohøttdrottningen

är ingen annan än den som min lägenhets hyresgäst före mig

älskade. Jag tror att han även drevs till sitt vanvett av kärlek.

För mig, när jag nu har förlorat dig, återstår blott klena tröster som verklighetsflykt,

narcissism in absurdum, promiskuitet med långhåriga pojkar

och masturbationer och kanske mer destruktivt missbruk av livet än så.

Dickens skriver att L.S.D. står för lyx, sensualitet och dissolution.

Kanske det är en drog som är den rätta kuren för mig, när du nu har förskjutit och skrotat mig.

Det stod i tidningen även, att en underjordisk och hemlighetsfull

maffialiknande rörelse söks som bär kodnamnet "Hjälparen",

då den förmodade mördaren Carl hade mycket med den skumma firman att göra.

Om "Hjälparen" kunde få en nattklubbsångerskas mördare att strax försvinna

så är det i det labyrintiska dunklet

jag bör söka tröst, bot och flykt för att du,

som stod höjd över all mänsklig småaktighet,

ändå kallt kunde skrota mig.

15. Försoning

Min älskade, är det måhända en prövning allenast
som nu ämnar skilja oss åt för ett år,
dig för att du skall rädda ditt äktenskap och din familj
och mig för att min kärlek skall prövas och omprövas?
Är mina syften helt rumsrena, hederliga och pålitliga?
Är ditt familjeliv och ditt så kallade äktenskap sant eller falskt?
Är det ödet allena som skiljer oss åt för att pröva oss?
Gud vet allenast. Ett vet jag blott: du reser bort med din man
medan jag lämnas ensam kvar: sällskap har du av din man
alla dagar, men jag skall ej ha något sällskap i världen
förutom blott drömmar om dig, illusioner om dig och en olycklig kärlek till dig.
Det har sagts att det bättre är att vara olyckligt kär än att leva som olyckligt gift.
Det har även sagts att det ej finns några lyckliga äktenskap,
men detta sägs endast av gifta par som ej mer orkar skiljas.
Jag vet blott att jag älskar dig - är det olyckligt eller en lycka vet ingen av oss.
Endast framtiden kan för oss giva ett svar på den frågan.
Om mordet på nattklubben har jag fått veta,
att kvinnan blev mördad emedan hon visste för mycket och ämnade skvallra.
Hon kände till Hjälprens underjordiska organisation,
och hon visste en hel del om även den förre klubbäggarens,
hennes mans, mystiska drunkningsolycka, och allt vad hon visste
var det hennes avsikt att lägga fram i öppen dager för våra poliser,
när Carl kom och mördade henne - ett antal indicier pekar på honom,
och så länge han icke framträder kommer ej någon att vara så misstänkt som han.
Under tiden så forskar jag vidare i den mans öde
som bodde i min våning här före mig.
Jag har just i hans vindskrubbb påträffat hans brevsamling.
De kanske kan hjälpa någon på traven i utforskandet av Blå Månens
och Martas och Carls och Bengts och ditt och mitt dunkla gåtfulla öde.

16. Den skyldige

Så det var din man och ej du som var initiativtagaren till er vådliga flyttning.
Jag ber dig om ursäkt för mina anklagelser. Plötsligt så visste jag ej var jag hade dig;
nu, när din man och ej du var den skyldiga, känner jag åter igen dig.
Men varför vill då din man flytta med dig till så avlägsna trakter
med två minderåriga barn just till hjärtat av var Asiens svåraste
gerillakrigsskådeplatser nu utspelar sig? Du får ursäkta mig,
men det verkar ej alldeles klokt. För mig verkar det som något av ett
besinningslöst självmordsförsök som han absolut vill dra med hustru och barn i.

Är det vad han vill hellre än att ge mig något lillfinger av dig?
Vill han hellre dö än åt din kyska älskare avstå ett uns av din kropp?
Du får ursäkta mig, men så verkar det. Inte ens Punjab och trakterna mellan
Lahore och Amritsar är nu så högsämningsmättade som de berg ni ämnar bosätta er i.
Men om detta nu är hans avsikt, att hellre dra er alla med i ett familjesjälv-mord
än ge mig ett hopp om en kärlekens ynnest från dig, så är det min sak
att då försvara min kärlek och vidtaga åtgärder för att försäkra den
och rädda ditt liv och dina barns liv ifrån honom.
Besinningslöst älskar jag dig, och jag vill ej förlora dig åt Vietnams och Kambodjas
blodtörstiga djungler, var folk blott försvinner för att aldrig påträffas mera.
Jag vill inte offra dig eller försaka dig såsom din man ämnar göra.
Och därför har jag nu stämt möte med Hjälparen.
Jag skall få tala personligen med honom nu denna afton,
och jag skall be honom att rädda dig och dina barn från din man.
Det är den första gången som jag får se Hjälparen öga mot öga,
och spänd är jag inför det mötet. Om du inte mäktar försvara dig mot din gemål
så finns alltid ett öde i världen som kretsar kring varje person
och som aldrig kan lämna en endaste mänska i fred
och som alltid skall ingripa när det krävs mera än mänsklig makt
för att åstadkomma rättvisa.

17. Natten

Natten tjuver i gräsliga gnyn,
grannarna dunkar på med sin undermåliga popmusik,
staden behärskas av Hjälparens narkotikalangare,
samhället är blott ett spindelnät fullt utav spindlar,
och dem som de fångar är alla som flyger,
som omvandlas av samhällsspindlarna till nya spindlar
att snärja, förgifta och fångsla och trälbinda alla
som ännu ej har blivit vingklippta.
Samhället är blott ett knarkträsk,
en knarkbyrå som heter Hjälparen,
som gärna hjälper men vars hjälp är trældom och död,
en socialbyrå och socialförvaltning
som lever på att folk är utslagna
och på att se till att ständigt fler blir i behov av vård.
Det är samhällets innersta kärna: ett ruttet svart hål,
en social institution som är till för att hjälpa
men som är en Hjälpare blott som gör människor beroende
av andligt, bildligt, konkret eller bokstavligt knark.
I det ogenomträngliga nattsvarta mörker som samhället är
finns blott du som en alldeles ensam och avlägsen stjärna på himlen,

och den skall nu falla och störta i Asiens gerilladjungler
för att där förgås i ett träsk. Endast du var min glädje i livet,
och den vill du nu taga från mig.

Det sade mig Hjälparen, att han ej alldeles klart kunde lova
att du skulle komma tillbaka med din man i levande skick.

Om ett öde så skulle sig skicka, att du kom tillbaka
men utan din man, och jag sålunda skulle få tillgång
till partnerskap med dig, så vet, att jag då skulle så respektera din man
och hans minne, att jag skulle så respektera dig
att jag ej någonsin skulle besudla hans minne
med att kränka honom med att ta hans plats som din man.

18. Min sjukdom

Min sjukdom är olycklig kärlek.

Du snäste idag av mig i telefonen som om jag var en giftig ödla,
men jag är ej giftig. Jag är bara olyckligt kär

i en gift kvinna som har två barn och som för min skull

skall flytta till andra sidan av världen

för att rädda sitt ekonomiska äktenskap,

som om det kunde kureras min kärlek!

Ej indiska och ej atlantiska världsoceanen kan släcka min härdsvälta,

den sjuka kärlek som bränner i hjärtat och som ej får utlopp

och därför blott leder till mjältbrand och mjältsjuka.

Hur kan jag älska dig när du är så lyckligt gift och har två så bedårande barn
med din make, din förste mest älskade make?

Och därför har du ej fått läsa en enda av dessa fatalt nymfomatiska dikter

och skall heller aldrig få läsa dem förrän jag lyckligt är död.

Min olyckliga kärlek skall icke tillåtas att röra ett hårstrå på ditt huvud

utan skall desto mer fräta ihjäl mig så långsamt som möjligt och inifrån.

Ty denna plåga är ljuv. Endast därför kan jag härda ut med den.

Den är den största och svåraste och mest olidliga av alla plågor

men även den frivilligaste av alla. Må jag tyna bort och förtäras

av denna befriande sjukdom långt hellre än

att jag får leva som frisk utan dig.

19. Situationen

Nu känner jag din make. Han är stark och duktig,

praktigheten själv och har god hand med sina barn,

ej någon kan väl mera väl uppfostra dem än han,

han känner dem och han är ett med dem,

och varje bräda i ert hus har han själv snickrat

och lagt dit. Han har en syskonskara och en god familj

i Småland, underbara människor, ärliga och hederliga liksom han
men ganska tråkiga. Själv ser han icke heller ljust på framtiden:
han har ej särskilt god kontakt med dig, han litar kanske inte på dig,
du har alltid dominerat honom och måhända mer valt honom
än han dig. Två stora ljusa blåa ögon som kan stråla klart
av mänsklig godhet är vad som bestämde dig för honom och allenast det.
Nu har ni levat samman i måhända åtta år, men aldrig
hade ni tillsammans vigts om det ej erfordrats av
marockanska myndigheter, när ni bodde i Marocko.
Han har kommit nu till slutet av sitt liv med dig, det känner han,
och Burmaäventyret är blott sista räddningsplankan, ett måhända
desperat försök från honom att försöka finna någon väg hem till ditt hjärta.
Och ditt hjärta stödjer honom och skall stödja honom
för så länge som han lever och ej någonsin mer stådfast
än när han begynner deklinera. Han är realist
och är ej blind för att hans äktenskap måhända var ett misstag
och är inte rädd för att ta konsekvenserna. Jag respekterar honom.
Aldrig vill jag splittra er familj, riskera ditt anseende och komplicera ditt familjeliv.
Jag vill blott älska dig och det för evigt, och det vill jag göra desto mera,
ju mer omöjligt det är.

20. Älskarinnan

Krig har nu utbrutit vart ni skall resa,
och ändå så propsar din man på att evakuera dig med dina barn
från det tryggaste samhället till det mest otrygga,
och du ger honom allt stöd och slår dövörat till alla varningar.
Det kallas anfäktelse. Och du säger att ni har sökt bistånd
hos Hjälparen, som nu har lovat beskydda er.
Ja, lita du bara på denne Hjälpare, som snart är hela
vår världs underjordiska kejsare. Söker man hos honom hjälp
och beskydd så ger han det beredvilligt och generöst,
men för honom finns det inget människovärde hos människorna.
Han ger er hjälp kanske och även trygghet, men sedan
när det passar honom så offerar han er tveklöst i alla fall.
All hans trygghet och säkerhet, understöd och ekonomiska hjälp
är blott humbug och bluff som berövar er själen och integriteten.
Att lita på andra, på överhet och bli beroende av dess beskydd
är den värsta förvillelsen i mänsklighetens historia.
Man är aldrig trygg om man icke kan lita långt mer på sig själv än på andra.
Så res då och kasta er ut i det brinnande kriget och dö där
och låt er begravas helt levande - Hjälparen skall nog se till
att ni blir riktigt nedgrävda i laga ordning och helt anonymt.

Och hur du, kära Agnes, mitt livs härskarinna,
som ödet gav till mig som min älskarinna,
så lätt kan riskera din dotters och sons liv
och överge mig utan vidare, som ändå älskade dig
mycket mer än du vägrade låta mig uttrycka,
kan jag ej fatta. Är det ditt livs flykt från dig själv?
Är det bara en utsvävning med din sympatiske man?
Eller vill du blott driva mig vansinnig med dina nycker?
Det får jag ej veta förrän du har rest, om du reser.

21. Att lyssna

Vi är två, du och jag. Det är kärlek. Det är dualism.
Endast tack vare den existerar en värld och dess liv.
Endast tack vare den kommer nytt liv till stånd och utvecklas det.
Allt liv, all framgång och utveckling, all expansion och all lycka
beror endast på dualismen och dess dialog
som är plikten och villkoret för allt livs kontinuitets existens.
Om då världen förtrycker mig och alla människor utfryser mig
och föraktar och undviker mig så är jag ändå långt mera lycklig
än någon av dem eftersom jag har en sann jag-du-relation.
Hela samhället må trakassera, fördöma och baktala mig
för att jag älskar en vacker hemmafru som har en god man och är lyckligt gift
och har två minderåriga barn, men det rör mig ej
eftersom min kärlek för henne är en sann evig jag-du-relation.
Man behöver blott en enda mänska i världen att umgås med
som kan förstå en och uppskatta en, kritisera en och vara ärlig mot en,
och man äger all världen, är konung och påve och kejsare av hela världen
och mera säll och mer betydande för hela världen än Reagan och Gorbatsjov.
Ha någon som du kan lita på och vara ärlig med, och hela världen är din.
Om du upphör att lyssna, allenast, är ditt liv i fara,
som musikerns, som icke lyssnar till sitt instrument.
Endast lyssnaren kan göra någon musik till musik med att erkänna den.
Att blott spela är dåraktigt och lika meningslöst som slag i luften.
Blott den som kan spela *och* lyssna samtidigt
kan med sin musik göra all världen lycklig,
ty han deltar därmed i det stora eviga skaparmysteriet
som är dualism och som är allt livs upphov och källa och livskraft.

22. Fåfång lindring

Min älskade, jag älskar dig mer än någon kan älska en annan,
men älskar du mig? Nej, jag är blott föraktad av dig för att jag ej har pengar,
ej har fast anställning och går på socialen och parasiterar på samhället.

Och du har ju allt: en bra man som försörjer dig och som du älskar
och som älskar dig, en familj som är lycklig och två underbara små barn,
en idiotsäker ekonomi och en villa och en trygg försörjning och säker förmögenhet.

Du har ej tid ens att tänka på mig. Jag är bara en löjlig figur
som du med din man kan skratta ut i min frånvaro,
en dum naiv idiot som ett verktyg att leka med och spela ut mot din man,
en utförsåkande värdelös nolla att bolla med för alla vampar och tanter
och uttråkade hemmafruar som du. Du ska fara med din man
till Burma och där leva loppan med honom - det är vad du vill.
Det är *din* kärlek - nöjen och extravaganser som kolonialöversittare.
Min kärlek är illusioner blott - drömmen om att du har hjärta och själ,
om din skönhet och kvinnlighet, intuition, ömma moderlighet och din dygd.
Ja, jag älskar blott min illusion om dig, och därför drar jag mig baklänges,
ty idealet kan aldrig förkroppsligas i någon verklighet.
Sanningens verklighet är din familj och ditt äktenskap, Burma och avståndet,
omöjligheten av att vi kan någonsin få lov att älska varandra.
Och just därför, hur jag än vist resignerar, så måste jag blott älska dig desto mer.

23. *Två trasor i träsket*

För tio år sedan friade jag till dig.
Jag älskade dig då som jag aldrig älskat en kvinna tidigare.
Du bjöd mig till ditt hem, lät mig sova i din faders säng,
lät mig bo hos dig i veckor och allt utom gav dig till mig.
Och jag aktade mig alltid för att kränka dig,
ty jag visste vad jag betydde för dig.
Jag var din enda vän bland kladdande friare,
skändande kavaljerer, tyranniska sambos som brukade våld,
narkomaner och alkoholister som gjorde dig med barn
bara för att demonstrera sin äganderätt till dig.
Tio år efter mitt frieri har vi båda förvandlats till trasor,
hemsökta av taxeringsmyndigheter, trakasserade av socialförvaltningar,
klassade som parias av samhället, fullkomligt asociala,
förföljda av ödet, vanärade, exponerade, drivna till ständigt värre förnedringar,
du i egenskap av socialfall och ensamstående mor med barn
och jag i egenskap av socialfall och bankruttör och ekonomiskt inkompetent och handikappad
och utan utsikter att någonsin kunna få ett hederligt arbete,
eftersom jag visat att jag alltid kommer i konflikt med mina överordnade
vare sig de är arbetsgivare, socialarbetare, kuratorer eller psykiatriker.
Vi är två trasiga liv som dock aldrig har förlorat kontakten med varandra.
Skall vi våga se om vi kan lappa ihop två trasiga liv till ett helt?
Inte för att jag tror på det - din dotters fader hemsöker ju dig fortfarande
alltid när han är full och behöver någon att klå upp.

Men jag släpper inte kontakten med dig,
ty i vår trasiga värld behöver alla trasor varandra.

24. Den eviga ruinen

Vi älskade varandra som barn. Vi lekte och dyrkade varandra.
Redan då var vi alltför lika varandra för att någonsin kunna skiljas.
Ödet drog oss ut på skilda vägar, i årtal var vi geografiskt separerade,
men efter fem års tystnad skrev du ett kort till mig som lät som ett rop på hjälp
samtidigt som jag hade råkat börja tänka på dig mera upprepat än någonsin.
Och du kom tillbaka. Vi älskade varandra. Jag bodde hos dig,
och vi invigde varandra i våra öden och lät dem ha sin gång med oss:
du med dina narkomaner och alkoholister till kavaljerer som du ville hjälpa
och jag med mina självmörderskor och prostituerade som jag ville hjälpa.
Men alltid sökte vi oss tillbaka till varandra, alltid återfann vi varandra,
alltid dröjde våra tankar hos varandra, alltid förblev vi varandra trogna
i själ och hjärta hur mycket det materiella och kroppsliga än drog oss i sär.
Livet har farit hårt fram med oss, vi har mörbultats och förföljts,
förtryckts och förtalats, ruinerats och skändats till hatiskhet
men är ändå alltjämt desamma i varandras sällskap som vi var redan som barn:
mer än syskon, heligare än ordensupptagna, mera lika varandra än tvillingar,
och lika trygga hos varandra som otrygga i hela denna onda värld och tid.
Fastän vi har försökt har vi aldrig lyckats släppa varandra,
fastän ödet har försökt har vår gemensamma kärlek aldrig krossats,
fastän våra liv blivit förstörda lever de ännu tillsammans,
fastän vi älskat så många andra och blivit straffade därför har vi alltid ändå
endast förblivit varandra trogna i själ och hjärta, som är det enda som räknas.
Tro inte att jag någonsin kan upphöra med att älska dig.
Nu vet jag att du är det enda eviga liv jag har
och det har det tagit mig 25 års kärlek till dig att äntligen fatta.

25. Den fulländade trasan

Gratulera mig, myndigheter! Ty jag är den fulländade trasan,
er och livets yttersta slutprodukt, det ruinerade vrak
som är så färdigt att det inte har ett ben kvar i sin kropp
som fortfarande kan slås sönder. Det färdigt sjöodugliga vraket,
myndigheternas vampyrisms färdigt urdruckna offer,
den färdigtrakasserade mannen som blivit det mest fulländat asociala mästerverket,
inseglet på all byråkratisk makt och all samhällelig röta -
det är jag, ecce homo, den levande begravde till spöke förvandlade zombien.
Se på mig! Jag är oduglig till allt mänskligt samarbete,
jag är oförmögen till någon ekonomi eller ordning,
jag är förklarad socialt omöjlig, jag kan icke ha en anställning

utan att jag provocerar mina chefer emot mig,
jag kan icke deklarerat utan att bli skönstaxerad,
jag kan icke älska utan att bli bedragen,
jag kan icke ens begå självmord utan att misslyckas.
Därför har jag blivit omhändertagen av Hjälparen,
vilket är den yttersta instansen, som man bara råkar ut för
när man har blivit färdigt bearbetad av alla andra.
Även Hjälparen som min chef har jag bråkat med,
och även honom har jag provocerat emot mig:
för var dag får jag färre vänner och kontakter,
blir jag mera utfrusen av samhället,
blir mörkret omkring mig allt kompaktare,
isolerat jag mer av mitt öde och går jag allt säkrare under.
Därför har jag av Hjälparen fått en självmördares lägenhet:
även han isolerades ihjäl av sin omvärlds likgiltighet
och kastade sig hellre ut genom fönstret än accepterade sin isolering.
Och grannarna teg och tittade på och konstaterade faktum:
han var inte psykiskt frisk, han vållade själv sin undergång.
Det är lätt att tvätta händerna över färdiga lik,
men det är inte lätt att få sådana händer rena.
Likgiltigheten, underlåtsenheten, initiativbristen,
kvävandet av det egna samvetet är den värsta brottslingen
i mänsklighetens historia, ty han har aldrig åkt fast.
Ingen har kunnat sätta dit honom, ty han har alltid tigit.
Han är tystnaden, som icke avslöjar Hjälparen,
som låter självmördare begå sina självmord,
som låter Olof Palmes mördare komma undan,
som tiger ihjäl Gustav Eriksson och alla obehagliga bedrägligheter,
som, om de i stället skulle tas på allvar,
varken skulle vara bedrägliga eller obehagliga.
Hjälpare, du driver mig in i schack matt
med din tystnad, din otillgänglighet,
ditt vändande av omvärlden emot mig
och din isolering av mig i en självmördares cell.
Men det finns alltid en väg ut.
Om världen schackar ihjäl mig
kan jag alltid som min föregångare
kasta mig ut genom fönstret.

26. Utan dig

Bitter är saknaden efter min älskade.
Jag sökte upp dig och tillbad dig vid din entré,

men du svarade mig i din porttelefon att det inte var lämpligt
för mig att besöka dig, då du höll på med att trösta ditt barn
som var sjukt. Bitter, missmodig, svartsjuk, förtvivlad
och avgrundsmörk i min förfärliga desperation gick jag bort från din port.
Ödet ville ej dock vara nöjt därmed. Senare samma kväll
bjuds jag på fest av en vän, som jag medföljer,
och vem får jag se på just denna fest om ej du,
den jag sist hade väntat mig att få se åter i livet!
En fest med tre tårtor och vin och champagne och de vackraste människor
men med den bedrövligaste tänkbara skvalmusik.
Såsom ett positivt alternativ föreslog jag Dave Brubeck
med Leonard Bernstein som kvalitativ dirigent på ett praktiskt kasettband
som jag hade med mig. En kort stund fördrogs gode Dave
för att mitt i ett lyriskt parti brutalt ratas
till förmån för den mest vulgära och billiga discomusik -
givetvis utan någon förklaring. Jag lämnade festen då
utan att ha unnat mig vare sig någon härlig champagne
eller ens något nyktert livsgivande ögonblick närmare dig.
Vi var lyckliga när vi var fattiga och levde enkelt och billigt
bland heliga knarkråttor utan orimliga anspråk på livet,
och mitt största misstag i livet var att överge denna fattiga anspråkslöshet
i en rivningskåk utan centralvärme, varmvatten och toalett inomhus
var jag i stället dock ägde desto mer och hela världen och hela dess mänsklighet
genom att jag där var älskad av dig.
Fattigdomen gav mig dig och lyckan.
Och utan dig blev jag blott olycklig
och desto mer fattig i att jag av ensamheten
blev gjord alltför medveten om det.
Vad vore mitt liv utan dig? Blott en flykt ifrån livet
på grund av att det då blev alltför mörkt
och isolerat och eländigt och outhärdligt.
Då skulle jag flyga i Hjälprens armar i döden direkt
som min eländige företrädare, mannen som aldrig förmådde att städa,
som aldrig bar ut sina matrester och samlade flygfän,
ett önskat barn med en alkoholist till sin fader och en narkoman till sin broder;
- som han även flög efter moget begrundande i denna lägenhet
som nog är något av den sista utposten i detta livet för dess innehavare.

27. Ihjälplågad

Jag har inget hjärta. I stället har jag blott ett vacuum
som är ett svart hål och en avgrund av smärta och sorg.

Jag har älskat, men ej kan jag älska numera,

ty kärleken gjorde mig impotent, mer impotent än en stympad eunuck,
ty så djupt själen skärande var den kniv
som genom otrogen och obesvarad, förrådd, ständigt missbrukad
och ihjälväldtagen kärlek skar hjärtat ur kroppen på mig
för att blott lämna avgrunden kvar, livets yttersta bitterhet.
Klandra ej mig, värld, för att du har misshandlat mig.
Ingen mänska kan klandras för att hon är olycklig.
Ingen har rätt att förfölja, kriminalisera och hårt straffa någon
blott för att han är så olycklig att han blivit självdestruktiv genom knark.
Livets helvetes bråddjup berättigar till vilken verklighetsflykt som helst.
Aldrig förföljdes i det förra seklet romantiska opiumrökare
för att de vämjdes vid livet och därför behagade fly från det.
Omänskligheten att göra missbrukares helveten värre med att trakassera dem
började först under världskrigens tid och när Orwell skrev "1984".
Förtryck blott gör livet till en outhärdlig och omänsklig plåga
som tvingar dem till att berusa sig i brist på tillgång till anständighet
i det verkliga livet. Självt brukar jag nu kokain sedan två veckor,
och icke skäms jag för det. Jag har ej annat val än att använda det
då det är enda medlet som hjälper mot mitt livs ohyggliga trasighet.
Låt mig få knarka i fred, värld, så skall även jag lämna dig, värld, i fred,
ty ej finns det en enda som knarkar som frivilligt använder våld.
Blott när verklighetshelvetet tvingar sitt offer till våld genom påtryckningar och förtryck
tar han smärtsamt till våld som den yttersta åtgärden
för att försvara sin till tragisk desperation drivna trasiga integritet.

28. Fördärvet

Jag älskade dig. Det kan ingen förneka och allra minst du.
Du var mitt ideal, mina drömmars välsignelse,
den enda heliga och okränkbara bland alla,
den enda som tillräckligt god, ren och klok var.
Och därför så föll du långt djupare än någon annan.
Du var mitt livs första och starkaste kärlek och är det fortfarande,
fastän du föll för en professionell narkoman,
fastän du själv förförde de gossar som var minderåriga,
fastän du lockade män som var gifta och hade familjer
och fastän du krossade många mäns hjärtan och äktenskap.
Varje gång som jag förklarade för dig min kärlek
gick du samma natt med en annan till sängs
för att älska med honom och därigenom kränka
den ende, som verkligen älskade dig,
i hans själs allra sårbaraste och mest känsliga hjärtpunkt.
Jag kan ej se din man utan att bli förtvivlad av bittraste sorg

över ditt oerhörda och gränslösa lättsinnes ytlighet.
Han var ett barn, och du ensam fördärvade honom
med att krama livet ur honom med vampbläckfiskarmar
och trälbinda honom vid dig med att få honom
att göra barn med dig, något som han sedan så bittert ångrade
att han blev alkoholist. Och dig älskar jag fortfarande!
Att jag ännu kan med efter tjugofem års
galna utsvävningar från din sida!
Du plågade din kavaljer till alkoholism, och därför
plågar ditt barn nu ihjäl dig med sin modersbundenhet.
Ack! Vilken avgrund du är, mitt livs bittraste smärta,
dess mest outhärdliga fälla, mitt livs största misstag
och alltjämt mitt livs första, enda och största olyckliga kärlek!
Ja, det är för sådana kvinnor som du som det finns narkomaner
och alkoholister och självmördare. Det är sådana kvinnor som du
som förslavar och gör män beroende av annat än vad de går för.
Berusning, delirium, dårskap och verklighetsflykt, kokain,
tragedi, outhärdlighet, lastbarhet, omoral, degenerering,
förfall, dekadens, slaveri och ruin, underkastelse,
olycka, öde och ofrihet, ditt namn är Kvinna och Kärlek!
Och därför behövs det i världen en sådan fatal terrorist
som den hale och mystiske Hjälparen, som kan få bukt med förtryck,
som kan få samhällsbyråkratin att i sitt allra innersta
tyst bryta samman, som kan få det kvinnliga godtycket ödmjukt på knä,
som kan krossa justitiemord, krossa tyranner och manipulera med världspolitiken.
Ty om icke Hjälparen fanns vore samtliga människor kokainister
till all världens fruntimmers uppbyggelse och förkovran,
triumf och beständiga glädje och till deras onda makts
definitiva ofrånkomliga etablering till världens ruin och fördärv.
Ingen bidrar som jag till den utvecklingen med mitt kokainmissbruk,
min spridning av droger, min starka förföljelse av denne Hjälpare
och min fördärvliga kärlek till dig, mitt livs heliga undergång,
ljuva fördärverska, mitt livs olyckliga kärlek,
mitt hjärta som gav mig musiken och smärtan,
du sköna långhåriga alla män evigt förförande Kvinna.

29. Mordet på Olof Palme

Strax efter mordet på Palme så visade det sig att någon
lagstridigt gått in i taxeringssystemets centraldator
och där utplånat vart spår efter Palmes taxeringskonflikt.
Han blev dömd till att skatta för sonens amerikanska stipendium,
och det tyckte vår statsminister att var ganska orättvist.

Hjälparen rådde herr Palme till att ta upp kampen mot denna taxering,
och vår statsminister, den mäktige och världsbekante herr Palme,
tog rådet på allvar och följde det. Det blev hans död.
Ty den ondaste maffian i varje land är kronofogdarna,
skatteuppbärarna, roffarna som lever sitt mörka giftiga liv
under lagens och maktens beskydd. Ingen makt är mer ofelbar
och ingen myndighet är mer solitt etablerad, besutten och självgod
än förmynderiets och statens kassör, providör och försörjare,
dess väl förskansade fogde, indivare och inkasserare.
Den menar sig vara statens, regeringens, maktens och samhällets ryggrad,
och den som går mot denna mafia blir det bara kvar en våt fläck av.
Herr Palme behagade vända sig mot det system som han själv hade uppbyggt
och utmana hela offentliga sektorn med att protestera mot sin sköntaxering.
Det kunde ej taxeringsväsendet finna sig i. Hela dess avgrundsdjupa latent
groteskt infernaliska ondska blev mobiliserad mot en sådan fräck statsminister,
som avrättades kallt och effektivt utan att mördaren lämnade något visitkort kvar efter sig.
Han var blott bricka och verktyg i spelet. Uppdragsgivarna var etablissemanget
högsta etablissemanget: skatteväsendets byråkrati.
Den som ger statsministern hans lön kan ej godta
att den statsministern fräckt ifrågasätter försörjarens villkor.
Herr Palme fick sin önskan uppfylld: hans skatteskuld avskrevs,
men först måste han dock såsom statsminister ta de konsekvenser,
av att trotsa det system som man själv står på, som är alltför logiska:
grenen han sitter på och som han avsågar måste ge vika och falla med honom.
Hans skatteskuld föll med hans död. Sedan kunde den utsuddas.
Det enda spåret gav mördaren åt eftervärlden:
det faktum att skatteskulden lagvidrigt suddades ut
av en alltför fanatisk och ivrig taxeringsexpert
som försonade lagvidrigt mord med en lagvidrig skatteindrivningsutplåning.
Vad lära vi oss av det utbytet? Jo, reta aldrig taxeringssystemet
om du är det landets regeringschef, ty om du trotsar det
skall det betrakta sig ansvarsfritt från all försörjningsplikt mot dig
och skrota dig. Reta ej den som försörjer dig,
ty då skall han se till att ingen annan försörjer dig heller.
Således var vår statsministers död indirekt självmord.

30. Att falla och segra

Icke är du den jag älskar, men ändå besöker jag dig mera ofta än någon jag älskar.

Ej föll jag för dig som jag föll för så talrika andra,
men ändå har du mer förfört mig än någon av alla de andra.

Jag har aldrig rört dig, och ändå så tillhör jag dig mer
och är jag beroende av dig mer än någon av dem jag älskat.

Du fick mig att provsmaka amfetamin, och du fick mig att inse
hur oskyldigt det var att nyttja den drogen.
Du fick mig att ta kokain, och du lärde mig
att bli beroende av dess berusning, du lärde mig dyrka den
som andra dyrkar sin Gud, och du lärde mig att det var riktigt
att låta all världen få njuta av drogens välsignelse.
Sålunda lyckades du att förföra mig och mera skickligt och definitivt
och för alltid än någon av alla de som endast önskade sex.
Fastän jag icke älskar dig utan i stället nog borde förbanna och hata dig
är du den kvinna som äger mig och som jag ständigt går hem till.
Men ditt långa hår, dina erfarenheter, din farliga ålder
på gränsen till att bli för gammal och ditt psykologiska sätt
kan dupera vad oskuld som helst. Kanske du till och med skulle kunna
bedraga och fånga och avslöja Hjälparen, det som ej någon har lyckats med.
Det vet jag nu, att det inte var samme man som hjälpte Palme med skatterna
som nu är Gorbatsjovs gäst i Moskva för att rådgöra med honom
om vad man skall ta sig till med en klumpig grobian utan vett
som Amerikas late föråldrade oduglige president.
Den som göms bakom Hjälprens mask är ej samme man
från dag till dag. Jag har blott demaskerat en slätstruken anonym nolla
som endast är mäktig och avgörande bakom masken som döljer hans identitet.
Idag är denne Hjälpare nollan som rest till Moskva,
han var tidigare en nattklubbsinnehavare som distribuerade knark,
och vem är han i morgon? Han kanske är jag?
Men jag väntar mig när som helst något förintande steg från hans sida mot mig,
ty han vet att jag frivilligt gjort mig till fiende mot honom
och till envar som försöker att dölja sitt verkliga jag.
Ingen vet bättre det att jag vet alltför mycket än Hjälparen.

31. Olof Palmes gåta

Hans hemlighet var att han var såsom människa lycklig.
Han föddes som segrare och kunde aldrig förlora,
och som allra lyckligast var han när han till slut fick dö
så sensationellt. Med sin säkerhet och överlägsenhet
skaffade han sig till slut en fiende för mycket,
och den siste motståndarens reaktion blev herr Palmes triumf:
han fick dö som martyr, som profet, pionjär och världsvälgörare
för sin godhet, sin visdom, generositet, för sin vidsynthet,
framtidstro, sina reella visioner och för att han jämt hade rätt.
Sverige lider av avundens reaktionära förlamande kräfte,
och ingen i Sverige kunde fördraga herr Palmes beständiga lycka.
Man tålde ej hans överlägsenhet, säkerhet, klokhet och godhet

för att han var lycklig i sitt praktiserande av dessa gåvor.

Man hatade honom blott för att han föddes med framgång

och aldrig så länge han levde var utan den framgången.

Utan hans år såsom detroniserad regeringschef hade han aldrig fått den underbara internationella kraft, gloria och djupa förtroende som han red sedan allt högre på ju längre han levde och fick agera.

Martyrglorian kommer allenast de bästa till del som Dag Hammarskjöld, friherre Bernadotte och hjälten Wallenberg.

Palme dog lycklig på höjden av sitt livs mission,

och han var aldrig mer lycklig under sitt liv

än i sin sista dödsstund. Det är få förunnat

att få dö så lyckliga som Olof Palme.

32. Den välkomna döden

Blott den första dagen försökte jag göra mig hörd

för att få komma ut härifrån. Sedan insåg jag

situationens ej alltför föraktliga fördelar.

Även den döende ScJosef, har det ibland påståtts,

blev inlåst på dödsbädden för att han ej i sin sjukdom

förrat med ens skulle söka sig utomhus

och så förvärpa sin sviktande hälsa. Jag är icke sjuk,

jag är fullkomligt arbetsför, enligt socialmyndigheterna,

men jag har här mediciner i överflöd som jag kan leva på länge,

ty Hjälparen bjuder mig på kokainparadiset, och det hade inte ens

Sherlock Holmes råd att avvisa. Jag har visserligen ej längre musiken,

men ändå så dör jag så lycklig som ScJosef,

som, sägs det, av lycka sjöng sig in i döden.

Musiken berövades mig av socialmyndigheterna

när de grymt krävde att jag skulle överge den för att göra mig nyttig

i stället med att tjäna pengar, en sak som jag aldrig gjort

framgångsrikt med att blott sjunga. Då lät jag mig hellre

som Östtysklands tyskar inmura mig levande av gode Hjälparen

med hans välsignade "*Happy Dust*" som tröst för

den musikaliska delen av mig som blev våldtagen av Socialen.

Jag har ännu ej kastat ut mig från fönstret. Den yttersta lyckan

blott felas mig ännu. Men för att bli värdig den

måste jag först förbereda mig noga.

33. Gästen

Det knackade här på min dörr idag.

Det var ett av de påfrestande fruntimren som bryr sig om mig.

Hon gav inte upp så lätt: sju gånger ringde hon på,

och hon bultade aderton gånger och ropade minst tretton gånger mitt namn,

men jag höll mig så tyst som en mus.

Jag har ej längre något med den värld att göra

som utelåst mig från dess ondska.

Jag låg tyst och stilla i sängen och lyssnade på

hur hon frågade grannen om han hade sett mig på sistone.

"Nej," sade denne välsignade granne, "han är tror jag bortrest,

för ingen har hört honom efter att han hade sitt raseriutbrott."

"Vad var det för raseriutbrott?" frågade den alltför pratsamma damen.

"Han gick löst på dörren som om han inbillade sig

att man hade låst in honom."

"Var han då galen?" Jag log åt väninnans välsignade enfald.

"Vi misstänker," viskade grannen, men jag hörde varje hans ord,

"att han missbrukar något där inne. Det lät då som

om han var sorgligt besatt av delirium tremens."

"Omöjligt!" skrek du då och bultade åter på min dörr.

Men grannen var klok, sade att jag var bortrest

och avrådde henne från att längre bulta förgäves.

Och rätt fick han även, ty det var förvisso förgäves,

och efter en stund gick hon bort därifrån med en suck.

Och jag undrade vem denna destruktivt pratsamma dam hade varit.

Ty det har jag lärt mig av kvinnor:

de är bara till för att prata omkull en.

Jag slapp henne genom min tystnad

och lever i tystnaden vidare här i min inlåsta salighet.

34. Jag skulle aldrig ha låtit dig gå

Jag skulle aldrig ha låtit dig gå.

Vi var lyckliga då, innan jag lät dig gå.

Men jag föredrog att hålla fast vid musiken

och sköta förpliktelserna emot den fastän den ej försörjde mig,

varför jag tvingades leva ett hem och en hustru förutan.

Musiken tog min själ ifrån mig, förförde mig, våldtog mig,

satte sig fast i mig, som gamle mannen från havet på Sinbad sjöfararen

och släppte aldrig sitt terrorgrepp om mig.

Jag är utan hustru och hem, utan inkomster och utan stabilitet

ännu i denna dag men har aldrig förlorat musiken

och vad den har gett mig i stället: en verklighetsflykt

som bevisade sig vara värre och svårare än verkligheten,

ett magsårstumörartat ont svart beroende av andras hjälp

och en alltför intim elakartad förbindelse med den mest

skrämmande och maktfullkomliga och mest förnedrande

av alla sorters hjälp: Hjälparens mystiska och anonyma.
Jag flydde som ung bort från dig och från kärleken och från
en hemsk outhärdlig och oacceptabel världs verklighet
för femton år sedan ut till musikens befriande känslvärld.
Vad har jag blivit som ett resultat av den verklighetsflykten?
Ett av världens likgiltighet glömt och inspärrat skrotat vrak
som endast uppskjuter döden med att inpregnera sig med kokain.
Det är den verkligheten som jag fåfängt flydde från
när jag gav upp dig för att ägna mig åt musiken i stället,
en flykt som blott ledde mig säkrare in i den djävulska verklighet
som jag från början försakade allt för att fly ifrån.

35. Torpedmasturbanten kontra kloakrensaren

Hjälparen ville ha mig till torped, men jag avböjde.
Därför blev jag torpederad i stället: jag gjordes till slav under knarket,
och sedan totaliserades jag med tillräckligt med tillgängligt knark
för att jag inom rimlig tid skulle till slut torpedera ihjäl mig.
I stället för burgen torped blev jag osalig som stackars dödsdömd torpedmasturbant.
Kanske gjorde jag dumt i att ej acceptera en lönsam torpedtjänst.
Jag hade nog varit en effektiv och idealisk torped
med mitt vinnande sätt, min förföringskonst och min
fantastiska övertalningsförmåga. Jag kunde ju få vilken flicka som helst
hett förälskad i mig, aldrig misslyckades jag i sängen,
jag kunde fast knulla med bakbundna händer och fötter,
och vem jag fick hand med var villig att göra precis vad som helst för mig.
Jag hade blivit en utomordentlig torpedmissionär med en ofelbar framgång,
och som missionär på det området hade jag blivit ett mönsterexempel
för andra torpeder att följa. Med mig som exempel
så hade nog alla torpeder med tiden lagt vapnen åt sidan.
Men jag blev i stället torpedmasturbant, en helt misslyckad olycka,
en ömklig självtorpederare på säker kurs emot
den värsta tänkbara död i total isolering och vanära.
Jag var ej någonsin mycket för att bli berömd och bemärkt,
aldrig lockades jag till att göra karriär. Hellre var jag mig själv
och som sådan förnöjsam och sann och stod utanför
alla samhällliga etablerade lögner,
samhällets förställning, förljugenhet och falska dubbelmoral,
som envar tvingas ingå i som ej vill känna sig utanför.
Hjälparen är detta samhälles krona. Han rider högt på dess förljugenhet,
utgör en extra socialhjälp och odlar sin makt, träffar Reagan
och Gorbatsjov, (Gorbatsjov är redan Hjälparens villiga slav,)
och förmår finansiera sin verksamhet endast

med hjälp av torpeder. Han har hyrda skickliga och vattentäta torpeder
omkring över hela vår värld, och de blir ständigt fler.

De torpeder som misslyckas offras för Hjälprens världsmission:

som världens högsta sociala instans tjänar han hela världen
med extra socialhjälp, och denna socialhjälp,

som samtlig socialhjälp funktion, är allenast kloakrensning:

håll mänskossamhällets avloppsrör rena!

Med andra ord: rensa bort skiten som fastnar!

Nazisterna uppfann modellen med att transportera

ej önskvärda udda personer, som dårar och svagsinta,

till likvidering. På samma sätt arbetar samtliga

samhällsociala instanser, men smidigast arbetar Hjälpren:

när jag är helt likviderad skall ingen förstå att jag ej begick självmord.

36. Skönhetsens våldtäkt och avrättning

Ett fruntimmer klagade en gång på att det jag sjöng var för vackert.

Får det då ej finnas sann skönhet i vår tid?

Ibland har det sagts, att om ScJosef fått fortsätta leva

och fortsätta tonsätta ständigt allt vackrare högre musik

hade hans musik blivit så vacker att den blivit slätt outhärdlig.

Från somliga ställen var jag har fått sjunga har jag blivit bortjagad

för att jag sjöng för outhärdligt vackert.

Jag känner en man, ett socialfall och sjukpensionär,

som var född med absolut gehör, och han ville bli musiker.

Han komponerade sånger och skrev till och med symfonier,

men modern förvägrade honom att utbilda sig till en musiker.

Hon rev och brände hans verk, och hon sålde familjens klenod

en unikt klangfull flygel. När sonen ej fick bli en musiker

blev han i stället ett nervvrak och ett socialfall.

Var det kanske bättre? Så tystas och mördas och våldtas

musiken och skönhetsen i denna vår tid,

var det sociala regerar, och var det finns hemliga makter som Hjälpren

som drar sig upp med sociala metoder

och som lockar till sig skönsplande och gyllenstrupade musiker

för att förvandla dem till sociala vidunder och monster

som Hjälpren själv. Mer och mer lär jag känna min Hjälpren.

Nu vet jag att denna Hjälprens Hjälpren dog samma natt som herr Palme,

och att denna föregångs-Hjälpren visste vem och varför mördaren var.

Den nuvarande Hjälpren förestod nattklubben och diskoteket "Blå Månen"

och mördade där den skönsjungande och sägenomspunna drottningen Marta.

Han dog aldrig själv. Han blott gick under jorden och liksom försvann

för att fortsätta uppträda och agitera som "Hjälpren" fastän hans rätta jag

officiellt var förklarat som drunknat. Men i verkligheten var Carl den som drunknade och denne Hjälpare som både vållade Carls död och Martas död.

Driven av maktpolitik har han offrat var mänska han älskade för att få fortsätta bli ständigt allt mera mäktig, inflytelserik och politisk.

Jag vet även nu vad hans avsikt egentligen är med min egen person.

Varför hålls jag här inspärrad med ett ansenligt förråd kokain?

För att det en dag skall vara slut och förbrukat,

och då, tror han, skall abstinensmaran infinna sig,

och då skall jag av den vackert drivas till självmord.

Så mördade han kanske även den man som här dog före mig.

Hans plan har hittills lyckats: jag utnyttjar hans kokain

regelbundet och dagligen och önskar samma euforiska lycka

åt samtliga människor och hela världen, och ej kan jag

en enda dag vara utan det. Men vad skall hända

den dagen då knarket tar slut och jag fortfarande är vid liv?

37. Morgonrodnad

Jag fryser ihjäl fastän det ej är kallt.

Denna kyla är värst utav allt.

Det är den svenska likgiltighetens förbannade kyla,

det sterila samhällets utfrysning av alla som höjer sig över mängden,

den rikssvenska avunden, världsliga materialismens förbannade likriktning,

allt det som omänskligt är och som gjort världen och själva människan ful.

Ja, jag slipper åtminstone dö i ohyggliga pariasjukdomen Aids,

som ju alla av min sort tycks dö av nu förr eller senare

som de mest sårbara: sedan när de har gått bort

följer räfsten med all mänskligheten, med såväl hinduer, kineser och negrer

som alla så kallade civiliserade människor: naturens hämnd har inga gränser.

Jag vet nu att jag har lunginflammation. Jag kan ej längre andas

förutan en olidlig smärta, jag hostar konstant och det kan jag ej göra,

ty den smärtan är ännu värre, och tröttheten, mattheten, vissheten

gör att jag ej längre kan göra någonting. Jag kan ej ens längre bulta på dörren

för att väcka omvärldens likgiltighets allra ringaste uppmärksamhet.

Jag kan blott hälsa våren, som väntar där utanför fönstret,

som strålar med värme och glans över den inflammerade staden,

som välkomnar livet tillbaka totalt oberoende av all omänsklighet.

Och för att dämpa min smärta kan jag endast suppa mig full

med min flaska av den så välsignade konjaken, och göra fyllan extatisk

och kanske förhoppningsvis dödsbringande med att knarka mig hög.

Våren kommer ändå med sitt ljus och sitt liv och sin kärlek

vad statspresidenter som än skjuts ner på öppen gata, vad maktgalna

supermaktschefer som än bara mera gör bort sig ju längre de sitter,

och vad katastrofer, naturvidrigheter och omänskligheter
som än resulterar av storhetsvansinniga mänskans ofelbarhetsteknologi.

Dra åt helvete, människovärld!

Du är redan förlorad och det endast genom din egen försorg.
Endast Hjälparen kan rädda livet på er, det maskerade och terroristiska samvetet,
vars A och O är anonymitet. Man kan säga att jag dör för Hjälparen
för att få slippa att avslöja honom. Jag vet vem som dödade Palme,
och därför så dör jag: världsordningen kräver det. Våren är orättvis
som är så vacker fast människan är så utsägligt ond.

Men det är gott att dö just när våren skall välkomna livet att börja igen.

Mina grannar bedövar sig och utestänger all vår och natur med sin
grannsämjekrossande stereodunkdunkmusik. Kanske vet de och vill de
att jag skall dö och att jag helst skall dö fortare.

Ni ignoransens profeter, som ursäktar er med er teknokrati,
ni är dömda och dödsdömda alla och det genom er egen okunnighet!

Alla dumma musikparasiter, som skändar musiken med att bara rapa upp rockmusik,
ni skall gå under och det genom den samma likgiltighet som har gjort mig till samhällets fånge.

En sjukdom förlamar all världen och all mänskligheten,
den sjukdomen är blott en tidssjukdom, och alla som i den deltar
skall bli dess offer. Den sjukdomens namn är:

This world and this age does not care.

38. Ingen går säker

Ingen går säker. Vad spelar det då väl för roll hur man lever?
Om oskulder även kan drabbas av Aids, varför skall man då
undvika samlag, upphöra med narkomani genom sprutor,
fördöma de homosexuella och stänga bordellerna? Nej, narkomaner,
blott fortsatt med spridandet av era laster! Man kan ändå inte
bli av med den gräsliga sjukdomen. Glädjehus, öppna er bara
och utveckla friskt era rörelser! Horor har alltid behövts och skall alltid behövas

med Aids eller utan. Och ni stackars homosexuella,
sprid bara er sjukdom till oskulder vidare och utan skrupler,
ty dessa oskulder skall ändå få sjukdomen i alla fall ju!

Om människan ändå skall dö är det omänskligt att kräva av henne
att hon ej åtminstone skall få ha lite roligt så länge hon hinner.

För vem har väl hjärta att hindra en döende människa
från att medveten om döden få leva till slutet och det intensivt
och som hon själv behagar? Och därför är det kriminellt och omänskligt
att stoppa de prostituerades, homosexuellas och knarkandes aktiviteter.

Det är ej mer än demokratiskt att oskulder och narkomaner
som har samma sjukdom ock båda skall dö
utan att deras frihet i döden skall tagas ifrån dem.

Om en sådan oskuld som jag kan få Aids
så skall envar som får det ej sämre behandlas vad hon än må vara
än om hon var lika ren oskuld som jag.

39. Dödens dikter till livet.

1.

Sörj mig ej. Jag är ju icke död. Jag är ju blott befriad.
Jag är fri och lever. Det är er som det är synd om,
som ej vågar dö, som är så fega att ni inte vågar följa mig,
som inte fattar vilken sällhet det dock är att vara död,
som måste leva kvar och stanna kvar i era sjuka kroppar.
Jag beklagar er, som är för fega för att våga göra slut på er.
Ett självmord är en seger över döden.
Sokrates begick det, Jesus gjorde det,
den yngre Cato gjorde det med stor bravur,
och många andra gjorde det som var för goda
för att tro på den katolska kyrkan.
Den som vågar ta sitt eget liv är saligast av alla,
ty vad han bevisar är att viljan starkare än döden är.
Är icke dessa rader blott beviset på att jag besekrat döden?
Mina bröder, svägerskor och vänner, mina älskade föräldrar,
lev och sörj mig ej. Jag levde blott så länge som jag kunde leva;
när mitt liv blev död och fängelse för mig
så måste jag begå mitt självmord. Det var ofrånkomligt.
Gläds med mig i döden, ty jag lever!
Aldrig skall jag svika er, och tecknet därför är
att aldrig ni skall glömma mig. Jag levde blott för kärlek,
därför dog jag ock för kärleken, för att den skulle segra över döden.
Var således lyckliga och glada, ty jag har blott triumferat.
Ni har ej förlorat mig. Jag har förlorat blott en skuldbelastad
halvt förgiftad kropp som var mig till besvär
och som ej någon kvinna ville ha. En sådan kropp
fann jag att man mår bättre utan. Glöm min döda kropp,
men fröjdas med min själ, som aldrig mer skall leva er förutan.

2.

Nej, jag var inte självdestruktiv. Kalla mig om ni så vill ett geni,
men ett sådant kan aldrig bli destruktivt. Destruktiv är endast den
som vill härska, befalla, förtrycka och skaffa sig makt över andra.
Blott makten är destruktiv i detta mänskliga samhälle;
allt som tar avstånd från makten är konstruktivt.
Jag även ville ta avstånd från all makt i världen,
därför var jag fattig så länge jag levde,

och därför så reste jag långt bort till Indien
och levde tre månader där som en tiggare,
men när jag återkom grep mig ånyo den världsliga makten
som slog sina klor i mig för att fördärva mig.
Ja, jag bekänner och erkänner självmordet,
som jag var ensam om att gå i land med, planera
och taga allt ansvar för, men det var konstruktivt.
Självmordet var icke destruktivt, och minst av allt
var det självdestruktivt. Det var för att befria och rädda
min genialitet, min konstruktivitet, min själ och min skaparförmåga
som jag med våld slet mig ur jordiska makters och samhällets händer.
Det var det mest uppbyggliga som jag gjort under hela mitt liv.
All min konst var ett intet mot min egen avslutning och livsupplösning.
Jag ville blott älska och skapa. När detta förvägrades mig
måste jag söka mig andra vägar. När samtliga dessa blev stängda
så fanns det blott en väg kvar att pröva på och försöka.
Den lyckades för mig, den blev mitt livs genombrott,
den blev min lycka och frälsning. Nu kan jag försöka och börja på nytt.
Så anklaga aldrig geniet och genialiteten för att vara självdestruktiv.
Den kan endast förgöra sig själv om den därmed kan rädda sig själv.
Genialiteten är alltid tabu och det heligaste, mest okränkbara, mest konstruktiva
av allt här i världen och hos mänskligheten,
och den är blott mer så ju mera självdestruktiv den verkar vara.

3.

Nej, ni skall inte sörja mig. Ni skall blott skratta
och för alltid vara glada. Ni skall vara lätta i er ande
och ej tyngas av att jag förlorat all den tyngd som livet gav mig.
Jag har ju välsignats, lyckliggjorts och blivit salig!
Varför skulle ni då klaga? Gråt ej, mina stackars
gråtmilda föräldrar, skratta blott och fröjdas åt
att jag så lyckligt och heroiskt lyckades avkasta mig min kropp
och all den plåga som den gav mig genom kärlekens gudlösa helveten!
Jag är lycklig själv och glad; o, varför skulle ni då gråta?
Se! Jag lever ju och kan kommunicera än till er
om än det är på spiritistiska premisser.
Tänk på mig blott, och jag skall då alltid älska er,
bereda er en glädje och beskydda er mot olyckor och nya tragedier.
Min var nog! Ej någonsin mer skall ni lida ont,
ty jag har burit allt för er.
Jag kräver blott till gengäld att man underhåller mina
tankar, minnen, kommunikationer, ord och budskap.
Du, o hustru till den man som nu blir broder i mitt ställe

åt de äldre bröder som jag övergav, du får till uppgift
att mottaga, tolka och uppteckna mina kommunikationer.
Tyd mig väl, förstå mig noggrant, konstruera ingen lögn,
var mig trogen och min sanning, och det skall gå väl allenast
för er alla. Den är mera levande som död än vad han var som levande
som dog för egen hand på det att andra skulle leva.
Lev med mig, och ni skall alla leva väl och det ännu när ni är döda
här hos mig i gravens mörkers lögn och livets evighets gudomliga
och saliggörande, välsignade och oförgängliga totala ljus,
som aldrig avtar utan ständigt sprider liv,
och som är dödens verkliga innersta sanning.

4.

Sorgen är en egoist, min bror.
Jag kan ej rekommendera att ni sörjer,
ty då blir ni bara gamla sura egoister som alla andra.
Sorgen är ett redskap som folk alltid har använt sig av
till att få tycka synd om sig och glömma andra,
till att få blott tänka på sig själva, odla egenkärleken
och självupptagenheten på bekostnad av förnuft och mänsklighet.

Att gråta är den värsta mänskliga fåfängan.
Förvisso, gråt och klaga, mina bröder,
sörj mig av er hjärtans lust, men vet,
att när ni gråter, klagar, sörjer, saknar mig,
så känner ni blott avund inför mitt storslagna öde
och så tycker ni blott synd om eder själva
för att ni förlorat den som kunde taga hand om er.
Jag sörjer icke er, och när ni gråter i er självbeklagan
kan jag blott förakta er. Och ni skall kallas mina bröder?
Skäms! Gå ut och festa, fira min triumf i stället,
sup och knulla, skratta, drick er fulla,
gläds med mig, som alla andra gör
som vet att de har Aids och därför fattar att ta vara på sitt liv.

Ni gråter blott för att få vara lata,
för att dyrka eder själva i er stora vackra sorg,
för att få glömma världen, era plikter, era fruar,
era världsliga problem, besvär och mödor.
Om ni vore konsekventa i er så högtidliga och ädla sorg,
i vilken ni tar så er själva på så gräsligt allvar,
tog ni livet av er själva för att följa mig.
Men ni är alltför fega för att våga göra detta enda vettiga i livet.
Hellre klagar ni och sörjer, kräver omsorg och medlidande av andra,
plågar andra med att plåga så er själva

och gör er föraktliga och ömkliga för hela världen.

Att ni icke skäms att kalla er för mina bröder!

Tröga var ni alltid, men så tröga var ni aldrig

som ni nu har blivit sedan jag har lämnat er.

Om jag förstått att ni var så bedrövliga och feiga stackars mesar

hade jag förbarmat mig och stannat kvar hos er

och aldrig övergivit er.

5.

Tag det inte så allvarligt. Jag var ju i alla fall inget helgon.

Jag rökte ju såsom en borstbindare, det var det allra sista jag gjorde i livet,

och det är ju tecknet på svag karaktär att man röker.

Och dessutom knarkade jag. Det kan ingen förneka.

Ni vet alla mycket väl hur dåligt sällskap jag hade i Malmö,

hur jag aldrig tvekade att köpa mig kokain när jag kände mig svag,

hur jag redan i Stockholm på konstskolan bjöds på allt möjligt

och lärde mig bruka allt möjligt och gjorde det gärna

därefter och alltid när tillfälle gavs. Har ni glömt

hur jag fick byta blod och på sjukhuset var nära döden

för nio år sedan när jag tacksamt mottog en överdos?

Den kuren förde dig, älskade storebror, samman med Monica,

som, fastän du aldrig nyttjade något, själv gärna bedövade sig, sina sorger

och sina fobier med vilka dubiösa tabletter som helst.

Det är sant att jag aldrig blev slav under något beroende,

liksom ock Monica aldrig har blivit det,

men aldrig hade vi något emot att folk använde knark,

och ej fruktade heller vi någonsin själva för att våga använda det.

Jag var svag, jag var bortskämd av er och av mor och far,

allt fick jag bara jag önskade det, jag fick körkort och bil

och en resa till Indien och utan att ens ha förtjänat det

medan ni bröder försörjde er hederligt, levde förnöjsamt

och sparsamt och primitivt och aldrig uppställde anspråk på livet.

Ni hjälpte mig ständigt, men aldrig fick jag chansen att hjälpa er.

Jag var konstnär men saknade helt självförtroende

vilket jag endast fann på mina resor bland människor

och som parasit på de flickor jag trodde mig älska

men som bara visade sig tolerera och uthärda mig.

Jag var bara en utböling som världen klarade sig bättre utan.

Att ni då så krampaktigt klamrar er fast vid mitt minne,

som värdelöst är, visar endast att ni är precis lika svaga som jag.

Ack, vem skall taga hand om oss i denna hårda omänskliga värld,

oss, som vågar ha känslor och ömhet och kärlek och vågar att visa det?

Vad är väl livet värt om man ej får leva för sina känslor?

Ty känslorna blott utgör skillnaden emellan mänskan och insekten.
Känslorna blott giver upphov till skönhet och konst, trevnad, mänsklig miljö
och allt vackert i livet. Men somliga människor föredrar att vara myror.
De bygger upp samhällets ordning och maskineri, de förstör livets goda,
och dem är det bättre att knarka ihjäl sig för
än att ha någonting med dem att göra.

6.

Anklaga inte min stackars Doreen.
Hon var min, och jag älskade henne.
Vad har ni för rätt att förfölja och plåga och anklaga henne?
Förstår ni då inte, att om ni förföljer Doreen så förföljer ni mig?
Hon var min, och jag älskade henne, och vad hon än gjorde
så älskade jag henne och var hon min.
Med att taga mitt liv gjorde jag henne till min för alltid.
När allt var förlorat var det sista sättet för mig
att bevisa att hon ändå alltid blott skulle tillhöra mig och ingen annan.
Jag tog henne till mig i döden, och så blev jag även förenad med Tina.
Det var ingen hämnd som jag tog. Det var endast min yttersta kärleksutgjutelse.
Det vet ni alla, att stället jag utvalde för min förklaring
var just var jag brukade göra små utflykter och promenera med Tina.
Hon övergav mig, men jag övergav aldrig min älskade Tina.
Hon låste mig ute och det efter fem års förhållande,
hon bytte lås på vår dörr så att jag aldrig mer skulle kunna ta henne i anspråk,
hon orkade efter fem år inte längre med mig. En gång kunde jag uthärda det,
men ej två. När Doreen efter två år på liknande sätt gjorde slut
var jag tvungen att vidtaga åtgärder och ta mitt öde vid hornen.
Gud vet att jag aldrig tillönskade Tina och stackars Doreen något ont.
Men mitt självmord var bara det yttersta sättet för mig att bevisa
att jag kunde älska dem mera än någon annan på jorden
och att jag ej kunde ge avkall på denna uppriktiga kärlek
jag kände för dem. Jag tog dem till mitt hjärta för evigt i döden.

De skrotade mig, men jag skall aldrig någonsin upphöra med att i evighet älska dem.
Den som är död kan ej skrotas, och han kan ej skrota dem som han dog för att få älska.

De lever med honom i döden i evighet i helig kärlek,
och ingen kan döma dem för att de är så varmt älskade
av en som de ej tog livet av utan som frivilligt tog sitt liv
för att få älska dem desto mer varmt in i döden
som han ej fick älska dem tillräckligt medan han levde.

7.

Doreen, hur kunde du efter min död så förkasta mig?
Räckte det inte att du förolämpade, skändade, plågade,
hade ihjäl mig i livet? Var det så nödvändigt

att fortsätta plåga mig efter min död med förtal,
grav kriminalisering och vanärande av mitt minne?

Hur kunde du vara så blind för min känslighet,
ömtålighet och ohyggliga osäkerhet? Kunde du inte se
att jag var ihjälplågad av livet och sålunda inte förtjänade
att plågas än mera av dig? Har du då aldrig själv provat på något,
känt dig behöva en bot för din ångest, försökt lindra smärtan
av livet och känt det akuta behovet av tröst genom ljuvlig bedövning?

Du kan ej ha känslor som sålunda kan döma ut mig
för att jag tog droger, och det efter att jag för dig tagit livet av mig.

Nej, du kan ej ha upplevt att ha blivit krossad av smärtan,
förintad av människors snikenhet, skändad av deras småaktighet,
trampad ihjäl av normal mänsklig låghet och avund och opportunism.
Du var okunnig, dum och omöjlig, ty du visste inte vad lidandet var.
Du fick aldrig se Indiens fattigdom var det ej fanns något människovärde,
du kände ej någonsin vanmäktigt medlidandes hysteri och förtvivlan,
nej, du var en materialistisk krass amerikanska som blott såg till din egen fördel

och aldrig egentligen kände för andra. Du skulle nog kunna fördöma
den allenastående modern med barnet som prostituerar sin kropp
för att kunna försörja sitt barn, och som för att förmå bjuda ut sig
och sälja sig dessutom måste förtjäna till en daglig dos heroin.

Hjärtlösheten fördömer allenast, men var mänskligt varmt hjärta finns
är det alltid i stånd att välsigna allenast och till och med
brottslingar och narkomaner. Och dumheten endast är hjärtlös.

När du kallar mig narkoman är du mera än hjärtlös och dum, ty du ljuger.
Jag tog aldrig droger förutom när det var behövligt och när jag blev bjuden.

När jag köpte droger själv var det av desperation blott,
av osäkerhet över min egen skaparkraft, av sådan osäkerhet
som jag endast fått genom förkastandet av mig och min ömma kärlek
från dig, från min far och från Tina och andra som jag endast älskade.

De mänskliga relationerna blott kan fördärva gudomliga skapandets kraft

hos en människa, men dessa mänskliga påfrestande relationer
fördärvar den alltid. Finns skapande kraften hos någon
så är han blott till för att nedbrytas av dem som saknar den,
såsom ock Orfeus lynchades av dem som ej fick utnyttja hans kropp.

Jag var ej narkoman, Doreen, och om jag var det så var det för din skull,
för det blott att sådana vanliga okunnighetens profeter som du
i sin okunnighet omedvetet och hänsynslöst gjorde mig till det.

8.

Skulle jag då ej få älska? Dog jag då förgäves?

Uppoffrade jag allt, ansträngde jag mig till det yttersta,
försakade jag liv och ego blott för att ni skulle

fortsätta att vara elaka, o människor?

Tog jag avstånd från er dumhet, och blev jag ej av med den ändå?

Har ni då icke fattat att jag älskade Doreen

och icke ville eller gjorde annat i mitt liv än kärlek?

Allting fick Doreen, och hon fick mig att tro

att hon trots allt måhända kunde bli mig värdig.

Lät jag henne ej få löpa som hon ville helt i fred?

Gav jag ej henne allt jag ägde, lägenhetskонтраkt och trygghet,

började ej jag på nytt i Göteborg med egen ateljé ett liv i frihet

utan henne? Var det jag som störde henne, eller var det hon

som ringde upp mig jämt på nytt i Göteborg?

Hade jag ej accepterat att det var förbi, när hon försökte

ha mig kvar ändå och äga mig fastän hon älskade en annan?

Var det hon som kom till Göteborg för min skull?

Nej, jag reste ner till Malmö helt för hennes skull

för att infria, som jag trodde, hennes luttrade förhoppningar

och odla, som jag trodde, hennes trots allt goda hjärta.

Hon var kärleken jag trodde på. Jag hade inget annat i mitt liv att tro på.

Skulle jag då tacka nej när kärleken bjöd upp mig, när jag levde blott för kärlek?

Jag var tvungen att bege mig ner till hennes sida och besvara kärleken.

Och skulle jag då acceptera att den kärleken var falsk

och blott ett sätt att skämma ut mig och få mig helt förödmjukad?

Skulle jag då leva vidare tillintetgjord av henne, utkörd från den lägenhet

som jag begåvat henne med för vår familj och lycka,

hjälp av hennes före detta man iväg från denna bostad

som hon skulle älska i med någon annan,

skulle jag då acceptera att den kärleken allenast var en förödmjukelse

som slet min själ i tusen bitar, fastän jag blott önskat henne gott?

Nej, det finns ett alternativ allenast till sann kärlek.

Det alternativet är olycklig självbefläckelse, vars slutligaste konsekvens

är självmord, som du mycket riktigt sade. Hellre än ett liv förutan kärlek

tog jag konsekvenserna och tog mitt liv direkt.

Och detta, hävdar jag, var kärlek.

Skulle jag då ej få älska? När alla andra kärleksvägar hade stängts

för mig och all min kärlek i mitt hjärta blivit skändad,

skulle jag då ej få ge det yttersta beviset på min kärlek på det enda sätt som återstod?

9.

Mamma, du var den enda som älskade mig.

Förlåt att jag ej ville komma tillbaka till dig.

Men jag var ju en man, och en man måste få vara stolt;

annars är han ej man. Först när allt är förlorat,

han har givit upp, blivit passiv och feget resignerad

går mannen tillbaka till barndomen och hem till mamma
och gråter hos henne, men då är han misslyckad, uppgiven,
har givit upp och har gjort sig förlustig av integriteten och människovärdet.

Att gå hem till mamma är att ha gått under.

Det vägrade jag. Hellre festade jag med förtappade knarkare,
hellre så sov jag på golvet hos dem eller ute och var som helst
men icke hemma. Det sista en man ger förlorat är egenkärleken
och stoltheten, det som gör att man är man och ej kvinna.

Jag vägrade att giva upp mot Doreen. Jag gav henne min hela förtvivlan,
men när hon ej alls accepterade den tog jag hellre allt jag givit henne tillbaka
- mitt liv - än att jag levde vidare efter min ödmjukelse efter henne.

Man lägger sin själ för en kvinna i stoftet blott en gång i livet
och det för att erövra henne för livet. Om man icke lyckas
så har man i värsta fall bittert förlorat sin själ, som det tycks,
för hela livet. Och då kan man ta den tillbaka allenast i döden.

Tro ej, mor, att jag ville er något illa med självmordet.

Du och far gav mig mitt liv, och ej någonsin ville jag ta det från er.
Endast mig ville jag göra illa, och endast Doreen ville jag ta det bort från.

Min mor, du har mig kvar ännu, och det vet du.

Du skall aldrig någonsin kunna förlora mitt älskande sällskap.
Min far, var du stolt över sonen din, som han själv hedrade sig
mitt i sin oerhörda förnedring. Du slapp att bekymra dig mera
för mig och min ekonomi, du slapp ta flera lån för min skull,
genom att jag gick bort fick du de femton tusen du hade tänkt låna för mig
lyckligt sparade. Sörj icke heller för att du ej köpte åt mig
någon dum livförsäkring. Jag var icke värd hundra tusen.

Om jag givit er hundra tusen på grund av min död
hade jag känt mig prostituerad. Nej, det var min heder
att jag dog så fattig som jag hade levat. Att jag icke lämnade efter mig
fet livförsäkring var bara för det att jag än mera skulle bli helig för er.
Jag var den som omkramade stackarna borta i Indiens fattigaste delstater.
Minns mig som människomålaren och ej som sonen som slarvade bort sig.

Vad jag gjorde, tänkte och var skall ni aldrig till fullo förstå eller veta,
ty det skall ni veta, att det enda verkligt väsentliga med mig
var det att jag lyckades visa att jag kunde älska
och det mer än någon kan visa det någonsin i någon säng.

10.

Nej, att sörja är egoistiskt. Ni får icke sörja.

Ni lever ju, och det är er plikt att genom ert liv
underlätta och utveckla livet hos andra.

Det är livets enda funktion och dess mening:
att utvecklas, spridas och leva i ständigt allt gladare former.

Den som ej är glad, han är ej heller levande,
ty han är dödens och tänker på döden och är mera död
än de döda. Ty se blott på mig! Jag är död men jag lever!
Och ej är jag ledsen för det! Tvärtom, jag är ju glad!
Så förtvivla ej för att ni lever, o människor.
Älska och lev som en annan som glad är i livet som jag.
Tänk på det, att jag aldrig missunnade mig något nöje.
Om jag ville älska så gjorde jag det, om jag ville berusa mig
gjorde jag det och ordentligt, så att jag till och med understundom
fick byta ordentligt med blod; om jag ej hade roligt med flickan
där hemma så reste jag långt bort och hade där roligt i stället,
och kunde ej livet på människornas villkor mer göra mig glad
så gav jag fan i människorna och stack ifrån dem för gott
och var ej mindre lycklig för det. Nej, tvärtom! Det var skönt
att få ut en behöflig oändlig semester till slut.
Så om jag icke klagar för att jag är väck så ska ni inte göra det heller.
Förr ställde man till med begravningskalas och drack sprit och åt tårta
och skämtade plumpt om den döda och daskade pigorna skämtsamt på låret -
så är det som man skall begå dödens högtid. Det finns ingen
gladare tillställning. Bröllopet är för bedrövliga fester
i jämförelse med den fest som det är för den döde att äntligen
få finna sig vara död och befriad från allt ont i livet
som bara är döden i livets förklädnad, emedan allt levande
vandrar mot döden och åstundar andras död för att få härska,
men alla som härskar blir härskare blott över nummer, fossiler och lik,
ty det är alla som låter sig härskas över.
Så dö om ni finner min död alltför sorgsam,
så blir ni strax gladare. Döden allenast kurerar allt ont,
ty allt gott som finns är bara liv, och det ger bara liv,
och det enda som döden kan leda till och som den giver är livet.
Så gråt över Palme, den Olof, som ingenting blev efter döden,
som folk hyllar mordet på och som de hånar än mer efter döden
än vad de så länge han verkade vågade göra.
Ej någon har känt skadeglädje för min död.
Det är mitt livs högsta utmärkelse och största stolthet.

11.

Vad visste ni om mig? Ni visste ej något. Ni kände mig inte.
Min moder allenast förstod mig och hade de rätta insiktsfulla känslorna om mig,
men alla ni andra blott svek mig, utnyttjade mig, ville helst vara utan mig,
hänvisade mig till andra och ville helst lämna mig ensam
emedan jag oftast generade er. Ni ansåg det pinsamt att ha med mig
något att göra. Ni tänkte mest blott på er själva och all er fåfängliga fåfänga,

medan jag blott ville älska er, vara er nära och bli en av er.

Mina njurar var alkoholistiskt förstörade, påstår ofelbara läkarna,
som blott har ruttnande lik utan liv att med blodiga händer få gräva i.

Var astrolog vet att njurarna är under Vågens och Venus inflytande.

Venus är kärleken. Vågen är livsharmonin och balansen.

Men jag hade Venus i Väduren i raka oppositionen till allt vad jag hade

i Vågen: Neptunus och Jupiter, Månen och den norra månnoden.

Venus var med södra månnoden i outhärdlig exil i den brinnande Väduren.

Var det så konstigt då att jag symboliskt lät intatuera en blixtnamn genom hjärtat på mig
när jag var där i fjärran förskräckliga Indien med alla dess fador, dess mänskliga elände
och all dess nakna och stinkande, svettiga häxkittels fulhet med svält överallt?

Jag for dit blott för att få ta del av mitt öde, för att få distans till Doreen,

till min konst, till mig själv och till mitt outhärdliga liv.

Ikke fann jag mitt öde i Indien. Jag fann blott elände och fulhet där.

Där blev jag professionell narkoman, om jag ej var det tidigare,

ty där kunde man bli det, ty där är missbrukarna heliga,

eftersom de endast använder droger i meditativt religiöst heligt syfte.

Här kallar man sådant föraktfullt för parasitism och för sjukt flummeri,
men i Indien är knarkbruket heligt och vördat och till och med respekterat.

Ni fattar ej något och skall aldrig fatta mitt verkliga öde

hur jag än försvarar mig mot era anklagelser, som är värre

än stackars Doreens, som jag dock hade mänskligt sett skulder till,

varför hon bättre än ni hade rätt att förtala mig efter min död.

Men ni blott kverulerar för att hålla fast vid mitt minne och hålla det levande

med eller utan min önskan att delta däri. Ni får klara er själva härefter.

Vad jag har sagt redan är tillräckligt. Resten får ni sedan hitta på själva.

Men eftersom ni tycks förstå er på gräl och uppskatta dispyter

så finns här ett par som fortfarande grälar fast det är sex månader sedan de dog.

Det är en stackars judisk rabbin och en kristen fatal organist.

Saken är den att den organisten var anställd av judarna och hade varit det länge,

när han plötsligt slutade för att han blev arg på stackars rabbinen.

Rabbinen anställde en ny organist, som blev avskedad efter tre månader,

och genom det avskedet dog hela kören och all den synagogans anrika musik ut.

Då tog organist nummer ett en revolver och mördade stackars rabbinen.

Strax efteråt brann organisten upp hemma,

och ingen fick någonsin veta att han var den som skjutit ner sin rabbin.

Men här grälar de ännu så stickorna flyr. Var så goda!

Ni människor som tycker om gräl och att plåga varandra,

ni har ändå mycket att lära av de hädangångna som saliga blivit

och som här i himmelen kan slåss på allvar i evighet

utan att någon blir skadad rent fysiskt och utan att någonsin någon blir uttröttad.

Det är det verkliga, eviga kriget: ett ställningskrig, som liksom

digra konflikter emellan Iran och Irak aldrig någonsin
mera kan bli något annat, så länge det pågår,
än ett statistiskt dödligt evinnerligt dödläge.
Ni som så njuter av ishockey, nutidens blodiga grälla gladiatorspel,
och som blott tittar på TV för att få se sporter dag ut och dag in,
här har ni alla tiders mest märkliga duell och tornerspel:
den fåfänga striden om vad som är heligast:
Gud eller världsordningen.

Dikter ur "Ateisten" (1987-88)

Introduktion.

Kärlek är hat, och allt hat är av kärlek.
Det finns intet hat som ej kommer av kärlek,
och kärleken leder allenast till hat.
Därför måste man fatta att allt hat allenast är kärlek.

1. Rio

I följande dikter så ämnar jag skildra mitt liv
i den grällaste uppriktighet utan någon barmhärtighet
med någon och allra minst med mig själv.
Ni må döma mig sedan, olyckliga läsare,
som här blir vittnen till alla mitt livs outhärdliga chocker.
Dock började mitt liv så ljust som det kunde ha börjat.
Det började med idel kärlek, extas, eufori och den renaste glädje.
Mitt livs första minne är från staden Rio, dess hamn och dess vatten.
Vi ankrade där med vårt fartyg som var destinerat till England.
Den aftonen badade alla den gränslöst romantiska hamnstadens ljus
i det tropiska varma och leende vattnet, som glänste som siden
i gnistrande djuphavsbått, ömt reflekterande natthimlens samtliga stjärnor,
som tävlade med stadens ljus i att våldta min själ med sin skönhet.
Du lyckades, trolska Janeiro, blott alltför väl med din befriande kärlekslektion.
Jag blev frälst då av skönhetens faktum och entusiastiskt förlöst
till ett liv av blott kärlek och det utan gränser.
Jag lärde mig där av din nattliga skönhet, o Rio, att evigt totalt älska livet.
Och det blev mitt livs enda men allomfattande kärlek.

2. Göteborg

Staden välkomnade mig med den varmaste öppnaste skönhetsfamn,
och den blev genast mitt ständiga hem.
Hagas småstadsidyll, dess intima små gränder,

det anrika Masthuggets intakta och primitiva ursprunglighet,
Olskrokens fisktorg och tråkåkar,
Landalas saliga enkelhet och rika mänskliga original,
Annedals alla skrymslen och vrår med gudomliga vindsprång
och extrahus inne på gårdarna,
och Östra Nordstans förunderligt stora förflutna,
allt detta var mitt underbara och levande paradiset,
mänskliga skattkammare och idylliska stadsideal,
tills den ljuvliga restaurang Trägårn brann upp
med dess gamla musikpaviljong, snickarglädje och trevnad,
tills Bräutigams blev renoverat med den följd
att all gammal sekelskiftesromantik
med trä möbler och plysch och tre generationers
väl ingrodda tobaksrök bara försvann med all stämning;
och tills stadens vackraste byggnad, Arkaden, brutalt revs
med landets förnämaste största musikaffär Waidele,
var man fick lyssna på pianokonsserter i helt ensamt majestät
i de mest generöst tilltagna avlyssningsrum
trivsamt inredda som något av en hotellsvit.
Man rev även Masthugget och byggde där upp i stället
betongkomplex i grått och brunt i form av de sterilaste bunkrar,
man rev även Olskroken och Annedal varvid intet blev skonat,
man rev även Landala, varvid dess samtliga välkända original
evakuerades från sin miljö och gick under;
man rev även och framför allt Östra Nordstan för att,
som det hette, få bort alla stadens socialfall från centrum.
I det nya Nordstan som byggdes i stället blev i torgets centrum placerad
en vacker fontän, och på kanten av denna fontän
sätte sig alla stadens socialfall och satt där mest
lugnt hela dagen, tills staden blott därför avlägsnade denna fontän.
Efter det har den ultramoderna, sterila och inbyggda Nordstan
mest blivit ett drivhus för hemlösa och narkomaner.
Man rev även Haga till slut, det som allra sist återstod
av den idylliska, mänskliga och oförglömliga hamnstadsvälsignelsen,
mitt Göteborg, som jag älskade, och som då ännu ej,
medan jag än kunde älska det, aldrig sport någon rök
av någon lömsk terrorist.

3. Skolan

Jag älskade skolan - så länge jag lärde mig någonting.
All världens geografi och historia, de bibliska sagorna,
den kristna religionens förnuftsgrund och mänsklighet,

det svenska språkets grammatiska grunder och uppbyggnad,
nödvändigheten av den matematiska outtröttligheten och precisionen,
allt sådant fick jag noggrant lära mig av outtröttliga lärare redan i småskolan.
Då stod den svenska skolutbildningsformen som högst kanske i hela världen,
och jag var den innerligt tacksam.

Men denna metodiska folkbildnings höga nivå
blev med ens radikalt föst åt sidan och överkörd,
varvid i stället en grundskoleform genomfördes
som innebar att ingen skulle få lära sig mer än en annan.

Och följderna av detta blev att alla universella och omistliga allmänbildande ämnen
som religion och historia, geografi och all humaniora
rationaliserades bort, varvid skolan blev ett enda kaos.

Jag hörde till den första årgång som utsattes för vad som hette "Det Nya Gymnasiet",
och efter ett halvår förstod jag, att om jag alls någonsin skulle få lära mig något
så måste jag inhämta all kunskap själv. Ingen religion och historia förekom
längre att tala om i undervisningens nya och allvisa ordning -
i någon mån fick man ta del av förströelselitteratur om hur bondens liv var
under all medeltidens förtryck - sådant var det socialdemokratiska nya programmet.

Jag slutade därför gymnasiet blott efter en enda termin
och gick desto mer in för att läsa all världens historia
och all Bibelns innehåll hemma, som nog är så värdefullt,
hur mycket än alla socialister vill detronisera Den Heliga Skrift
från all rätt att få stavas ens med en stor bokstav.

Jag fortsatte sedan på Vuxengymnasiet, var takten på studierna
drevs mindre passivt och slappt, och så småningom
hamnade jag på universitet var jag läste engelska.

Där fick man noggrant studera århundradens engelska litteraturluntor,
och det fanns till och med utrymme för några timmar i veckan åt Shakespeare speciellt.

Men så plötsligt inträffade digra högskolereformen,
och alla poäng som jag skaffat mig genom min Shakespeare
och engelska litteraturens historia blev helt värdelösa.

Då lämnade jag även stadens universitet med precis lika bittert förakt
som jag redan begåvats med för hela grundskolan, hela Det Nya Gymnasiet
och alla politiska samhällsmanipulatorer
som sålunda utan att tänka på följderna
oreparerbart förgjort världens högsta folkbildningsnivå.

4. Föräldrarna

Min mor var för mig allt i världen - tills hon övergav mig.

Hon gick in för att uppfostra mig till en god katolik -
för att själv endast överge kyrkan och bli något värre samt frälst.

Hon uppmuntrade mig till ett dagdrivarliv och till lastbarhet

för att en dag kasta ut mig för att själv förverkliga sig.
Hon spenderade sjuttio tusen riksdaler på sin religion
medan jag levde bland narkomaner i ghyttot på ingenting.
Samtidigt skydde hon ej att bedraga sin man tills han dog
genom sina blasfemiska religiösa utsvävningar.
Likväl har jag aldrig hatat och aldrig förbannat min moder,
ty hon överträffas av min stackars fader.
Han gav aldrig mig någon hjälp. Under hela mitt liv
fick jag sammanlagt kanske en tusenlapp av honom.
Aldrig uppmuntrade han mig i vad jag själv önskade göra med mitt liv,
tvärtom motarbetade han alltid mina intressen,
föraktade mina arbetsresultat såsom musiker
och tyckte om att slå ner mig med provokationer
och nedlåtande förolämpningar. Jag fick först nyligen veta
vad roten var till att han alltid behandlade mig som en flugskit:
det visade sig att min mor redan innan jag föddes
bedragit min far med en annan så långt som det gärna är möjligt.
Han måste ha alltid förstått det att jag aldrig kunde bli mer än en oäkting för honom.

5. Kyrkan

Jag arbetade för den som god katolik i fem år.
Min lön var obefintlig, jag fick åtta hundra riksdaler per månad,
för det fick jag anstränga mig hela veckan
med repetitioner, begravningar, bröllop och
stundom fem högmässor på skilda språk varje söndag.
Men jag var en entusiastisk och godtrogen träl som slet ont mycket gärna
tack vare musiken som jag innerligen högt älskade.
Men en dag så presenterar min chef kyrkoherden ett märkligt besked
som jag har att signera personligen eller få sparken för om jag det vägrar.
Beskedet är avfattet i trenne punkter.
Ett: jag skall ej mer sjunga solo i kyrkan.
Två: jag skall ej mer i den framföra mina personliga kompositioner, och
tre: jag skall aldrig mer ens komponera musik.
Kan en musiker väl överleva ett slikt ultimatum?
Jag vägrade att underskriva det och mottog därför ett skriftligt
och uppriktigt avsked som omöjliggjorde all eventuell återvändo i framtiden,
och det tog livet av all min musik. Aldrig tog jag mig upp ifrån fallet.
Han sade till mig: "Ändå hoppas jag att du förblir katolik," med sin ena röst,
medan han senare bad mig uppsöka erforderlig vård på mentalsjukhus.
Bakvägen fick jag försvinna allt medan en ny organist genast anställdes
som fick tre tusen i månaden och för det gjorde ett ringare arbete
än företrädaren som icke utan våld sparkats direkt ut ur kyrkan

och hänvisats till ateismens oändliga natt.

Och församlingen teg, ingen gjorde en min,
ingen ställde en fråga, skandalen begrovs i den yttersta likgiltighet,
och den nya skandalorganisten, en kvinnlig protestant, upphöjdes och ärades
medan hon spelade ute på nätterna på sex- och nattklubbar särskilt för bögar.

Jag glömdes och blev i församlingens minne begravd
såsom en obehaglig och misslyckad, tråkig och ömkansvärd kättare
som aldrig borde fått bli organist hur god musiker och katolik han än varit,
ty felet med honom var att han fått veta för mycket och ej kunnat tåga därom.
Men han skall återkomma för att döma alla de döda, men icke de levande,
ty endast den som är död i sin själ kan befatta sig med den vanvettiga tron
att Gud pippat den heliga jungfrun Maria och sålunda gjort henne dräktig,
en dogm som tyvärr hela världskristendomen allenast beror av och bygger på.
Och när jag då återkommer som domare skall alla den vilseförda församlingens
samtliga farhågor noggrant besannas, ty såsom en domare god och rättfärdig
skall jag vara farlig i full konsekvens med den rättvisa
som jag skall visa mot alla och mest mot mig själv.

6. Till Monica

Sorgen är egoistisk - man måste tänka på livet.
Så upprepas frasen på nytt varje gång en god vän begår självmord.
Fem gånger i år har jag hört den och yttrat den själv
över Mikael, Tor, Lars och Tonio och slutligen Monica.
För varje gång har den ekat i hjärtat allt tommare,
naknare, allt mera gagnlös och futtig.
Hur kan man väl tänka på livet när alla ens vänner
fördärvar sig själva till döds och det överlagt, klokt och metodiskt?
För somligas del kan man sorgligt förklara det med
att de nog hade anledning, som mediciner och olycklig kärlek,
men vem har i så fall ej anledning att begå självmord?
Du, Monica, gjorde helt rätt som i vredesförtvivlan utslungade dig
högst från vinden för att massakrera dig mot gatans stenar
och det framför ditt eget hem och framför restaurangen
var du alltid umgicks med alla som höll dig så kär.
Ja, du gjorde helt rätt fastän du hade en egen son att försörja
och fastän du var en av de ytterst få som det var helt omöjligt
att alls tänka någonting negativt om. Du stod över allt tarvligt och småaktigt.
Du var med Tonio hans närmaste och kanske enda förtrogna,
förutom hans bror, under hans sista tider, och det skulle inte förvåna mig
om du var även det samma för Tor. Ingen kan förebrå dig
och alla de andra det minsta och ej ens det oifrånkomliga faktum
att ni med att lämna oss ensamma gör livet så mycket tyngre och svårare för oss

då tyngden av alla de självdödas minnen är så mycket tyngre
än alla olyckliga dödliga levandes svåra bekymmer.
Du gjorde helt rätt, jag förstår dig och sympatiserar med dig,
och jag ber dig beklaga oss alla som feget stannat kvar
och som fortsätter fåfänga kampen för livet i trots mot
all mänsklighet och all natur, allt förnuft och all instinkt.
Ty livet är omänskligt här i vårt samhälle och desto mera omänskligt
ju mera man envisas med att själv blott förbli mänsklig.
Ty samhället tillåter ej längre skönhetsens drömmar, en dräglig miljö,
någon idealism eller ens någon fri romantik.
Allting sådant är till för att utrotas, såsom man i dessa dagar i Bukarest
jämnar den tjugonde kyrkan med marken (för detta decennium) med våld
medelst grävskopor utan att spara ett konstföremål huru nyrenoverad den kyrkan än är.
Mot en sådan tid och mot ett samhälle, som domineras av liknande myndighetsbyråkrati,
oförstående sterilisering av all romantik, kränkning av all kreativitet
och ej minst sabotaget mot all mänsklig strävan till skönhet och känslighet,
är en sann människas yttersta och kanske enda försvar
att ta definitivt och ett oåterkalleligt avsked,
som då rättvist blott kan bedömas som höjden av mänsklighet.

7.

Att få älska blott när det har blivit för sent,
att få älska allenast platoniskt när älskade vännen är död redan,
att såsom älskare endast få tjänstgöra som nekrofil -
det är hela mitt kärleksliv. Monica, kanske du älskade mig
såsom jag även älskade dig - men vi kunde ej någon av oss
giva uttal åt tanken av hänsyn mot din kavaljer,
som dock varit din man troget i tio år.
För hans skull sökte jag icke upp dig privat längre,
jag ville aldrig besudla hans säng och revir,
därför blev du försummad till döds under ditt sista halvår,
ej av den som älskat dig troget i mera än tio år,
men utav mig, som du älskade mera och som även älskade dig.
Genom tårarna och inom sorgkanter kan nu den kärleken endast bli uttryckt,
när det är för sent, när du krossat din huvudskål mot gatans stenar,
när hela ditt liv är tillintetgjort och intet återstår utom blott grämelse,
samvetskval, ånger, patetisk och sentimental pekoral utan gränser
och dysterhet, vämjelse, tårarnas vrede och saknadens bitterhet.
Du var en moder för alla som kände dig, en äldre klokare syster,
en enbart god, kreativ, positiv och gränslöst generös famn.
Om jag inte fick älska dig medan du levde så kan inget hindra mig från
att nu älska dig desto mer vanvettigt när du är borta och död.

Du skall leva för evigt i mig, kära Monica, med ditt exempel.
Du var en romantiker och såsom sådan naturligtvis orealistisk
och idealistisk, ett offer för drömmar och verklighetsflykt
och ett barn av den enda bestående och sanna frihet som är fantasin.
Desto mer skall du älskas nu när du är borta
för det att du aldrig blev älskad tillräckligt varmt när du var här.

8. Kinesisk tortyr

Droppen som urholkar stenen är nog
för att driva en mänska till vanvett och självmord.
Vad är då den droppen som urholkar stenen?
Jo, det är det mänskliga livets hopplösa slentrian,
vårt förbannade samhälles hårt etablerade materialistiska okunnighet,
all den makt som förtrycker allt mänskligt liv genom sin inkompetens,
byråkraternas passivt dehumaniserande inverkan på hela världen
och människans fåfänga inkonsekvens mot sig själv och sitt liv
att blott uppskjuta och skjuta från sig allt ont som dock därför ej
fortsätter att klappa mindre hårt, envist och uthålligt på mänskans panna för det.
Mänskans dumhet och blindhet för livets väsentliga sidor,
som är allting andligt och skönt, uppförstoras och multipliceras beständigt
av människans maktmissbruk, vilket allt rikare duggar med åren
som det allra suraste av alla regn över samhället och mänskligheten.
De flesta avskuddar sig det radioaktiva nedfallet och skjuter upp och ifrån sig
dess problematik medan endast de känsliga och mest sensibla
tar regnet ad notam och låter sig regnas på
och låter regndroppen ej endast urholka stenen
men uttorka hjärtblodet till sista droppen
och plågsamt tortera ihjäl hela själen i ett ständigt ökat crescendo
som endast kan sluta i ren katastrof.
Detta låter sig den hjärtegoda och känsliga mänskan utsätta sig för
eftersom hon är alltför god för att försvara sig, skjuta ifrån sig
och skjuta upp problematiken. Hon mottar problemet
och analyserar det klokt, kommer fram till att det absolut kräver lösning,
och i andras saknad av deltagande i processen
så måste hon lösa det själv för sig själv och på sitt eget sätt.
Sålunda krossar hon sig mitt inför alla mänskor hon känner,
ty den vattendroppe som urholkar stenen
urholkar med långt större lätthet och hastighet
den mest beständiga faktor som finns i det mänskliga livet,
det segaste av alla väsen, den mänskliga själen, som är själva Gud.

9. Gamarna

De komma i skockar
som bleka vampyrer vid stanken av blod,
och de släppa ej greppet om offret,
den motvilligt svårt överlevande parten.
De suger hans blod tills han storknar,
de sätter sig på honom dag och natt som bläckfisksugskålar
och dricker ur honom tills han ej mer är
än bara en skugga på samma nivå som den självdöda.
Dessa de mänskliga gamarna flockar sig ej över liket
men angriper den närmast sörjande
liksom för att straffa honom för det att han lever
fastän den han sörjer är död.

Dessa mänskliga gamar är de allra mest hänsynslösa och djävulska drakar som finns.

De är först och främst lagliga och officiella och kommer i kraft av sitt ämbete:

själv mord är såsom ett vanligt mord till för att utredas
av först och främst den otäcka polisen

men sedan av alla de officiella personer som självmördaren hade haft med att göra:

socialassistenter, en cynisk kurator, en påträngande journalist,
och så vidare. Men värst är vännerna,

som alla önskar få höra i minsta detalj vad som hände egentligen
och allt om allt som alls kunde få någon betydelse för vad som hände
och som aldrig får veta något hur än de försöker.

På nytt och på nytt måste man åter upprepa allt vad man vet
utan att någon enda av nyfikna gamarna känner sig tillfredsställd
eller blir på något sätt mindre ivrig.

De sliter i köttet och suger ut blodet och utplundrar själen
och tröttnar ej fastän de frossat på allt vad som fanns
redan för länge sedan. Ty sådant är självmordet:
den allra yttersta helvetesavgrund av kval och förtvivlan
ej för den som gjorde det men för den som måste leva
med minnet som den närmast sörjande.

10.

En flicka långt mjukare, skörare, godare och mera ädel
och framsynt, barmhärtig och varm än de flesta,
våldtagen vid unga år av en rätt hänsynslös tysk,
vilket gav henne en lika hänsynslös, argsint och orolig son,
som blev hennes livs korsfästelse: aldrig annat än;
liksom sin fader, utnyttjade bortskämde gossen sin moder.
När mannen förskjutit och övergett henne och sonen
kom en annan man in i hennes liv, en mycket bättre man,
ädel, barmhärtig, begåvad och varmhjärtad just som hon själv,

men han även blev till en belastning och prövning för henne.

Hon kom in på sinnessjukhus och fick elchocker efter en tid

men kom ut igen, dock blev hon aldrig mer fri

från narkotika och anti-ångesttabletter, migrän,

depressioner och ständigt latent paranoia.

Hon var ensam den sista natten i livet.

Dock hade väninnor förstått att hon inte var frisk,

och de bad hennes tyske man vara hos henne på natten,

och han ställde upp, men han lämnade henne två gånger

den natten, och efter att hon blivit ensam för den andra gången

gick hon upp på vinden och kastade ut sig från fönstret

och krossade sig emot gatstenarna, övergiven av alla

som hon hade älskat och plågad till evig förtvivlan

av mänskliga gamar, socialvård och alla sitt livs parasiter.

De vänner som övergett henne i livet

kom mangrant till hennes begravning.

Där snyftade de medan prästen höll liktal

som hon endast själv hade tagit som hennes livs slutgiltiga förolämpningar:

prästen förstod ingenting av den ädla uppoffrande plågade moderns personlighet.

Vännerna följde den gråtrista kistan till gravplatsen

medan de trampade på hennes tryckta begravningsprogram.

Inga ord sades vid hennes jordfästning, tårar blott, blommor,

chockerad förstämning och gränslösa skamkänslor

som ingen vågade uttrycka. Så dog min bästa vän,

den allra ädlaste kvinnan på jorden jag känt,

kanske den enda helt goda människa som existerat,

en av alla män övergiven och helt ensamstående moder,

blott fyrtioårig, med älskad men bortskämd utnyttjande son

som nu definitivt aldrig får någon framtid.

11. Spelöppning

Vad skall jag likna dig vid? En hägring i öknen,

en skorstensrök vid horisonten sedd svagt av en skeppsbruten,

en strimma hopp i en natt utan stjärnor,

den fullkomliga ensamhetens blott drömda förlossning?

Jag älskar dig fastän vi blott känt varandra en vecka,

hur ofta du än varit gift och hur många barn du än har fått,

ja, hur många män du än har haft och skall ha

när du även i framtiden ämnar bedraga mig med nya älskare,

såsom du alltid bedragit de män du har haft.

Du är blodet som rusar i kroppen och som gör mig levande.

Du är min själ, och jag har ingen sådan när du ej är hos mig.

Du är bättre än alla andra jag haft, ty du vill ej behärska mig,
du låter mig ha min frihet som jag ger dig din,
du är den kanske mest toleranta bland kvinnor,
en mogen, förnuftig och lyckligt osentimental ensamstående moder.
Det är bara mödrar och jungfrur som kan vara älskvärda.
Var du, som moder till många barn med många män,
av mig älskad så varmt som allenast en jungfru kan vara av mig.

12.

Jag ordnade åt dig en lägenhet,
eftersom du var i krissituation:
ensamstående moder och bostadslös.
Bostaden jag gav åt dig var den bästa i staden
med svindlande utsikt och den bästa luften i staden,
en lägenhet åtråvärd för hela världen.
Jag städade den och möblerade den mycket smakfullt,
jag invigde husvärden i att du där skulle gästspela,
jag förberedde husägarna på att du skulle bo där i två månader,
och jag bad särskilt att ingenting ont måtte tänkas om dig och din dotter
när du bodde där i min lägenhet.
Och allting ryckte du endast på axlarna åt
och tyckte bostaden lika bra kunde få tjäna din broder.
Jag lät dig gå före i kön, före en som fått vänta med flämtande tunga
i två långa år på den här idealiska bostaden,
och före en patient på mentalsjukhuset,
vars livs enda hopp att bli normalt accepterad igen av vårt samhälle
var att få någon fast bostad som han aldrig kunnat få annars om ej genom mig,
och du tackade inte ens för detta erbjudande.
Var det dumhet, blind stolthet, falsk blygsamhet
eller blott vulgaritet, ytlig billighet och fånig fåfänga?
Ville du ej kallas den hos herr S. inneboende?
Hur som helst är jag besviken och arg på din tarvlighet,
när jag bemödar mig så utsägligt för att vara någon till glädje
och endast belönas för det av ej något än fullständig otacksamhet.
Drag åt helvete, kvinnor! Om ni skaffar barn och med flera än en man,
så vänta er inte att andra män än den som ni själva kastade ut och bedrog
skall ta ansvar för vad ni blott själva är ansvariga för
och som ni ej, av kvinnlig fåfänga blott, aldrig velat ta ansvar för.
Ty om de vackert försöker av godhet och naivitet,
så får de ju blott fan för det av er välsignade ansvarslöshet.

13.

Du frågar varför jag är misslyckad. Och detta frågar du nu,
när vi är mellan lakanen, färdigt berusade av älskogslycka,
när det enda som fattas för lyckans fulländning är själva sädeskottet.
Luften gick ur mina ringar direkt, som vid drastisk punktering på spikmatta.
Ja, varför är jag så misslyckad, helt slut som musiker, helt depraverad,
förnedrad och helt utan någonting kvar att förlora?
Mitt tinnitus övergick småningom till total dövhet
på det högra örat. Min högerhand vägrade lyda mig redan från början.
Ja, jag borde aldrig ha blivit en musiker, men ändå blev jag det,
till mitt fördärv, ty det uteslöt det att jag kunde ha blivit
en vanlig normal och ordentlig och hederlig mänska.
Jag kunde ej bli pianist, men jag klamrade mig ändå fast vid musiken.
Jag spelade för gamla billiga tanter som jublade hjärtligt
åt mina erbarmliga taskspelerier; jag kunde ej spela ett stycke
till slut utan fel. Högra handen blev alltid mitt krokben för mig i musiken,
och åkomman spred sig till det högra örat. En ensidigt döv
och en enhändig falskpelare till klavertrampare
åt en okritisk maffia av käringar som blivit över -
det var jag som musiker. Varför ej då löpa linan ut i samma riktning?
Jag blev böj och bisexuell, transvestit och strip-tease-artist
och till slut även en prostituerad. Dit förde mig denna olyckliga kärlek,
som började vackert med Schumann, Chopin, Händel, ScJosef och Beethoven.
Kom sedan inte och säg att musiken är mänsklig.
Som olycklig kärlek är hon den mest grymma bland kvinnor,
ty hon är så mäktig att hon inte låter en gå
förrän man är fullständigt förbrukad, vanärad och död;
och så djävulsk är hon därtill, att, när hon helt blivit färdig med en,
man ej längre fått ha i behåll kvar ens sin egen själ.

14. Skattkammaren

Jag har en dröm som återkommer varje år.
Regelbundet infann sig berättelsen vid varje vår
när jag var barn, men under mogna år
har drömmen återkommit ständigt mera sällan.
Det är en historia filmad väl av David Lean i svartvitt
någon gång på fyrtioalet. Varje gång den återkommer
har jag inte känt igen den förrän den har mynnat ut i
en speciell scen, som är omisskännlig och som alltid är den samma,
och den är den vackraste av alla scener.
Drömmen är om två små pojkar omkring tolv år gamla.
Jag vet ej om de är bröder eller bara vänner.
En är mörk och något allvarlig. Den andra

är mer livlig, kanske ett år yngre, och han tillber den mer resignerade.

Den mörke hittar i en fornruin, ett väl begravet stendös

en högst sällsam skatt av gamla föremål;

en armring av rent guld i tre konstfärdigt snirklade formrena slingor

är det högsta fyndet. Gossen vill bevara skatten för sig själv,

men yngre vännen hävdar att han borde sälja den

och så förtjäna pengar på den. Detta anser hittaren att är ett gott förslag,

och båda vänder sig då till en gammal man som de väl känner

och har förtroende och tillit till. Den gamle fattar sakens känsliga natur

och lovar hjälpa dem diskret och få den fina skatten såld för dem.

Han reser in till staden och beger sig där till en berömd

pantlånerska. Han tänker att en sådan lösning vore lämpligast,

då pojkarna ju inte önskar mycket pengar och då skatten

därigenom inte heller skulle gå förlorad. Men med guldets i sin hand

blir tanten en förräderska, hon vägrar giva något för det,

och hon påstår att den gamle är en skurk som stulit det och

hotar ringa upp polisen. Han vill då ta armringen tillbaka,

men hon vägrar släppa föremålet mer ifrån sig, och hon ringer upp polisen.

Då flyr stackars gubben vettskrämd därifrån, han vet ju ej hur pojkarna

har kommit över skatten, och på kvällen blir han så djupt deprimerad

att han, eftersom han känner sig helt misslyckad och lurad grymt av hela världen,

dricker sig berusad. När han lämnar krogen blir han överfallen,

rånad på allt vad han äger och blir lämnad länsad kvar i rännstenen

helt medvetlös. När han omsider hittas är han döende,

han förs till sjukhus, och där dör den gamle gubben.

"Hälsa pojkarna att jag försökte hjälpa dem så gott jag kunde," är hans sista ord.

Men ingen vet vad det kan vara för två pojkar det kan vara tal om.

Pojkarna får därför aldrig veta något. Deras gamle vän är borta,

spårlöst och totalt försvunnen med all deras skatt,

och veckorna passerar utan att de får ett bud från honom.

Det är sista sommardagen, och de båda gossarna syns ligga

inte alltför tätt bredvid varandra ute på en brygga i den fagra solen.

Vädret är helt lugnt, ett dis beslöjar solen som ej gassar alltför hårt,

ett stilla sus hörs viska ifrån säven, och de båda gossarna

fullt påklädda har sina huvuden mot land. Helt sakta

glider kameran lugnt fram mot dem. De talar sansat med varandra,

och den mörke säger: "Vad som än har hänt har skatten inte gått förlorad."

Och den andre svarar: "Har du något kvar då, eller vad är det du menar?"

"Skatten kan ej gå förlorad, ty vi har den här," berättar mörke gossen

hemlighetsfullt, och han visar på sitt hjärta. Och den andre frågar:

"Vad är det då för en skatt?" Och mörka gossen svarar: "Jo, det är vår oskuld."

Bortom denna scen går drömmen aldrig, ty när den har kommit hit

så känner jag blott alltför väl igen den, och jag vaknar.
Hela förhistorien kan i det oändliga variera, men den stilla slutscenen
är alltid samma bild: den mörke något mer långhårige tolvåringen
med tankfull blick utforskande ett okänt bortom kameran,
och hans mer livlige kortklippte blonde kompis
intensivt betraktande den mer allvarlige förvaltaren
av mänskoslåktets ädlaste mest värdefulla, gåtfulla och outtömliga skattkammare.

15.

Hon dansade för mig berusad, berusande, med utsläppt midjelångt hår
och med sin nakna överkropp. Då och då fick hon det infallet
att kläda av sig allt ovanför naveln.

Ja, hon kanske till och med uppträder sådan offentligt
blott för att chockera och erbjuda en överraskning.

Så bjöd hon en gång i det tillståndet två diplomater
av högsta politiska status på drinkar på klubben,
och de fick panik, de förlorade fullständigt sina koncept,
och när de tappat masken så flydde de nesligt.

Men hon bara skrattade, spetsade drinkarna med mera LSD
och bjöd dem åt några mera lättfärdiga offer för guldets och pornografins.

Hon fick alla på fall. Hon fick även mig själv i sitt nät,
och jag lossnade aldrig därur. Hon var min enda musa.

Svårt värkte mitt hjärta av smärta när hon kom i närheten,
ty jag fick aldrig bli hennes. Jag fick bara dyrka den hänfulla skönheten
på hopplöst avstånd. Hon skrattade åt mig och lekte med mig.

När jag spelade så att hon hörde, så spelade jag blott för henne,
så att hjärtat brände av smärta och jag trodde det skulle brista,
men hon hörde aldrig att jag enbart spelade så just för henne.

Hon skrattade åt mig och sade att jag var en söt och rar gosse.

Det var allt jag fick ifrån henne, mitt hjärtas förförerska,
som gjorde att jag blev fast här på klubben
var jag en dag kommer att längta ihjäl mig vid pianot.

16. Den perfekta relationen.

Vi är bara vänner och kan aldrig bli något mera.

Som sådana kan vi för alltid dock bara bli bättre.

De flesta befastade äktenskap är bara krig mellan parterna
där båda krampaktigt vill dominera varandra och utan att lyckas.

Då står rena vänskapen på ett långt högre och sundare plan.

Vänner kan ej bedraga varandra, det uppstår ej svartsjuka mellan dem,
den ömsesidiga och hänsynsfulla respekten behöver ej någonsin skadas
och den öppenjärliga naturligheten behöver ej någonsin ansträngas.

Jag har ej någonsin kunnat bedraga en kvinna;
jag har alltid hellre avhållit mig och lämnat henne i fred
än jag någonsin kunnat riskera en god relations existens för en annan.
När jag var i Norge så ringde det till mig en kvinna ifrån Göteborg
som sökt överallt efter mitt nummer och slutligen lyckats uppsåra det
bara för att tala om för mig att hon fortfarande tyckte om mig alltför mycket.

Jag kan ej bedraga en kvinna med en annan kvinna.

Då avstår jag hellre från båda.

I stället må vänskapen odlas mer fromt och harmoniskt

i fred för all känslostorm och alla vilda passioner

och i desto säkrare trygghet för all tänkbar störning.

En vänskap i evighet är nog det mest konstruktiva som finns,
och det finns ingen annan perfekt relation än den fullkomligt rena.

17.

Det var inget fel på den mannen.

Han var bara kvävd av sin mor

och stagnerad i utvecklingen:

aldrig hade hon låtit sin son växa upp.

Han förblev alltid boende hemma,

hans moder såg till att han tidigt fick sjukpension,

så att han aldrig egentligen skulle behöva arbeta och lämna sitt hem.

Om allenast den moderns ansträngningar stannat därvid!

Men hon gick ännu längre.

Hon inkräktade på sin sons alla intellektuella intressen,

av vilka det främsta var klassisk musik.

Han var kanske begåvad med det ytterst ovanliga absoluta gehöret,

och han komponerade ivrigt i ungdomen

en riktig stråkkvartett och en tonal symfoni,

men hon rev sönder hans partitur och förbjöd honom syssla med sådant.

De ägde en flygel av god kvalitet och av det bästa tänkbara märke.

Hans enda vän råkade vara en musiker.

Denne var fattig och levde eländigt med bråkiga grannar.

Han brukade komma om söndagar för att få spela på flygeln.

Det var veckans höjdpunkt för hela familjen

tills modern helt sonika sålde bort flygeln

till vrakpris emedan, som hon sade, hon måste skaffa kontanter.

Familjen bestod endast av miljonärer.

Den fattige söndagsbesökaren och pianisten tog det som kritik mot hans konst

och upphörde besöka familjen, djupt sårad som musiker och förolämpad.

Och sonen tog livet av modern.

Det var den naturliga slutliga följderna av hennes bisarra familjemetoder.

Hon fick som hon ville: den kärlek som hon skänkte sonen
gav han henne slutligen även tillbaka.

18. *Bananskalet*

Vem vill inte älska allt människosläktet
och blott vara god mot allt mänskligt,
allenast uppmuntra och arbeta konstruktivt,
icke stå någon emot och blott se allt det bästa hos alla?

Det finns inget oskadat barn som ej har så god vilja och allvarlig föresats.

Men detta människosläkte som är så gudomligt och ofelbart
och enbart gott kan ibland visa sig ganska konstigt.

Exempelvis satt jag en natt på en färja till Danmark och läste.

Jag satt i en cafeteria, det fanns inte många omkring mig,

jag störde ej någon och ingen ofredade mig,

och jag var djupt försjunken i allvarlig läsning,

när plötsligen någonting fuktigt och äckligt slår ner i min nacke.

Helt uppskrämd och chockad av blixtnliknande överraskning

tar jag med min hand reda på vad det är för ett obekvämt föremål

som träffat min nacke helt utan förvarning och konstaterar ett faktiskt bananskal,

helt nyligen avätet, gult, slafsigt, fläckigt och motbjudande.

Ett mysterium! Vem kastar tomma bananskal på oskyldiga passagerare?

Jag kastar blickar omkring mig och finner ej någon som verkar det ringaste skyldig.

Men snett tio meter bakom mig så sitter ett par helt alldagliga ungdomar.

Jag möter den enes blick och förstår genast sanningen:

dessa två har kastat på mig bananskalet blott för att utröna

om jag var mäktig att utröna vilka som kastat bananskalet på mig.

Jag har aldrig sett dem förut, de har inte ens talat med mig,

och de kastar på mig ett bananskal i nacken.

Nej, en sådan mänsklighet kan jag ej älska,

som fullständigt omotiverat tillfogar en annan en mördande skymf

och försvinner från platsen för brottet förutan att ge förolämpade parten

ens möjlighet till någon upprättelse.

När de skådat min blick och förstått att jag klart genomskådat dem

reste de sig ifrån bordet, gick ut och försvann ibland mängden.

19.

Du lever i nödtröft med dina små barn under ständig och bitande motvind,

ditt liv är en kamp varje dag för att få brödet att räcka till alla munnar

och för att få slantar tillräckligt till brödet.

Du har aldrig haft någon man som ej har övergivit dig,

och du har aldrig fått leva ett snäpp över existensminimum.

Likväl så gör du av livet en fest.

Dina barn är beständigt harmoniska,
ditt vackra hem är ett lustslott av skönhet och trivsel,
ditt liv är en tilldragande och exotisk förtrollande dröm,
alla vänner är varmt attraherade av dig, och dina barn älskas av alla.

Hur bär du dig åt? Jo, jag vet. Du behöver ej avslöja det.

Din uppbyggliga hemlighet är att du älskar mer varmt och mer oreserverat

var mänska du träffar än vad någon människa kan älska dig,
och du döljer din kärlek. Du visar den inte för någon person
utan döljer den fint bakom masken av diplomati, konventionalitet
och vardaglig jargong och rutin utan ände, som kan förefalla banal
men, som sagt, som är till för att dölja blott din ousinliga
och outtröttliga, ständigt utgående tappra och ödmjuka kärlek.

20.

Skönheten är alltid oskuld och ungdom.

Erfarenheten är alltid en trött gammal åldring,

som stämplats av fulhet och sorger för gott.

Jag är erfaren, du är en knoppande skönhet fortfarande.

"Nej," säger du, "jag är mera erfaren än du, och du vet det!"

Du har visserligen ohyggliga erfarenheter som jag sluppit undan,
men ändå är du blott en oskyldig jungfru, vad du än har upplevat,
jämfört med mig, en disträ tråkig verklighetsfrämmande dåre,
som ungdomens friskhet och livsglädje enbart med rätt kan förakta.

"Nej, du är för fin för mig. Jag kommer aldrig att passa dig," säger du,

medveten om din ohyggliga börda av laster.

Den bördan förenar oss. Den bördan böjer jag mig för att lätta åt dig

så att du kommer upp dig och reser dig så att vi båda blir jämlika,

vilket vi är av naturen, ty du är blott kvinna, och jag är blott man.

Dina sorger, som jag ej fått uppleva, avlägsnar från mig mitt handikapp:

tack var dem blir jag ung liksom du. Om du anser mig vara

mer oskuld än du är vi jämspelta, ty även jag ser dig mer som en oskuld än jag,

vad du än gått igenom. Så låt oss försöka att samsas

fastän det ej någonsin skulle fungera, som du spår så klenetroget.

Låt oss försöka. Om det går åt helvete går vi åtminstone båda tillsammans åt helvete.

De uteslutna dikterna ur "Ateisten" (1988)

2.

En dikt till dig varenda dag - vad sägs om det?

Du säger väl: Omöjligt! - skeptiskt och förnuftigt.

Det är mycket möjligt att det är omöjligt,
men det finns ej någonting omöjligt som ej samtidigt är möjligt.

Tag vår kärlek till exempel. Den är alldeles omöjlig.
Jag kan aldrig ligga med dig eftersom jag mycket väl kan ha det där med Aids,
och ändå ligger jag med dig varenda natt
och utan att ens frestas till ett samlag.

Omöjligt! Men möjligt, då det faktiskt är just så som det går till.
Mest älskar jag dig, sköna Nefertiti, ty det är den kvinna som du mest är lik,
om nätterna. Men ändå älskar jag dig även lika mycket
hela dagarna. Ja, faktiskt så har du min kärlek varje morgon.
Till och med så älskar jag dig kanske allra mest om kvällarna.
Där ser du. Du får aldrig ro för mig, du slipper aldrig mer den här grobianen,
för han älskar dig för mycket. Du får aldrig någonsin i evighet mer
vara helt i fred för honom. Han är din, och du skall aldrig slippa honom.
Ty tillsammans är vi ett för evigt.

3. Panik

Ring mig, för Guds skull!
Du lovade ju mig att göra det redan igår,
när du då inte än ville ge mig besked.
Bara jag inte gjorde på dig dåligt intryck
när jag ringde upp dig trots att jag var ganska berusad.
Mitt liv hänger på att du ringer mig!
Ringer du inte så är allt förbi,
och jag är dömd till döden så länge jag lever
och kan bara dö då och långsamt.
Just nu är du allt i mitt liv för mig
och utan dig är mitt liv inget liv längre.
Ring mig! Din kallelse endast
kan frälsa mig från vad som värre är
än själva döden i dess allra hemskaste,
plågsammaste, mest groteska och mest outhärdliga grymma gestalt:
den omänskliga ledan.

4. Fåfång fångst

Hur jag fastnade? Vad det var hos dig som fångade mig?
Be mig ej redogöra för saken: den sitter för djupt.
Låt oss blott konstatera, att vi båda är kloka, mogna och erfarna.
Dessutom har vi på olika sätt gått igenom för mycket.
Två strandade äktenskap och sedan ett till som sket sig från början
å din sida; och för min del ej ett enda förhållande
på fyra år sedan det som då var led ett alltför förkrossande skeppsbrott

med hjärnhinneinflammation i en månad som summa av kärleken
blott för att hon ansåg könsakten mera väsentlig än vänskapen och relationen
och visade sig kunna offra den senare bara för fåfångans skull.
Efter det var jag inställd på att aldrig mer ha en kvinna,
och de enda kvinnor jag kunnat fördraga på närmare håll efter det
är mörbultade strandade äktenskapsvrak som jag själv.
Vare det därmed nog sagt om saken: vi har båda alltför djupt
sargats i hjärtat av upprepade genomborrande svärd
för att någonsin helt kunna öppet bekänna vår smärta.
Du kan vara lugn för mig: jag är vid mogna år fullständigt ofarlig.
Jag kan helt naken i säng med en lika helt naken välsignelse
inte ens frestas till att göra henne det ringaste ont
vad hon än gör med mig. Jag är utbränd i själen som älskare
och duger numera endast till att älska universellt.

5.

Jag hånar dig, vamp!

Jag är äntligen fri från dig nu.

I två år har jag uthärdat dina förskräckliga middagar

som aldrig har gett mig annat än högexplosiv diarré,

i två år har jag uthärdat dina förförelsekonster,

din sötsliskiga sentimentalitet,

din groteska förställning,

din utomordentliga tillgjordhet,

dina pedantiska pryda fasader

som blott varit masker för dina ordentliga misslyckanden

både som moder, maka och dotter åt alltför beskedliga män.

Du är tråkig, din ko!

Det är vad som är felet med dig.

Dina frikostiga luxuösa olidliga middagar,

ditt outhärdliga flummande,

ditt klåperi inom subkulturell ockultisms mest erbarmliga billighet,

ditt alltid utsläppta långa falskt prydande hår,

som du bara har för att maskera din billighet,

allt med dig är bara flams

som allenast kan ge dina män diarré

tills de tröttnar på att du ej någonsin kan göra dig ens det ringaste åtråvärd.

Gå och skit ner dig, din kossa,

och kom ej igen förrän du fått en man

som fått någon behållning av dig annat än diarré.

6. Risker

Lyckan och kärleken är egoistiska:
de vill blott ta hela världen med storm
utan att tänka på konsekvenserna.
Därför bör man alltid tänka sig för
innan man släpper lyckan och kärleken lösa,
ty när de väl har blivit lösa kan de icke vända tillbaka:
de kan endast då kontrolleras om de får ett slut.
Och där har vi kriteriet på kärlekens äkthet:
den är bara lycklig och äkta så länge man ej giver helt fria tyglar
åt deras naturliga självsvåldiga egoism.
Man kan aldrig tillräckligt ompröva ens egna motiv.
Ett förhållandes upplösning börjar ej med första grälet
men när ena parten ger anledning till det.
En anledning uppkommer helt omedvetet
när den ena parten först tror sig ha lurat den andra
med att i all hemlighet ha givit efter för sin egoistiska drift.
I en sann relation kan ej någon part någonsin lura den andra,
och om ena parten försöker och tror sig därmed komma undan
är det mycket bättre att han aldrig satsar på den relationen.

7. Min vän, jag ger upp

Du säger att du inte vet vem jag är.
Därför blir du helt livrädd när jag vågar för dig bekänna min kärlek.
Därtill har du anledning,
och därför kan jag ej omtala för dig vem jag är.
Jag kan bara be dig att lita på mig
fastän jag ingen rätt har att göra det.
Hur skulle jag kunna vänta mig av dig,
en över all mänsklig kritik skyhögt stående moder med två barn,
den mest respektabla person som jag känner,
att du skulle lita på en okänd främling?
Hur skulle han kunna få dig övertygad om
att han trots allt är att lita på,
att han är lika fäst vid dina barn som vid dig,
att han tror på dig som på sig själv,
att han trots all sin gåtfullhet, som han tyvärr ej kan avhjälpa,
- han skulle bara bli för dig mer gåtfull ju mera du forskade i honom, -
anser sig kunna försäkra dig om att han anledning har
att med säkerhet rekommendera sig som världens säkraste människa?
Jag kan ej tänka mig ens att du skulle gå på det.
Om du inte vill tro det minsta så kan jag ej vänta mig heller
att du skulle tro ens ett korn av det största.

Min vän, jag ger upp. Jag kan aldrig berätta dig allt det väsentliga om mig,

ty jag är en bottenlös avgrund,

en spegel som speglar en spegel så att bilden blir en oändlighet.

Talrika höga meriter som bara är luft mätt i pengar och status,
ett fläckfritt förflutet moraliskt sett som jag allenast fått fan för beständigt,
ett arbetsliv utan semester, frenetiskt och tungt, oupphörligt och otacksamt,

som verkar bli utan lön hela livet,

jag kan skryta med vad som helst som är ärligt,

men allt sådant är ovidkommande.

Och att jag i denna öken av arbete, ensamhet, motvind och hopplöshet

ändå är lycklig och glad och mer så kanske än någon annan

kan jag inte heller begära att du eller någon ska tro.

Jag står ensam för sanningen medan all världen beskyller mig

för att blott vara dess värsta bedragare, dåre och lögnare.

Där har du mig. Sällar du dig till världens hån av idioten,

och följer du världens bekvämlighet, eller är du av den åsikten

att idioten har rätt att förbli som han är och få vara en människa?

Jag kräver ingenting av dig, och jag kanske är din lojalaste vän

och kan lova förbli så till hundra procent under hela din levnadstid

även om du skulle välja förnuftet och leva i fred för mig.

Jag hälsar dig i så fall hjärtligt välkommen

till etablerade celibatisternas heliga tråkiga skara.

8. Telefonen

Vi har inte setts på tre dagar.

Vad öken av evighet, skilsmässa, ensamhet och isolering!

Vad sterilitet och vad torka,

vad iskontinent utan ände och liv,

vilken världsrymd av evig tristess!

Enda lisan i detta förintande mörker och svalg

har ett antal blodsblandade tårar av hjärtequal

komna direkt från ett hjärtas stormhärjade världsceans

bittra helvetesuppror av smärta och Döda Havs sälla

i allra extremaste koncentration av det renaste själskval

fått utgöra. Även den yttersta smärtan är hälsosam

när den får utgjuta sig i befriande islossningstårar.

Min älskade vän, jag har dragit ur sladden till min telefon

för att du skulle skonas från att nödgas tala med mig om du ringde mig.

Nu är den ikopplad åter, och om du ej ringer mig

är det stor risk för att jag åter ringer upp dig.

Tydligast är du för mig varje gång som jag vaknar ur sömnen.

Då framstår du med dina finskurna drag
och din storslagna klokhet som renast och klarast
för min inre blick och för min kärleks tankar.

Frånstötande är du blott när du ej längre kan dölja
hur rädd du är för mig. När du inte vill vara ensam med mig,
när du döljer ditt ansikte för mig och ej längre ser mig i ögonen,
då framstår hela tragiken i vår mycket märkliga situation.

Ty du fruktar ej mig utan anledning fastän du ej känner till den.

Ett enda moment av mitt liv är den anledningen,
ett förkrossande ögonblick som ej en evighet kan undanröja.

Jag älskade för fyra år sedan en mycket erfaren kvinna,
fast jag inte visste själv hur oerhört märkt av livet hon var.

Att hon två gånger gift sig och skilt sig var allt vad jag visste.

Hon hade ej barn, men hon hade runt sitt vänstra bröst

ett ärr undertill som gick ett halvt varv runt bröstet,
ett fruktansvärt, skriande, fasansfullt, ömkansvärt ärr.

Någon hade så märkt henne för resten av hennes liv.

Att hon lyckades med att förföra mig kan jag ej neka till,

hon intresserade mig med sitt djupt outgrundliga öde,

och jag har ej någonsin varit så oartig

att jag sagt nej till en kvinna. Men hon drog mig ner i ett träsk.

Hennes äktenskap i det förflutna var två, men därtill hade hon haft

ett tiotal extra förlovningar, lösa förbindelser

och ännu ett okänt antal olyckliga godtrogna offer

för hennes perversa abnorma aptit.

På den tiden så var det ej än aktuellt med nödvändiga Aids-test,

men hon hade genom ett Wassermanntest

(som man genomgår för att få fram förekomsten av syfilis)

fått fram ett positivt utslag på att hon ej var riktigt frisk.

När vår lösa förbindelse hade nått så djupa vatten

så ville jag ganska naturligt försöka att komma tillbaka till stranden.

Men hon var för skicklig och erfaren för mig: hon kunde sitt hantverk.

Ett ögonblicks verk, och ett liv var förstört.

När jag som resultat genast avbröt affären totalt var det tragiskt för sent.

Hon blev sedan sjuk, jag fick aldrig klart reda på i vad och hur,

och hon bytte sitt namn och adress.

Genom att hon haft män under många år i många länder

så vore det konstigt om hon inte smittats av Aids.

Och i så fall kan jag även ha blivit smittad.

Jag har aldrig velat ta reda på saken.

Jag är hellre okunnig om att jag är frisk till hundra procent

än att man ger mig visshet om att jag har något latent.
Därför kan jag ej någonsin mer genomföra ett samlag med någon jag älskar,
ty den som jag älskar kan jag aldrig utsätta för några risker.
I stället har jag, som en blind, nödgats mobilisera resurser av annan natur.

10. *Livet*

Himlen utbrister serent i en hög symfoni
över vår skönt välsignelsebringande universella förening.
Allt liv triumferar, all negativism och all död är förintad,
kvar står endast vi som all skapelsens krona
med vår allt besegrande fullmogna och oantastliga kärlek.
Må all tragedi se till oss och bekänna
att kärlekens gudomliga komedi är den fullständigt klart överlägsen.
Må livet förändras till en evig vår,
må all vinter och död aldrig mera slå till,
må vår härliga sol aldrig mera gå ner
i en ond dunkel natts djupa mörker,
må allt liv stå stilla och evigt förbliva vid liv
och allenast beständigt gå vidare, utvecklas och expandera;
för kärleken är allting möjligt och framför allt allt som är omöjligt.
Vad människor tvivlar och tror på är utan betydelse;
Livet allenast är summan av allt universum i evighet.

Nr. 9 fanns i två versioner, av vilka den andra löd sålunda:

Tydligast är du för mig varje gång som jag vaknar ur sömnen.

Då framstår du med dina finskurna drag
och din klarsynta klokhet som renast och finast
för min inre blick och för min kärleks tankar.

Frånstötande är du blott när du ej längre kan dölja
hur rädd du är för mig. När du inte vill vara ensam med mig,
när du döljer ditt ansikte för mig och ej längre ser mig i ögonen,
då framstår hela tragiken i vår mycket märkliga situation.

Ty du fruktar ej mig utan anledning fastän du ej känner till den.

Ett enda moment av mitt liv är den anledningen,
ett förkrossande ögonblick som ej en evighet kan undanröja.

Jag älskade för fyra år sedan en mycket erfaren kvinna,
fast jag inte visste själv hur oerhört märkt av livet hon var.

Att hon två gånger gift sig och skilt sig var allt vad jag visste.

Hon hade ej barn, men hon hade runt sitt vänstra bröst
ett ärr undertill som gick ett halvt varv runt bröstet,

ett fruktansvärt, skriande, fasansfullt, ömkansvärt ärr.
Någon hade så märkt henne för resten av hennes liv.
Att hon lyckades med att förföra mig kan jag ej neka till,
hon intresserade mig med sitt djupt outgrundliga öde,
och jag har ej någonsin varit så oartig
att jag sagt nej till en kvinna. Men hon drog mig ner i ett träsk.
Hennes äktenskap i det förflutna var två, men därtill hade hon haft
ett tiotal extra förlovningar, lösa förbindelser
och ännu ett okänt antal olyckliga godtrogna offer
för hennes perversa abnorma aptit.
På den tiden så var det ej än aktuellt med nödvändiga Aids-test,
men hon hade genom ett Wassermanntest
(som man genomgår för att få fram förekomsten av syfilis)
fått fram ett positivt utslag på att hon ej var riktigt frisk.
När vår lösa förbindelse hade nått så djupa vatten
så ville jag ganska naturligt försöka att komma tillbaka till stranden.
Men hon var för skicklig och erfaren för mig: hon kunde sitt hantverk.
Ett ögonblicks verk, och ett liv var förstört.
När jag som resultat genast avbröt affären totalt var det tragiskt för sent:
alltför sent gick det upp för mig att hennes ärr under bröstet var ärligt förtjänat.
Hon blev sedan sjuk, jag fick aldrig klart reda på i vad och hur,
och hon bytte sitt namn och adress.
Genom att hon haft män under många år i många länder
så vore det konstigt om hon inte smittats av Aids.
Och i så fall kan jag även ha blivit smittad.
Jag har aldrig velat ta reda på saken.
Jag är hellre okunnig om att jag är frisk till hundra procent
än att man ger mig visshet om att jag har något latent.
Därför kan jag ej någonsin mer genomföra ett samlag med någon jag älskar,
ty den som jag älskar kan jag aldrig utsätta för några risker.
I stället har jag, som en blind, lyckats utveckla
andra resurser, förmågor och insikter.

(8.4.1988)

11.

En klok gammal dam vid en ålder av sjuttiosju år,
en änka och hårt prövad moder, förmögen men kristen,
lät sin efterblivne och fullvuxne son assistera
i tio års tid en vindkraftspionjär, en fantast-ingenjör.
Sonen tjänstgjorde gratis i tio års tid och fullgjorde otacksamma uppgifter
utan att vilja det själv. Efter tio år ber ingenjören
hans moder om lön för att han låtit sonen arbeta för sig under så många år.

Arbetsgivaren ber alltså arbetaren om en lön
för att den stackars anställde arbetat för honom gratis i så många år.

Och den lön han begär är ej liten: han kräver ej mindre
än tjugofemtusen riksdaler. Den ömsinta modern,
som är lika kristen som vindkraftsfantasten,
försöker beveka sin sons arbetsgivare och framför det argumentet,
att hälften åtminstone blott skulle vara ett lån.

Ingenjören är hård, säger nej, kräver allt eller intet
i sin oantastliga kristendoms namn. Det hör även till saken
att han inte klarar sin ekonomi, hans projekt är ej lönsamt,
han har nödgats låna belopp av sin mer ekonomiska hustru,
hon har därför grälat på honom, han har inte ens kunnat klara av
sin telefonräkning, och hustrun är lika kristen.

"Kräv pengar av tanten då, i Kristi namn!" säger hon till sin man,
"hennes son har ju arbetat gratis för dig nu i snart tio år!"

Och han lyder sin hustru och kräver betalt med besked
för att tantens son skall få förbli vid sin läst,
det ofrivilliga slavarbetet som han inte får något för,
såsom kristen begär han de tjugofemtusen i handen,
och hon, såsom kristen, ger honom alltsammans.
Hon blir blott förvånad och tycker det hela är konstigt,
och den stackars sonen får fortsätta göra sin slavtjänst
för kristne fantasten-fanatikern utan att någonsin få någon lön.

12.

Narkomanerna vördar och är mycket rädda om honom.
Han är ju så helig som präst, han är så självuppoftande,
hans ärevördiga initiativ är ju så exemplariskt
för samtliga humanitära frivilliga hjälpverksamheter i landet.
Det är inte alla som öppnar sitt hems alla dörrar för blott narkomaner.
"Ja, kommen till mig, alla ni som är hopplöst beroende slavar,
som frivilligt hänger er åt alla laster och gärna förblir i dem,
som självutplånande viger ert liv åt den kärlek som är drogmissbruket!
Hos mig får ni knarka i fred, ni får göra mitt hem till en drogcentral,
ja, ni får gärna här utveckla sjukdomen Aids!
Allt är tillåtet i Jesu Kristi namn, amen."

Och hans filantropiska verksamhet ger mat och husrum och trygghet
åt nästan ett hundratal professionella drogister som gärna förblir i sin last,
och som hos honom har varje möjlighet att både sprida och utveckla den.
Så blir pingstkyrkan ett smuggelcentrum av nästan internationell rang och ryktbarhet.
Han gör ju ingen missbrukare någonting ont, han beskyddar dem och respekterar dem,
han ger den kontroversiella ruljangsen en frihamn,

hans heliga kristendom blir narkomanernas smittohärd,
blott de sociala och statliga institutionerna vågar förgräpa sig på honom,
han konkurrerar ju ut dem, han ger narkomanerna ju en alltför ekonomisk vård,
staten placerar, försörjer och tvålar dem bättre på dyra hotell
var de får leva gratis för några miljoner om året som staten betalar.
Det är denne pingstpastors bästa försvar: hans sätt att skämma bort narkomanerna
är mycket mer ekonomiskt än statens.

13.

Min vän, du är illa därän nu. Jag är mycket orolig för dig.
Vad hjälper din kristendom nu? Är väl Jesus fortfarande din segerhuva?

Vad hjälper det nu fast du rabblar din Bibel helt utantill
och alla dess mest gudomliga och övertygande trösteord?

Vårdarna spottar åt dig och vill bara bli av med dig,
de ger sig illa kvickt bort ifrån dig för att lämna dig ensam
fastbunden med remmar vid sängen i mörkret
så länge du rasar med fradga kring munnen
och rabblar i vrede ditt heliga livs evangelium
som endast du själv är nog galen att tro på.

Förstår du ej att alla andra fullkomligen skiter i dig och din Gud?

När du kom till mig hade du redan gjort sju resor ut och in
mellan mentalsjukhus och blott förlorat ditt människovärde
som vinst av din frälsning, dess möda och flit.

Jag tog hand om dig, hjälpte dig bort från varenda fördömd medicin,

gav dig pengar och arbete, husrum och vänner och mat,
men du sket i alltsammans och vände tillbaka helt frivilligt
till ett mentalsjukhus. Varför? Blott för att bevisa för dem
att du inte var sjuk utan frisk, att Gud älskade dem,
dessa vårdare och elchocksgivare, mänskobraksbrukare,
lobotomister och tvångsinjicerare,
att Jesus älskade dessa ohyggliga vetenskapsmissbrukare,
som blott kan liknas vid spanska inkvisitorer.

Vad fick narren Jesus för hela sitt livs universella kärlek?

Han fick bara fan för det genom en fullständig lynchning av pöbeln.

Och vad har du själv fått för dina predikningar, böner och heliga later?

En tvångströja, tvångsinjektioner, en fullständig ensamhet och isolering
och endast en kronikers framtid på olika sinnessjukhus
under ständigt tilltagande och obönhörlig förnedring.

14. Diskbänksromantik

Att stå i stöket i köket bland diskblafs och barnslafs

är ganska banalt och vardagligt och oinspirerande.
Ändå så har det sin charm i sin yttersta trivialitet.
När du säger att min plats ej är bland de rapande barnen,
att jag inte skall bry mig om er vardagliga banalitet,
att jag inte ska känna mig pliktig att närvara och dela bördan
av vardagens utomordentliga brist på finess
så får du mig att känna mig utestängd från dig och barnen.
Men segern är din. Därigenom får du mig blott att lära älska
det tölpiga sölandet, barnens näsvisa fasoner och fräckheter,
bristen på verklighetsflykt, den totala andefattigdomen,
den gräsliga vardagen, diskblafset, barnslafset,
fruntimmerstjafset och vardagens yttersta futtighet.

15. Det efterlängttade barnet

Har jag aldrig önskat få barn? Vilken fråga!
Var finns väl den människa som ej är fåfång?
Vem vill ej fortplanta sitt namn och få änglar till barn att få älska?
Jag älskade i tio år en god vän som jag ville ha barn med,
hon var därtill barndomsvän, hennes mor var min mors bästa väninna,
och hennes mor gav på sin dödsbädd sin dotter till mig att ta hand om och skydda.
Men dottern, som ej alltid älskade troget, gav sig åt en professionell narkoman,
sedan hade hon många män tills hon fick barn med en tio år yngre bohem.
Endast mig sade hon alltid nej till: hon hade män blott för att kunna bedraga dem.
Jag levde därefter samman med en vacker polska ett halvår.
Jag önskade ännu få barn även om denna polska ej var den jag högst hade älskat.
Men under det halvåret umgicks hon bakom min rygg med
tre män som jag aldrig fick träffa ens. En av dem höll till på kåken.
Hon spelade ut dessa tre män med skicklighet emot varandra,
hon retade sin föregående fästman till vansinne med att inför honom
flirta med fängelsekunden och ge honom hopp medan hon närde planer
med man nummer tre. Ty hon insåg att jag inte kunde bedragas i längden.
Till slut, när jag inte var hemma, så släppte hon in i vår lägenhet
den föregående fästmannen medan hon själv reste bort till Paris
med sin man nummer tre. Övergiven av henne slog fästmannen
fullständigt sönder vår lägenhet tills värden ringde polisen:
en fyllecell blev resultatet av fästmannens vredes besvikelses bärsärkargång.
Och jag själv ville aldrig mer se åt en kvinna.
Nu frågar du mig efter tio år om jag ej någonsin velat ha barn.
Tanken har varit främmande för mig i all denna evighet.
Nu har den väckts ur sin slummer och måste tas ställning till.
Visst ville jag gärna ge dig ett barn, särskilt som det ej är mycket annat
som jag kunde ge dig i mera konkret form.

Då står vi inför monstret Aids och dess problematik.
Som jag redan bekänt vet jag ej om jag har denna smitta och vill inte veta det,
ty om jag visste det skulle jag ej kunna fortsätta leva.
Jag kan ej riskera att sprida den smittan om jag skulle ha den.
Det finns dock emellertid alltid en utväg.
Numera så måste en kvinna ej bliva befruktad av mannen vid samlag.
Hans spermier kan givas till henne på riskfritt och mer skonsamt sätt.
Jag vet ej hur det sker i praktiken, det kanske kan kosta en avsevärd summa,
men om det är möjligt så ger jag dig gärna ett barn oberoende på vilket sätt,
ty det enda väsentliga är att det både är önskat och älskat från början.

16.

Hur kan jag uthärda att inte veta om jag blivit smittad av Aids eller ej?
När jag dessutom erkänner att just att leva med ovisshet är det mest svåra och tunga av allt?

Frågan är sannerligen befogad och kräver ett svar.
Jag kan ej råda bot på min ovisshet, genom solidaritet med de tusenden
som alla orättvist lider av sjukdomen.
Om det var säkert att jag själv var frisk medan du hade smittan
så hade jag kunnat blott av ren solidaritet insistera på genomförd kärlek.
Ty jag känner många som orättvist drabbats av detta Guds gissel,
historiens mest infernaliska glädjeförstörare,
som härjar fritt utan att någon bot ännu finns,
och det verkar som om den ej heller kan finnas.
Så länge den får härja fritt är det min plikt mot människosläktet
att visa solidaritet med de orättvist drabbade genom att leva som dem.
Trettio nya blir drabbade bara i vårt land var månad,
vår forskning på området har i dag minskats med nästan en tredjedel,
denna naturkraft som angriper människorsen har hittills blott gripit omkring sig;
vem kan informerad om den med gott samvete fröjda sig i köttslig lusta?
Du menar att jag därmed missunnar mig livets glädje att göra små barn,
- tänker du därmed bara på mig eller ock på dig själv?
Om du tänker på mig så är barn inte livsviktigt för mig:
jag har levat utan i hela mitt liv, och jag kan utan svårighet
leva helt utan ett köttsligt konsumgånge för obegränsade tider
och ändå ha kärlek i själen och kroppen mer än någon annan.
Och du skall ej någonsin nödgas behöva för min skull
ta reda på om du är ren eller inte. Den sjukdomen
är världens utmaning, prøvosten och största gissel.
Måhända så är vår förbindelses mening
att tillintetgöra dess terror.

Du smickrar mig och skämmer bort mig,
Det är inte barnens välsignade smekningar, tillgivenhet,
goda ordning och snällhet som gör mig så däst
utan frånvaron av allting sådant.
Du låter mig träffa dem bara när de är som snällast,
du hindrar mig från varje möjlighet att skämma bort dem,
du skickar iväg dem för att inte jag skall få se
att de är precis som alla andra barn är,
jag får inte ens, när de omöjligt vill sova,
gå in till dem och läsa för dem en saga.
Du sätter mig på hemmets tron utan att jag ens får vara hemma.
Det är ett besynnerligt fadersskap. Men jag förstår dig.
Du vill blott behålla mig. Du vill ej att jag skall stötas
av hemmets vardagliga stök och besvär, barnens omogenhet,
dina egna bekymmer och stunder av nedgång
och allt annat som man vill gömma för den som man älskar.
Men inget kan gömmas i längden. Jag har gett familjen min själ
och kan ej längre ta den tillbaka. Jag ber därför ändå om lov att,
när dina barn inte kan sova, få sitta hos dem och berätta en saga.

18.

Vi har var och en var sitt kors. Du har barnen och ekonomin,
den omöjlige fadern som inte betalar ditt underhåll
och inte är någon far för sin son,
dina barn måste du alltid prioritera framför allting annat;
och jag har min än större fattigdom, litteraturen, musiken
och astrologin, som knappt ger mig ens luft nog att andas,
min evighetsschism med vårt lands skönstaxeringssystem,
som gör att jag ej kan ha en hederlig ekonomi,
mitt bekymmer med släktingen inne på dårhuset
som bara ständigt blir värre: han vägrar totalt samarbeta;
på grund av min kunskap i litteraturen, musiken och astrologin
har jag ansvar för dessa tre områden och måste prioritera dem därför
framför allting annat. Vi har, som du ser, var för sig alltför tyngande kors
för att ens för varandra förmå kunna lätta vår börda.
Vår lisa och enda tröst är kanske den,
att vi genom att skona varandra från ytterligare bekymmer
ej någonsin är riktigt ensamma.
Fastän du med dina tre svåra skilsmässor, fyra egentligen,
aldrig mer ens får riskera att upprepa misstag,
så har jag er tre, dig, din son och din dotter
framför mig beständigt fastän jag ej har ens av er något fotografi.

19. Fullständig analys

Vi har kommit så långt nu att vi måste omsorgsfullt väga vart ord som vi säger
för att inte sära varandra, för att vara uppbyggliga mot varandra allenast.

Jag skriver allt längre och svårare dikter på striktaste meter,
och du skriver själv också ner dina djupaste tankar
för att bättre själv kunna meddela dem.

Det är hög tid nu, anser jag, för en förklaring av vad som har hänt,
för en distansierad exakt analys som kan skingra all oro.

Hur uppstod egentligen denna högt stående vänskap?

Vi sågs hos gemensamma vänner, jag gav större uppmärksamhet åt din man än åt dig,
han var verkningsfull som en bestickande dubbelnatur med en charmfull och vinnande yta

men med ett betänkligt och föga rent inre. Du kom in till mig
för att av mig beställa ditt öde i form av ett konventionellt karaktärshoroskop -
det var allt. Jag var medveten om att du ej hörde alldeles hemma
bland de andra tre festdeltagarna bland sina flaskor och kallprat där ute,
men mer än så fäste jag mig inte vid din personlighet.

Du ringde upp mig ett knappt halvår senare för att bekräfta och påminna
om din beställning, jag fattade då att det var angeläget
och fick horoskopet klart lagom till våren.

Det var inget ovanligt svårt horoskop. Det var enkelt och hederligt
med klara linjer som famlade i ett mörkt kaos av föga frivilliga omständigheter,
men jag kunde inte få tag på en kärna i frukten. Hur djupt jag än letade fann jag ej
ditt horoskops mest väsentliga mening, dess riktning, dess mål och dess huvudtendens.

Detta gav mig som yrkesman en irriterande otillfredsställelse,
ty jag var säker på att där ändå måste finnas en extra betydelse,
någon väsentlig och väl dold livsmening och spets,
ty det finns det i samtliga människors öden.

I ditt horoskop fann jag ingenting sådant, jag gav därför upp,
och det återstod endast att sätta det i relation till mitt eget,
som jag alltid gör med vartenda personhoroskop som jag gör.

Och då uppstod med ens fenomenet som en uppenbarelse.

Satte man samman ditt i och för sig ganska goda personhoroskop
med mitt eget så uppstod ett svindlande skönt fenomen:

allt du saknade stod klart att finna hos mig,
och allt det som jag saknade själv stod att finna hos dig.

Dessa båda personhoroskop kom tillsammans att bilda ett mönster
som blott kan beskrivas som klaraste indikation för en alltför perfekt relation.

Denna kunskap om hur våra öden föll samman i en perfektion
var förpliktande, farlig och ytterligt känslig.

Jag var fast besluten att tåga om saken så länge som möjligt.

Så kom jag till dig till ditt hem på min första visit.

Vad jag fann var ett upplösningstillstånd, en slutfas i en tragedi,
två bedårande barn utan fader, du själv under svåraste stress
genom skilsmässans slutliga bittersta avgörande
och bekräftelsen på att din man varit destruktiv.

Och en dag efter mitt första besök var din skilsmässa avgjord,
jag hade då redan sett till att jag skulle få komma tillbaka,
vi knöt en kontakt som kamrater, jag lärde då känna
något så unikt som en fullständigt hederlig mänska.

Din sons första ord till mig var att han hette som jag,
där fanns redan från början en hemlighetsfull ödets vänskapskontakt,
och din dotter var ännu mer tillmötesgående.

Själv var du bittert erfaren och garvad som klok diplomat,
det stod klart genast att de problem inte fanns som du ej kunde brottas med,
och därtill kom det mest viktiga och underbara av allt:
det fanns ingenting som du ej hade ett svar på. Du var en som man kunde prata med.

Då kunde jag inte längre uppdämma mitt hjärtas islossningars känslor:
jag började då skriva dikter till dig, som jag inte gjort på fyra år.

Och du svarade med att bli rädd för att jag skulle visa mig som alla andra,
för att vår betryggande vänskap med ens skulle bliva förbytt mot en kraftmätning,
för att du skulle förlora mig för att i stället på nytt få en avskyvärd man.

Du var bränd. All din fruktan var ytterst befogad, du hade all anledning
att slå ifrån varje tanke på något förhållande,
men därmed bortsåg du från att jag själv blivit lika svårt bränd.

Även jag har olyckliga kärlekar endast att skryta med,
jag även har bittert lärt mig hur all passion leder allenast till våld,
jag har nått mitt livs mittpunkt och vill ägna senare hälften därav
åt allenast att uppbygga och aldrig mera riskera ett nederlag;
åtrå, naturbehov och överdrifter på kärlekens område
är för mig ett sedan länge passerat och helst bortglömt slagfält.

Här står jag allenast som vän och vill ej vara något mer för någon mänska
men ej heller någonting mindre. Jag kan aldrig för dina barn bli en riktig far,
men kanske jag hade kunnat bli något av en andlig fader för dem.

Ja, vi kunde ha träffats på nytt varje dag, haft en fast punkt tillsammans,
exempelvis på eftermiddagen när ni med barnen haft te.

Dina barn kunde då bättre fått lära känna mig och vice versa.

Vi är båda ganska hårt drivna av livet som misshandlade diplomater,
vi har skolats högt i den konsten av svåra outhärdligheter,
vad hindrade oss från att använda oss av vår mänskliga kunskap och erfarenhet
blott till godo för andra och även därmed för oss själva?

Till slut bör jag tillägga såsom en brasklapp inom parentes,
att det enda jag fruktade av vår förbindelse
var att bli bortskämd av dess ofrånkomliga lycka.

Om jag ej fick träffa er dagligen har jag förblivit i stället
er daglige hemlige närmaste vän och en trognare sådan
åtminstone hittills än om jag var dag blivit bortskämd hos er.

Även fruktar jag vreden hos min härskarinna, min fru, den mest krävande av alla hustrur,
som jag blivit gift med för evigt, Musiken, ty hon kanske ej tolererar rivaler.

Men å andra sidan är hon endast till för
att man alltid skall kunna fortsätta älska trots allt.

(10-11.4.1988)

20.

Att älska till döds - är det möjligt? Det är alltför möjligt.

Jag vet att jag väl skulle lätt kunna älska ihjäl dig,
men för att ej göra det älskar jag hellre ihjäl blott mig själv.

Jag besökte igår, när jag inte fick komma till dig, en skabrös gammal hora.

Hon låter mig göra med henne precis vad jag vill.

Jag kan lätt tillfredsställa mig med henne,
men aldrig har jag tyvärr kunnat älska en kvinna
förutan att efteråt fyllas av vämjelse, hat och förakt för den kvinnan.

Den känslan vill jag aldrig hysa för dig.

Sexuell tillfredsställelse är något absolut avskyvärt,
höjden av självgodhet, hybris och egenkärlek.

Den odrägliga kvinnan jag var hos igår var den vältrande sorten,
som blott bryr sig om köttets ytliga sinnlighet.

Dig har jag aldrig ens vidrört, ty så mycket älskar jag dig.

Men den ytliga sinnliga vidriga gamla och vältrande horan
som gav mig mitt köttets tillfredsställelse

kunde jag blott av ren avsky och vämjelse mörda för evigt.

21. Den mänskliga svagheters mysterium

Att du aldrig träffat en man som ej haft sina svagheter är ej att undra på:

den mannen har aldrig funnits som ej varit svag.

Att just dina två senaste män haft mer sjukliga svagheter än alla andra
är dock mera följderna av otur än eget förvållande.

Jag kan förstå att män kan bli helt galna av så kallad kärlek till dig,

och det tycks nästan vara ditt öde att ha fått män som blivit galna

ej av dig men på något sätt av sin svaghet för dig.

Men om männen ej samtliga ägde förfärliga svagheter
skulle de ej älska kvinnan, och då skulle människosläktet ta slut.

För livets skull finns mänskans eviga svagheter
på gott och ont till förbannelse för hela världen men för dess kontinuitets skull.

Jag känner själv alltför väl mina ohyggliga svagheter,

men du kan känna dig säker för dem.

Om än världen gick under så skulle jag ändå se till
att ditt hem, din familj och din tillvaro skulle bestå
och fortleva i fullständig säkerhet
till och med för mina egna ohämmade svagheter.

22. Fåfång möda

Din list är gagnlös. Kvinnor kan ej lura mig.
Helt fåfångt har du bit för bit fört in mig i ditt hem,
fått mig att växa in i din familj,
helt långsamt och omärkligt insnärjt mig
i dina barns tillgivenhet och dina garn,
med list har du förkunnat "att jag inte skulle bry mig om er",
"att jag ej får vänta något av er", "att jag inte skulle hysa något hopp"
och allt det andra, medan du i förbigående som i ett understatement
bundit mig vid er mer fast och säkert än med kedjor.
Allt ditt arbete var onödigt från början, helt förgäves
och en fåfång möda, ty förrän jag satte foten innanför din dörr
för första gången var jag redan mera bergfast fästad vid dig
än vad någon kvinna med de mest professionella konster
kunnat åstadkomma med en livstids äktenskap.

23. Älskaren in spe

Jag får inte klaga. Jag får inte vara svartsjuk.
Jag får inte känna mig ens orättvist behandlad,
för jag är ju inte ens din älskare.
Nej, jag är bara älskaren in spe,
som inte får ha något hopp,
som inte ens får kyssa dig på handen,
och som inte ens får titta på din TV
till och med när du är hemma,
jag får inte klaga fastän du ej ens en gång
undsluppit dig att du det minsta tycker om mig.
Andra trivs du med att bada bastu med,
men jag, som uppfödd är med bastu,
måste känna mig utfrusen.
Jag ska bara älska helst på avstånd och ej visa mig,
stå till din tjänst omedelbart och blott när du behöver mig,
och ej ens skriva ärliga bekännelser om vad jag känner.
Jag ska bara vara en symbol för dig -
en evig älskare in spe
och aldrig något mer.
Är jag då icke människa?
Madame, jag borde inte älska er,

jag borde tagit bort från er min hand
då redan när ni bad mig aldrig hysa något hopp.
Jag älskar mot min vilja den jag inte borde älska,
och som straff där för har jag nu blivit
blott en evig löjlig älskare in spe.
Jag gratulerar ödet till dess lyckligt genomförda lek med mig,
ty ingen kan däröver känna någon skadeglädje ens
förutom bittra och groteska ödet
i dess hemskaste outrannsaktighet.

24. En bekännelse

Eftersom du fritt umgås med Said och bekänner det öppet
så är även jag skyldig dig en bekännelse.
Jag umgås öppet och fritt med en kvinna som är sex år äldre än jag,
jag har gjort det i två år nu redan, hon är en kollega till mig
i två köror, hon var den som sist ställde upp i den judiska kören,
hon har alla goda förmågor: varmt hjärta, generositet, mjukhet,
tillgänglighet och förmögenhet. Kruxet är blott att jag aldrig har älskat den kvinnan
och aldrig kan göra det. Hon har försökt att förföra mig,
men hon misslyckades fullständigt, och efter det kunde jag bara umgås med henne
på villkor att hon aldrig rörde min kropp.
Hon har nu i två år bjudit mig på förträffliga middagar,
hon är en utsökt matlagerska, och hon har även ibland hjälpt mig rent ekonomiskt,
men aldrig har hon lyckats köpa mig. När jag i vår lärde känna dig
gjorde jag tappra försök att avyttra bekantskapen med körkollegan,
men jag kunde ej vålla henne bedrövelse: hon vet ej om att du finns.
Hon har fortsatt att bjuda mig på läckra middagar, och jag har inte haft hjärta
att säga direkt nej till hennes välvillighet. Hon är ej min typ,
jag gjorde det genast från början helt klart för den trånsjuka
att det ej någonsin kunde bli något emellan oss,
och det är hänsynslöst av henne som sex år äldre
att ha sökt förföra och lägga beslag på en så mycket yngre man,
men det har jag aldrig kunnat omtala för henne: hon är ju en kvinna.
Hon har varit gift en gång i tio år med en knöl som ej gav henne barn
men som dock gjorde andra gravida. Hur hon kunde uthärda honom så länge
har jag aldrig kunnat begripa. Han visade ofta att han inte var värdig henne.
Jag vet inte vad Said betyder för dig. Jag vet bara att han känt dig längre än jag,
och att jag aldrig önskar riskera att han blir så svartsjuk på mig
som jag döljer att jag är på honom. Han är en sympatisk person
och en värdefull vän säkerligen, som sådan kan jag respektera och umgås med honom,
men aldrig att jag ger mig hän åt ren svartsjuka. Hellre så rymmer jag fältet.
Om du inte vill att jag mer tackar ja till en middag hos äldre kollegan,

så går jag ej till henne mer. Hon kom in i mitt liv som en lugnare fläkt
efter den ödesdigra fatala förintelsen för fyra år sedan,
som gjorde allt vad som stod i en erfaren kvinnas makt
för att förstöra för mig och göra mig impotent
såsom hämnd för att jag genomskådade henne.
Jag vet inte hur väl hon lyckades, ty jag har aldrig därefter
ens vågat ta reda på saken.

25. Veckans affärer

(Denna dikt har ej kunnat påträffas.)

26. Kärlekens språk

Hur skulle jag kunna ge dig min svartsjuka?
Hur skulle jag kunna tvivla på dig?
Blott din närvaro frälser mig från varje misstanke,
frälser min själ från all sjukdom och svartsjuka och brist på säkerhet,
gjuter mig samman med dig i vår eviga själs underbara fullkomlighet
och gör mig bättre som människa.
Du är min frälsning, min moder, min dotter, min kvinna och min enda vän.
Om du sviker mig går jag förlorad i träskegoismen,
och utan er tre skulle jag knappast mer kunna leva.
Förbarma dig över min svaghet, glöm bort all min svartsjuka,
tänk inte på hur min kärlek kan ta sig besatta och maniska uttryck,
och håll mig på avstånd för min egen skull och din egen,
ty den dag vi äntligen möts i en kyss i den mest paradisiska av alla sängar,
den som enkom bäddats för oss,
skall den dagen bli evig och kontinuerlig och aldrig ta slut
liksom även den kyssen, som vi aldrig skall kunna bryta;
ty den kärlek som talar blott genom tystnad är mera värd
än alla skalders poetiska ord, som blott missar mer säkert
ju närmare de söker sikta mot kärleken med sina fåfänga ord.
Ty det är vad den riktiga kärleken är:
den blott uttrycker sig genom fullkomlig tystnad.

27. Den löjliga älskaren

Är han inte löjlig? Han trodde han kunde få mig,
han trodde att han kunde köpa mig med sina löjliga brev,
han var dum nog att tro att jag kunde bli fångad,
han är lika dum och svag som alla andra män,
som trodde de kunde få mig och ha mig, behålla mig och göra mig till sin egendom
blott genom att skämma bort mig och komma med falska bekännelser,
smicker och bedrägerier, förförarcharm och manlig hjärtlös förljugenhet,

han trodde han kunde göra på mig något intryck och få mig att bli imponerad av hans festinbjudningar, fina fasoner, musik och konserter.

Den narren! Då låter jag mig hellre bjudas på pizza av Said, etiopiern, som är mera jordnära och som jag känt mycket längre.

Ha-ha! Den idioten till friare lät jag ej se ens en Hemingwayfilm här hos mig, men Said låter jag gärna se vad sensuell film som helst och hur sent som helst. Gärna tar jag mot en inbjudan av vännen Said om det kan förläna mig möjlighet att refusera en inbjudan till världens finaste Mahlerkonsert av min löjlige älskare!

Det spelar ingen roll hur oerhört fin konserten än är.

Den må vara säsongens förnämaste, hela publiken må stå i en kvart kvar och jubla förryckt applåderande, det kommer mig inte vid, blott min löjlige älskare får lära sig att jag gärna är grym när jag kan.

28. Tre bjudningar

Vi var sex personer inbjudna och väntade till den högtidliga bjudningen, du, dina barn, jag och dina föräldrar. Vi kom aldrig, dina föräldrar och du fick fullt upp, och jag hamnade i diplomatiska åtaganden mellan Småland och Lillhagen. Och alla saknade oss.

"Varför kommer de inte? Här väntar vi dem, alla de sex personerna, och ingen kommer. Skall vi ej få träffa då hans nya spännande släkt?"

Och vi gjorde ett större och djupare intryck på den värdfamiljen med att inte synas en enda person än om vi hade alla sex kommit som en invasion.

Och på aftonen frågade alla: "Var har du din fru? Varför kommer hon inte?"

Och jag fick på nytt skylla på dina gamla föräldrar, ovetande om att du dessutom inte var frisk. Och tack vare mitt högtidstal till alla kvinnor, så var det som om du var där ändå i alla fall. Alla kände din närvaro, att du stod bakom mig när jag höll talet, som blev kvällens höjdpunkt.

Det gick så långt till och med att flera bad mig att hälsa till dig fastän de aldrig sett dig.

Du blev faktiskt mera rejält presenterad för alla de trettio vännerna där, ja, din närvaro kändes där bättre, än om du själv funnits där påtagligt.

Den tredje bjudningen var till konserten. Du lämnade åter biljetten och bad mig att ge den till någon som bättre behövde den, då du själv hade förhinder. Jag var nästan glad, för jag skämdes för det att konserten måhända ej skulle bli njutbar.

Nu gick det ej bättre än att denna Mahlerkonsert blev en så obeskrivlig succé att publiken stod kvar i en kvart applåderandes hänryckt och utan att tröttna,

och hela orkestern tog till en fanfar för den grå veterandirigenten: det gör ytterst sällan orkestrar.

Konserten var kort sagt och rent ut sagt hela säsongens och spelårets otvivelaktiga höjdpunkt.

En sådan total framgång för både kör och orkester sker kanske ej någonsin mer.

Endast en detalj fattades: du fanns ej med i publiken. Och knappast skall någon som lider svårt i Etiopien, för det att du närvarar vid eritreiska sällskapet, få lida mindre för det, medan jag är fullt säker på, att om du funnits med i vårt konserthus salong hade årets mest givande och underbara konsert

blivit ännu ett nummer förnämare.

29.

Grymma kvinns! Jag förstår dig och känner dig nu.

Du är fullkomligt hänsynslös med männens känslor.

Du utnyttjar männen så länge du kan blott för att kunna slänga dem sedan på soptippen

när de ej har något nytt mer att komma med. Tragiska kvinna!

Jag älskade dig, ty du passade mig, jag avgudade dig, och jag kunde ha blivit

för dina två barn den avgjort bästa tänkbara fader.

Men du ville svartsjukt ha barnen blott helt för dig själv,

du berövade dem deras riktige far, och du har sedan aldrig mer

låtit en annan man bli någon ersättning för deras fader.

Du pinade fadern ihjäl utan att vara själv riktigt medveten om det.

Han älskade dig, och du kastade ut honom och tog ut skilsmässa

hjärtlöst och hänsynslöst, och sedan dess har du ständigt förvärrat

hans situation och din egen med att ytterligare blott visa fiendskap och öppet hat

emot honom, den stackaren. Din diamanthårdhet kan skära sår

som ej någonsin läks i ett hjärta av glas, ja, av sten.

Och du medgav ej ens att du någonsin tyckte om mig, för det gjorde du aldrig.

Du hatade och blott föraktade mig för att jag var en man

och en lika fördömd, svag och ömklig man som alla andra.

Byt kön då, förbannade rivjärn, om du inte kan hysa kvinnliga känslor!
Om du så gör anspråk på att vara hårdare och mera stenhjärtad än någon man

skall jag härefter umgås med dig som man slåss med

bärsärkar och busar, soldater, förtryckare och översittare.

Aldrig blir jag någon skottavla för dina svagheter för allmän skottlossning.

Skjut om du vill, ja, löp amok och skjut vilt omkring dig,

men aldrig mer att jag blir den som klär skott för ett skjutgalet fruntimmer.

30. Den perfekta relationen?

Det är vad vi kunde ha blivit, det är vad vi ännu kan bli,

ty det är vad vi är innerst inne. Vad är då den fullkomliga relationen?

Du har först och främst fel när du påstår att jag har använt mig av astrologiska kunskaper mot dig.

Den anklagelsen måste strax följas av en bekännelse: en gång har jag gått och ljugit för dig,

men allenast en gång. Icke jämför jag allas personhoroskop med mitt eget.

Jag ljög endast för att du ej skulle känna dig privilegierad.

Det är ytterst fås horoskop som jag noggrant har jämfört med mitt.

Det är före dig faktiskt blott två. Båda var äldre damer än jag

som försökte förföra mig och som misslyckades.

Vad hade du då gemensamt med dem eftersom jag jämförde dig som nummer tre?

Ingenting. Att jag jämförde dig var totalt utan avsikt. Det var blott en slump.

Jag blott gjorde det för att jag inte var tillfredsställd som astrolog

med det arbete som jag lagt ner på dig: jag kände att jag var skyldig ge dig något mera

när du hade väntat så länge, i synnerhet när det var klart att det viktigaste lyste klart med sin frånvaro.

Någonting fattades. Jag visste ej hur jag skulle få fram det, och slumpen tog vid;
av en nyck, omedveten och oseriös, som när Edison i brist på annat försökte ett skäggsstrå

som tråd i sin glödlampa, tog jag och jämförde ditt horoskop med mitt eget.

Jag upptäckte då förutsättningar för en perfekt relation. Jag har alltsedan dess trott,

och tror det fortfarande, att en perfekt relation trots allt kan vara möjlig.

Men från första början så hopade sig oerhörda problem,

medan samtidigt tecken på att du var med ständigt visade sig.

Efter mitt allra första besök hos dig flyttade följande dag Håkan ut från dig.

Det var precis lika slumpmässigt som relationshoroskopet.

Du frågade mig om jag kunde få in Martin i kyrkans gosskör.

Tyvärr är ansöknings- och inträdesproven till denna i mars, vilket jag fann en månad för sent.

Du blev glad när jag ringde till dig - det var i telefonen som jag första gången fick höra dig skratta.

Du bjöd mig på "Våld i Malaya" - för att genast återta inbjudan följande dag

med den ursäkten att du fått en annan inbjudan. Det blev min anledning

till att ta bladet från munnen och för första gången bekänna min "svaghet"

i den första dikten som ännu är lika aktuell, sann och giltig.

Du stannade hemma på Påskdagen, lät mig se "Våld i Malaya" och avstod från din egen inbjudan.

Du sade till och med att jag precis när som helst fick se TV hos dig.

Du kom hem till mig en månad efter mitt första besök hos dig med din bedårande dotter

till min ateljé, och vi gick även båda tillsammans till våra gemensamma vänner.

Du visade mig brevet som Robert skrivit och skällde ner honom när jag kunde höra.

Du visade mig många tecken på tillgivenhet men tog aldrig ett steg fram med mig

utan att genast ta ett halvt eget privat steg tillbaka och hålla distansen.

Dock var du ej rättvis beständigt. En Hemingwayfilm lät du mig ej få se hos dig,

medan du följande vecka lät Said se två filmer hos dig varav en var direkt sensuell.

Jag var klok nog att dölja min upprörda svartsjuka - du kan ej ana de marter jag utstod.

Och sedan kom chocken: när du tackat nej till tre inbjudningar ifrån mig

för att offra den sista av dem för i stället gå ut med Said

skrev jag dikten som gjorde dig vred, och det blev upprörd skottlossning i telefonen.

Jag säger det en gång för alla: jag flyr hellre fältet än visar mig svartsjuk,

och jag tänker aldrig besvara ren vrede. Jag var därför tyst på min sida av luren

och mottog din skottlossning utan att svara med annat än "jaså" och "jaha".

Mitt svar får du nu: jag är oemottaglig för skottlossning,

och du har ingen att skjuta på när jag är måltavlan,

ty när det gäller mig har du ej anledning. Jag har ej rört dig. Du har i så fall mer rört mig.

Att jag jämförde våra personhoroskop var ej i någon avsikt, och när jag då fann vad jag fann

så meddelade jag resultatet ej i någon avsikt: jag blott konstaterade fakta.

Naturligtvis kunde de fakta ha utlöst en "Tristan-Isolde-effekt",

hopplös kärlek påtvingad av ödet i ständigt förtärande och ofrivillig passion,

men vi har båda så outhärdliga erfarenheter på området,

du med två barn och tre skilsmässor, och jag med enbart de bittraste erfarenheter av fallhet och våld,

att där fanns mellan oss endast ren relation utan fara för att löpa amok.

Vi har ej förpliktelser emot varandra och inga belastningar av relationen,
vi har våra olika liv, du med vänner som jag inte känner,
och jag även med andra nödställda damer med barn utan far eller med andra skilsmässor bakom sig,
som jag bekymrar mig för utan att för den skull kunna någonsin bli involverad.
Erfarnare kvinnor har vanan, när deras affärer har blivit för många och kritiska,
att vända sig till helst yngre och intakta manliga oskulder för att få balsam på såren.
Fast jag icke är någon sådan och dessutom är helt omöjlig för någon att kunna förföra,
så har jag dock lyckats behålla förmågan att såsom en oskulder
ge balsam åt skadade offer för kärlekens baksidor.
Vad det än blir av vår märkvärdiga relation, om det blir något,
så låt oss alltid behålla den intakt, perfekt och fullkomlig i sitt eget liv,
även om den för alltid förblir blott en vänskap.
Jag har alltid blott talat väl om dig med andra människor,
när det kommer fram bör du inte bli arg men blott ta det som en komplimang,
ty det är inte menat som mer. Särskilt kvinnor i Sverige
har den ganska konstiga ovanan att uppta en komplimang som en ren förolämpning.
Det är samma mentalitetsfenomen som på liknande sätt går igen i kulturen:
folk uthärdar inte att höra ren klassisk musik
men tar gärna emot hörselskadande oväsen i form av rock,
och i tio års tid har jag fått åttio gånger romanmanuskript refuserade från alla svenska förlag
med besynnerliga motiveringar, ursäkter och undanflykter som:
"Vi kan ej *tro* på ditt manus", "vi utger det inte emedan vi blott icke *vill*",
"det har stora förtjänster, men vi måste ändå *tyvärr* returnera det",
"vi kan ej *känna* för att publicera det",
och annat liknande subjektivt nonsens:
ej någonsin något konkret eller någon berättigad anledning,
bara den blindaste, hårdaste, dummaste vägran att mottaga kärlek och välvilja.
Jag har nu levt trettiosex år och blivit blott rakt refuserad på samtliga områden,
litteratur och musik, kärlek, samhällsliv, rättvisa,
allt har förvägrats mig ha någon talan i. Men ändå fortsätter jag med att älska och arbeta
även om min enda lön i det här landet i detta liv verkar bli bara magsår.

(14.5.1988)

Fler uteslutna dikter ur "Ateisten"

1.

Du dök som en säl upp ur havet.
Jag såg något röra sig nere vid brusande skummet vid strandklipporna,
och jag undrade först om det var någon minkkoloni, någon utterfamilj
eller rentav ett sällskap av sälar, ty sjölejon kunde det ju inte vara.
Jag skärpte min syn och såg en ensam människa resa sig upp ifrån skummet,
en bronshyad havsgudsatlet med en skimrande gyllene kropp
som med glans konkurrerade ut hela havets i gyllne mjukt blänkande vågor

och sprudlande skummet av silver mot de blankpolerade ebenholtsklipporna.
Vackrare än någon gud ifrån Hellas och någon fördömd prisbelönt muskelbyggare
reste du upp dig mot disiga gyllene skyn och slog ut universum och solen
i renhet och strålgans och skönhet. Du skakade vattnet ur ansiktet och dina gyllene lockar,
och jag måste motvilligt för mig bekänna att jag aldrig sett något skönare väsen i hela mitt liv.

Allt som följde var mindre väsentligt. Det viktiga och oförglömliga var din entré
i mitt liv. Fastän jag redan känt dig i så många år blev jag först i din födelses ögonblick
ur det skumglänsande havet som en manlig Venus, fullt medveten om
att du redan betydde för mig mer än Gud och mer än någon levande människa.

2.

Vi tog en drink, du fick duscha, jag gav dig en ny omgång kläder,
och jag ställde upp med att hjälpa dig i ditt åstundade företag
att hädanefter få gälla som död om det bara var möjligt.
Vi trodde ej då någon av oss att det kunde visa sig möjligt,
men när jag fick höra att Myers med "Ariel" helt ofrivilligt gått under
så var möjligheten med ens alltför påtagligt genomförbar.
Att du hade gett Myers de kläder han så oförsiktigt själv glömt att ta med
så att han kunde ikläda sig kläder som alla visste var dina
beredde oanade flyktmöjligheter för dig från din tillvaro och dina vänner.

Det fanns inte en som betvivlade att du var död.
Ingen kunde ha överlevt plötsliga tromben och skyfallet.
Jag ensam visste att du genom ödets försyn lämnat båten
och det innan den ens försvunnit från Bohusläns kuster.
Det var en så hisnande tillfällighet att det var nästan som tidlöst förutbestämt
att du helt enkelt skulle försvinna för att leva vidare endast som död
för de flesta som känt dig. Och jag hade utvalts som din enda och detta ödes förtrogne!
Jag kände mig hedrad. Och ingen var lämpligare som bevarare av ditt livs hemlighet
än den som älskade dig så oändligt och innerligt att han ej ens mera,
från och med att du dök upp ur det silvrade skummet,
kom upp ur det virvlande havets omätliga krafter och dyningar
såsom en nyboren gud sänd till jorden för att missionera bland mänskorna
och därigenom upplysa dem, skänka dem lisa och trygghet och väbehag,
vågade röra vid dig. Aldrig mer efter den dagen vågade jag mera snudda vid dig.

3.

Homosexualitet är föraktligt och fult såsom något naturvidrigt, tarvligt och ont.
Aldrig hade jag någon fördragsamhet med fenomenet så länge jag levde,
men när du steg upp ur det fradgande havet så ren och grann, gyllne och härlig,
så frisk och så sund, var jag fullkomligt ställd och besegrad av känslorna mina
inför fenomenet sann maskulin skönhet när den är som ädlast.
Jag måste blott medge att jag stod där tvingad av ödet till att acceptera

att jag härmed älskade en av mitt eget kön och det till vanvett.
Det gick ganska lång tid förrän jag bekände vad som hade hänt med mig,
men när jag äntligen erkände hur svag jag blivit för dig av ren oneklig kärlek
så slog du mig med din förkunnelse minst sagt med häpnad.
Du skrattade och tog det hela så lätt med en klackspark och sade:
"Den som inte kan älska sitt eget kön kan ej någonsin lära sig älska det andra."
Du menade att kärlek började med homosexualitet, lesbicism eller pederasti
och ej någonsin kunde bli kärlek om den ifrån början ej var onaturlig.
Du slog mig med häpnad med andra förkunnelser även,
som det, att det var onaturligt och omöjligt att leva inne i storstaden och överleva
om man icke dagligen använde droger.
Jag blev ej chockerad av din underliga moral, jag blev slagen av häpnad allenast
mest eftersom du själv minst levde i enlighet med den.
Du älskade ej utom undantagsvis och då endast med kvinnor,
du var en högt utvecklad renlevnadsman som ej använde några narkotiska medel
och inte ens te eller kaffe, och ändå försvarade du varje last som förtappade människor äger.
Det draget förstod jag ej någonsin hos dig, och det var det som kom emellan oss
i formen av, förstås, denna svårt lidande mer än hårt provade, svaga men gripande kvinna.

4.

När jag var i Indien så lärde jag mig av fakirerna
att Gud var Gud och att var mänska kunde bli Gud
om hon blott kunde avstå från sex.
Ingen mänska kan avstå från sex,
men jag lärde mig där av fakirerna hur man kan avstå från sex.
Joga är bara till för att avvänja kroppen från köttets, naturens och könslivets laster.
Jag lärde mig fullkomligt där att behärska min kropp
genom övningar som ofta var onaturliga, plågsamma och rent groteska,
men vinsten i gengäld blev desto mer underbar:
den som till fullo kan kuva sin kropp, kontrollera sitt väsen och noga behärska sitt själsliv
är just så lik Gud som en människa alls över huvud kan vara när hon är som bäst.
Sådan var både Jesus och Buddha och Gandhi och andra.
När jag kom tillbaka till Norden så uppfylldes jag av de gamla naturliga lasternas frestelser.
Strängt blev jag varnad av sunda förnuftet: "Om du giver vika för könsdriften
måste du hopplöst förlora din själ, desto mera som du nu i Indien har vunnit den."
Ingen kulturkontrast kan vara svårare än att från Indiens mystik
konfronteras med välfärdssamhällets omänskliga materialism,
som gör allt för att avlägsna själen och samvetet, Gud och förståndet från människan.
Jag gav ej efter för frestelsen utan stod mot alla fysiska lockelser,
tills du dök upp ur mitt hav. I den stunden så visste jag genast
att min själ för alltid var hopplöst förlorad. Jag var icke längre en Gud.
Jag var endast en människa.

5.

Och inte nog med det. Sedan vände du helt upp och ned
på mina samtliga med möda uppbyggda etiska och djupt moraliska normer,
begrepp, föreställningar, uppfattningar och värderingar.

Du lär mig att livet utan erotiska övningar
varken är mänskligt, naturligt, sunt eller ens uthärdligt.

Man bör ha samlag vareviga natt, förespråkar du,
och visar upp dig själv som idealiskt exempel.

Du framstår som motsatsen till allt jag levat för,
hela min livsföring hittills, och visar ett nytt liv som jag står helt främmande för.

Men den viktiga lärdomen av ditt exempel och av allt det nya är det,
att man aldrig kan leva allenast för sig.

Livet är dualistiskt, och den som ej tror på en annan än enbart sig själv
är en misslyckad, inskränkt och oöppnad mänska,
beklagansvärd i sin odräglighet, ensidighet och omänsklighet.

Du slog upp dörren för det nakna faktum
att jag icke blott är mig själv och ej blott har mitt eget liv för mig att leva.

Var mänska är blott en partikel av det stora hela,
och all egoism måste vara obotligen hemfallen åt självdestruktivitet.

Sådan är den naturliga mänskliga lagen för allt mänskligt liv
som allenast är tillhörigt den universumomspännande gudomen,
Guds allomfattande liv, som ej han ens är enbart sig själv, utan blott,
liksom varje sund människa, en som blott uppgår i alla de andra.

6.

Men den största förvåningen väckte du hos mig
med den häpnadsväckande grova förkunnelsen
att onani icke vore förkastligt, föraktligt, naturvidrigt eller ens skadligt.
"Det är kanske den enda riskfria formen av sex," sade du på fullt allvar,
"och om det blott göres av kärlek är akten precis lika helig som könsakten."

Och med din vanliga sakliga klarhet så kom du med noggrant uttänkta försvarsargument.

"Genom masturbation kan du aldrig riskera att skada din partner.

Det blir aldrig övergrepp, våldtäktsmomentet och risken försvinner,
du smittar ej någon med eventuella veneriska sjukdomar och kan ej heller bli smittad,
det enda du saknar är fysisk kontakt. Den kan ersättas med en helt andlig kontakt.

Om blott Onan arbetar sig upp till orgasm med sin älskade i sina tankar
och älskar den älskade uppriktigt i sina tankar i aktens begående
är akten helig som kärleksakt. En sådan kärlek är helt fri från fysisk föraktlighet
och kan därmed uppnå sällare höjder i frihet från samtliga riskmoment,
än vanligt knull mellan två människor någonsin kan komma upp till.

Jag rekommenderar dock ej onani åt en sådan som du.

Du är skolad i indiernas höga mystik, och jag skall aldrig fresta dig till att
begå något avsteg från din höga under hårt arbete ernådda renhet.
Ty masturbation måste lika fullt som varje annan sexualakt
dra ner mänskan från hennes högsta gudomliga vishetsnivå
till den vanliga mänskliga bottennivå som är allt dödligt livs och naturens."

7.

Den farligaste komplimang som du någonsin gav mig var:

"Om nånsin Gud skulle uppträda i form av människa
tror jag att han skulle ungefär vara som du."

Den mest farliga av komplimanger emedan den frestar till både total egenkärlek och övermod.

Det hade du aldrig tänkt om mig om du känt till mina kärleksaffärer.

Ja, jag även, den bland män renaste, har gått och älskat,
förfört, frossat, suktat och varit ett djur.

Aldrig ville jag vara en gud ens om jag fick en möjlighet.

Att vara människa är ju att vara allt gott och allt njutbart och härligt som något kan vara.

Jag ville ej någonsin vara odödlig,
jag ville ej någonsin ha mer än mänskliga noga begränsade gåvor,
jag ville ej någonsin ställa mer anspråk på livet
än blott att få älska och det obegränsat men dödligt.

Men det nog mest märkliga med din otroliga liknelse mellan mitt väsen och Gud är,

att om någon människa någonsin blev såsom Gud
skulle nog endast du kunna vara den människan.

Vampen och musikern

Hon älskade en stackars olycksmusiker.
Hon drogs till honom eftersom hon saknade sin man,
som lämnat henne efter tio år av fruktlöst äktenskap.
Den arme musikern var öppen, god och lättillgänglig
och såg ut att vara ledig till på köpet,
och vad är väl livet för en kvinna om hon ej har någon man?
Hon giljade till honom, och han sade icke nej.
Det tolkade hon till att det för henne var fritt fram.
Hon bjöd den medellöse musikern på middag,
detta blev en vana, och som tack gav han till henne
prov på sin musik, unika egenhändigt gjorda bandinspelningar
omfattande till slut ett helt dygns, tjugofyra timmars skön musik.
Hon tog för givet då att han var kär i henne
och begynte göra allvar av ett, som hon tog för givet,
sexuellt förhållande. Han svarade dock inte positivt
men bad den goda damen hålla sig på avstånd.
Glömsk av sin långt äldre årgång ignorerade hon dock

den armes motstånd, tog för givet att hon ägde honom
och att ingen annan hade rätt att göra det;
hon vågade till slut att till och med utnyttja hans extrema fattigdom
med att med runda händer giva honom kapital när han var i förlägenhet,
som han allenast kunde ta emot på villkor att det rörde sig om lån.
Kort sagt, med alla vapen sökte hon att binda honom till sig,
och allt vann hon för sig utom mannens kropp.
Den bearbetade den generösa kvinnan med den härligaste mat,
med lyxmiddagar utan ände, föga anande att detta mer än något annat
undergrävde hennes makt, då han av varje sådan middag
blott fick diarré. Han ville tacka nej och sluta gå till henne,
men okunnig om hans bryderi fortsatte hon att proppa i den arme
underbar oemotståndlig mat, som han ej kunde tacka nej till,
då han fruktade allenast ett: att sära hennes känslor
genom att begå vad som av henne kunde tas som en oartighet.
Han kunde icke säga nej,
han fortsatte att skaffa sig oändliga och plågosamma diarréer,
som var priset för den goda kvinnans goda mat.
Hon fick ej därigenom någon andra man,
som fick blott diarréer av all hennes outtröttliga ansträngning.
Min fru, vi ber er skona denne unge arme man.
Ni ville äga honom, men det enda resultatet av er möda blir,
om ni får framgång, att han går förlorad för musiken.
Vi tror mer på hans musik än på att ni är bra för honom,
då vi ser, att hans musik blir lidande av era middagar.
Vi ber er visa honom och musiken denna hänsyn,
och om ni oegennyttigt älskar honom,
ber vi er att visa det på så vis, att ni lever utan man
precis som han med sin musik alltid har levat utan kvinna.

Från "Fallet Bertrand", del 3 (1989)

1. Eremitens klagan.

Jag trevar i blindo i tigandets samhälle
var likgiltigheten är lag och var tystnaden kväver all skönhet och sanning.
Kulturkvalitet är förbjudet i denna vår värld
som behärskas av fulhet, nonfigurativ konstns barbariska bluffmakeri,
atonal musiks tekniska öken, förråande rockmusiks våld genom öronbedövande slagverk,
varför alla människor, avtrubbade av ständig hjärntvätt i form av massmediernas
ständiga hävdande av detta kvasikulturbarbaris etablering,
har gett upp och har kvar endast likgiltighet att uppvisa

inför varje ansats till hantverksgedigen och hederlig sanning och skönhet.
Vi har inga grekiska tempel nu längre. I stället har vi helt sterila betonglådor.
Levande vacker melodisk harmonisk musik är ett undantag
medan vårt samhälle helt domineras av högtalarskvalmusiks perpetuum mobile.
Konsten är helt dominerad av allt som är omänskligt
medan miljön och naturen och människovärdet alltmer går till spillo.
Det lönar sig ej heller att höja varnande fingrar,
att påpeka kvasikulturbarbariets bedräglighet och skadegörelse,
ty pressen tar icke in mera någon kulturkvalitet,
den är bannlyst från samhället genom en oskriven lag,
kulturella avtrubningens likgiltighets allestädes närvarande grå apati,
varför jag måste treva i blindo i människomörkrets förvirrade kaos
på jakt efter möjlighet att gräva upp dess levande begrävda ihjältegnade andlighet
som alla tycks ha glömt bort att en gång existerade.

2. Fallet

Jag levde i femtio år utan kärlek.
Jag klarade mig ganska bra utan kärlek,
och därför så valde jag såsom mitt yrke
det mest ansvarsfulla och krävande arbete
som far åt alla och icke åt någon,
som älskare av mänskligheten och icke av någon person,
och jag trivdes med jobbet och klarade av det
långt bättre än de flesta andra.
Vid femtio år hade jag ridit ut alla tänkbara kriser
och nästan gått under på köpet i min allra svåraste uppgift
som fader på sinnessjukhus åt självmördare,
prostituerade och narkomaner. Jag hade till slut till och med
klarat av en total diktatur, där diktatorn dikterat bland annat
att ingen fick äta sig mätt, och ett halvt kilo kött högst i månaden,
där gamla människor äldre än sjuttio aldrig fick sjukvård,
där mödrarna måste ge liv åt minst fem barn och aldrig fick göra abort,
och där barndödligheten var så stor att barn kom in i statistiken
först när de var en månad gamla. Så fort någon mor var gravid
rapporterades hon så att hon måste föda sitt barn och ej göra abort.
Varje månad blev samtliga kvinnor utsatta för noggrann kontroll.
Huvudstadens historiska centrum var jämnat med marken
och trettio kyrkor utplånades under fem år - bara i huvudstaden.
Hur kan något land bli så gale? Och ändå var jag ännu galnare
när jag nu vid femtio år plötsligt föll och det djupt
ner i kärlekens avgrund och för första gången
och det för en omogen flicka på sjutton,

det enda som var mig förbjudet i mitt stora heliga ämbete
som föreskriver att jag skall tillhöra och blott vara gift med
de många, min hela församling och all mänskligheten
och aldrig uppoffra den kärleken för egoistiska böjelser
för någon enskild person. Jag har skött mig i femtio år,
och så råkar jag ut för det enda som var mig förbjudet!
O fasa! O Gud! Vilken avgrund har du störtat ner mig i!

Av alla prövningar som jag har utsatts för
måste den här sägas vara den allvarligaste
emedan det faktum att jag nu är grekisk och ortodox
medger att denna förbindelses fullkomning icke är omöjlig.

3. Min dotter

Du själv gav mig dig som min dotter.
Den gåvan är mig mera dyrbar än alla din mors millioner.
Hon tror att hon kan köpa tjänster av människor
och då vilka tjänster som helst, som en annan normal investering,
som konst som hon hänger på väggarna blott för att den ständigt ökar i värde,
men människokärlek och mänsklighet kan endast köpas med kärlek och mänsklighet,
det allra svåraste priset att giva, och det gav du allt utan reservationer direkt,
varför du även fick, och det fullständigt, vad du betalade för med så oerhörd frikostighet.
Min Miranda, ty det är vad du är för mig, liksom det var för gamle Prospero,
tillsammans skall vi väva drömmar av lycka
som för dig är självklar så ung som du är
men som jag aldrig vågade drömma om.
Lyckan fanns nämligen ej som begrepp i min värld förrän du gav mig dig,
den var ej någon realitet för mig, och varje möjlighet till någon lycka
var utestängd ur mina pliktens, mitt ansvars och hela den mänskliga olyckans
överväldigande stormoceanens ohyggliga och kompromisslösa verklighet.
Ett enda ord från en jungfru, ett ord som var 'far',
och allt mänskligt elände tog slut lika tvärt som en natt i tropikerna.
Vad har vi framför oss? Lyckan. Och det är det enda
som, paradoxalt nog, är alldeles säkert.

4. Skilsmässan

Min älskade har rest ifrån mig.
Jag är upplöst av förtvivlan.
Nu är hon på egen hand helt fri vid gyllene laguner
där i söderns tropiska illuminerings paradiset
och springer där med glada gossar som blir lika sjuka
som jag själv är av förbannad otillfredsställd åtrå,
ty hon släpper ingen nära in på livet.

Hennes charm och högsta dygd är ödmjukhet,
men när det gäller kan den vändas till sin motsats,
och då blir hon värre än ett välutbildat rivjärn.

Må hon gå där i sin lättja utan mig
på tråkiga händselösa stränder
ensam med sin obarmhärtigt brännande och grälla sol
och utan någon intellektuell och andlig stimulans.

Där kan hon plaska utan mig med sina hajar
och med sina näsvisa närgångna nyfikna och oförskämda playboys
som är ingenting att ha mot den som ensam känner henne,
värdesätter henne, älskar henne med förståelse
för vad hon är; - den ende som hon aldrig
ens med halva jorden såsom skiljemur
kan känna sig det minsta åtskild från;
ty var hon än befinner sig i världen och i universum
har hon mig i sina tankar och är jag hos henne.

5.

Jag var inställd på att få förbli en helig oskuld hela livet,
och jag var ej frestad ens till några avsteg från den regeln.

Ändå ingick det i mina plikter att för jämnan umgås med
prostituerade, de falaste tänkbara damer, de mest lockande och frestande,
de mest utmanande, och det tillhörde mina plikter
att ej någonsin besvara en provokation, att aldrig ge tillbaka,
att blott ta emot och hemlighålla tystnadsplikten;
och jag kan nu tala om, att de utmaningar som jag utsattes för ibland
var väl tilltagna virtuosuppvisningar i magstarkhet.

Om någon fal välsvarvad dam behagade att strippa för mig
när hon var på tu man hand med mig i biktstolen
och till och med kom in till min avdelning bakom gallret
hade jag allenast att ge syndernas förlåtelse och fromt avsluta bikten,
och en sådan ekivok upplevelse var ej ens någon frestelse.

I trettio år gick jag igenom livet som en orörd oskuld,
oberörd av alla helveten på vägen, oantastlig som en snören jungfru i min själ,
tills jag en dag vid mogna femtio år kom hem till denna unga flicka
utan att ens vädra någon fara. Ingen fara var ej heller uppenbar,
och om det förelåg en fara så var den ej ens definierbar.
Vad som hände var att hon blott sade ett troskyldigt ord av ärlighet,
och jag sjönk genom jorden, mera fallen än en Lucifer,
och jag fick ej ens tid att fatta och analysera fallet.

Här var dock en oskuld trettiofyra år yngre och långt mer jungfrulig än jag själv,
och hennes tilltal var ej ämnat ens som någon fälla eller frestelse.

Så kan en oskuld endast falla för en heligare och mer oerfaren oskuld
när hon bara menar väl och blott använder sig av ärlighet.

6. Läkarens facit.

Alla människor behöver hjälp
men ingen mänska orkar hjälpa alla,
och de är för få, som orkar hjälpa några.
Men de få som finns har desto fler att hjälpa,
och ju fler de lyckas hjälpa, desto fler finns kvar för dem att hjälpa,
desto flere kräver deras hjälp och desto mera enträget
ju fler de visar sig stå ut med att ha ork till övers för med hjälp.
Men mänskan är begränsad av naturen,
och slutresultatet är ett och det samma för varenda filantrop:
hon storknar och kollapsar av överansträngning.
Detta måste varje präst, socialarbetare, kurator,
läkare, psykiatriker och psykolog ha ständigt klart för sig:
att enda målet med hans självupoffrande humanitära verksamhet
är nervkollaps, överansträngning, magsår, dålig sömn,
bekymmer i oändlighet som aldrig skänker vila
och ett liv i trasor utan någon mening, utan någon lön
och utan tillfredsställelse, med alla deras otack,
som man ej förmådde hjälpa, som bestående baksmälla,
som, i bästa fall, det enda resultatet av ens liv.

Andra dikter 1989

1. Tack för att du finns

Tack för att du finns. Ty om du icke fanns så fanns ej heller jag.
Ett liv begynte, som ej fanns förut, när vi två träffades,
och detta nya liv är enbart liv i motsats till den död
som allt det mörker var som fanns förrän vi fanns.
Vi såg varandra, och mitt liv fick en ny mening,
en ny glädje som ej funnits där förut
en ungdom som jag ej upplevat sedan jag var ung,
en kraft och entusiasm som kunde trotsa hela mänskligheten
och naturens alla stormar, och en plötslig visshet om
att jag för första gången i mitt liv ej längre levde ensam.
Jag har tänkt på dig med enbart kärleksdyrkan varje dag alltsedan dess,
och det är redan hundranittionio dagar.
Samtidigt har jag dock ryst och bävat inför dig,
inför din dramatik, ditt umgänge med döden,

ditt temperament, din alltför avancerade brådmognad,
men jag känner mig på säker mark och lugn när jag ser dina händer.
Ingenting uttrycker mera utförligt och väl en mänskas själ
än hennes händer. Jag har skådat spindelhänder,
som blott spinner dödligt nät av sina relationer,
jag har skådat giriga små klor som endast tar och aldrig släpper efter,
jag har sett ohyggligt lidande smärftfulla händer vilkas ägare tog livet av sig,
men jag har ej förr sett händer såsom dina. De är enbart väna,
mjuka, varma, ädla, rena och behagliga.
Mitt första intryck av dig var av brådmognad och renhet,
och det är fortfarande de två mest framträdande karaktärsdragen hos dig.
Inför dem är jag ödmjuk och tillbedjande
och from som aldrig förr inför en kvinna.
Må den fromheten inför ditt väsen alltid hålla,
och du kan nog vara säker på att jag måhända mest av alla
kommer att slå vakt om denna fromhet,
ty den fromheten är du.

2. Dina tankar

Jag önskar att jag visste vad du tänker.
Varför kan jag inte läsa dina tankar?
Vad dväljs bakom denna höga magnifika panna,
denna så intelligenta yttre renhet som fasad av stolthet
framför en så intellektuell integritet av skyhögt mänskovärde?
Just den där utomordentliga integriteten och den höga andliga validiteten
var det första som ingav mig fullständig respekt för din person.
Det var ej pengar som gav dig ditt mänskovärde, utan det var
själsförmögenheter endast, och de är outrannsakliga.
Just därför är det nu min sport att utrannsaka dem och pröva dem,
att spekulera i dem och att göra ett försök att sätta mig in i dem.
Än så länge har jag endast sett en avgrund: din dödslängtan
utan sans och utan motivering, denna hemliga självdestruktivitet
som lyckats skrämma till och med en sådan gammal härdad själ som jag.
Var kommer denna avgrund från, och hur har den väl kommit dit?
Din själ är ljus som dagen, strålande och ren, du är en dotter av
ett paradiset av glädje, skönhet, dygd och ära,
men där finns en avgrund, en direktkontakt med helvetet
i samma själ, en ångest och en fasa utan gränser,
och den glimten av en inblick i ditt hemligaste sinnesdjup
som du i innerligt förtroende som hastigast gav mig att läsa
är tillräckligt för att jag en gång för alltid skulle fastna för ditt öde.

3. Vanskligheten

Du är en djup och komplicerad själ av många dimensioner.

En är känsligheten, en är variationsrikheten,
en är ungdomen, och en är själens påfallande ålderdom.

Vår skillnad är extrem i levnadsår betraktat:

tjugotvå år är ej litet för två unga människor.

Men att jag är äldre ger mig icke någon fördel utan snarare tvärtom.

Din ungdom ger dig alla tänkbara fördelar:

du är frisk och oskadd, har ej blivit bränd eller besviken,
är osårbar i din ungdoms skönhet och oemotståndliga entusiasm,
en exploderande och triumferande naturkraft i sin skönaste utsprickning,
medan jag är bränd, besviken, har nått backens krön och börjar rulla utför
och har icke längre råd att våga taga risker.

Därför är jag så försiktig.

Kanske det är egoistiskt.

Kanske tar jag endast hänsyn till mig själv när jag ej blottar mig,

måhända är det endast av feg rädsla för att råka illa ut för dig

som jag är ständigt på en spänd och vaksam defensiv,

men faktum är, att just emedan du är så ovanligt ung

(för en så gammal man som jag) och jag så gammal (för en såpass ung person som du)

så har du omedvetet alla vapen i din hand

alltmedan jag står helt försvarslös i min ålders avväpnade mildhet.

Du kan vinna vilken man som helst för dig med blott ditt yttre

och helt omedvetet plåga mig ihjäl därmed,

ty svartjukan blir mera fasansfull ju äldre den angripne är.

Och jag kan aldrig plåga dig därmed. Jag kan blott plågas själv.

Du känner ej min känslighet och sårbarhet,

men jag förstår och respekterar din oöverbanneliga ungdoms rätt

till frihet utan gränser och till vad som helst -

så länge man ej blivit bränd.

Där har vi tragedin i relationen mellan oss:

min ålderdom förlänar mig en vishet av oändlig eftergift och sårbarhet,

som nog din ungdom kommer att lätt köra över utan att ens märka det.

4. Mitt liv före dig

Mitt liv innan jag mötte dig var en sorg utan ände,

en tragisk och fåfänglig strävan mot ingenting och utan mening,

en kamp utan mål och ett Sisyfosarbete utan belöning.

Du uppträdde som en belöning för femtons års ansträngningar utan lön,
utan uppmuntran och utan någonting annat än nederlag, fiaskon och motgångar.

En som förstod mig, som låg på precis samma våglängd,

som var lika ensam och olycklig och lika rik i sin själ,

en som var lika god vän med döden som jag, och jag trodde jag kände den ensam
i levande tillstånd, var nog för att mitt liv totalt skulle ändras
från en uppförsbacke till en nedförsbacke av entusiasm.
Jag var fri innan jag mötte dig, det bör medges, och jag är ej fri mer
så länge du lever, men det är måhända ditt starkaste vitsord,
ty aldrig förut har en kvinna så omedelbart fått så oerhörd makt över mig.
Jag kan ej längre älska en annan. Det är ett förunderligt faktum.
Var stolt, sagomusa, för att du har lagt en mans hjärta i fjättrar
som ingen förut kunnat binda ens med pianosträngar av stål.
Det tog två dagar för mig att erkänna det för mig själv
att jag omedelbart hade kapitulerat totalt och för gott.
Aldrig slipper jag dig. Du är min hela kärlek så länge jag lever.
Men jag är så rädd om den att den står skriven allenast i hemlighet
här för att aldrig bli blottad, på det att den alltid må verka gudomligt och evigt
som levande uppriktig oemotståndlig och ohejdbar okuvlig kärlek.

5. Vi är en själ, du och jag

Vi tänker samma tankar,
strävar mot gemensamt ideal,
har samma sorg i hjärtat,
samma outgrundliga och ofrånkomliga dödslängtan,
samma bittra realistiska besvikelse på hela mänskligheten,
samma ofrånkomliga och djupa smärtas lidande därav,
gemensam tidlöshet i evighetens vemod av naturen,
denna fatalism och realism, som alltid vinner över glädjen,
samma nödtvungna distans till verkligheten på grund av gemensam smärta,
men just därför har vi samma innerliga romantik,
gemensam oantastlig skönhet,
samma osårbara fläckfria moral
och samma glödande universella kärlek
till den sanning som förtär oss
men som alltid skall bestå
emedan den är vår.

6. På Piazza Brá i Verona.

Florens är Dantes stad och Michelangelos,
Rom är imperiets, historiens och kejsarnas heliga påvestad,
Genua tillhör Columbus och sjöfararna,
Marco Polo och de koloristiska målarna präglar Venedig,
Verona emellertid är endast präglat av undantag,
andrahandsdiktare och små falsifikationer.
Den största av dessa falsifikationer är Romeo och Julia:

balkongen är inte ens trovärdig i sin prosaiska fånighet,
och Julias grav, vet varenda Veronabo, är blott en hästho.

Men att dessa älskare funnits kan ingen förneka att Shakespeare har skrivit om

och även lyckats bevisa åtminstone rent teatraliskt.

Emellertid är även denna stad märkt av Catullus,
en tidig poet av det lättare slaget i Rom före Caesar.

Och på något sätt är Verona en stad just för känsligare poesi.

Den är ej så dramatisk och slagkraftig som Dantes eviga upphøjelse

av sin mö Beatrice i Florens till himmelens höjder

men mera försiktig och känslig i stället. Catullus dog ung

och som den enda svärmaren någonsin i Roms antikpoesi,

och vår vän William Shakespeare skrev sitt allra ömmaste varmaste

känsligaste och ödmjukaste drama om Romeo och Julia i staden Verona,

och det var ej hans enda rent veronesiska drama.

Man vet ej vad de där befängda ungdomarna gjorde egentligen i verkligheten,

men dramat finns såsom en konkretiserad och oöverträffbar

beundransvärd kärlekens, ömhetens, renhetens, trohetens dröm,

och det räcker. En idealdröm som blir konkretiserad,

om än blott på scen och i saga, blir odödlig genast och det oundvikligt.

Den idealdrömmen är vad som mest präglar Verona

och ger den ett drag av opåtaglig subtilitet

lika svärfångad som själva kärleken i dess mest åtrådda renhet.

Förrän jag nu lämnade Norden skrev en vacker kvinna en kärleksdikt till mig

om barnet hon önskade med mig.

Jag kan aldrig ge henne ett sådant barn.

Endast renhetens kärlek och dess resultat

i dess renaste provocerade sanning

kan jag producera som barn,

och en sådan opåtaglig avlelse

kan endast bli lika fjärran från denna vår verklighet

och lika sann som falsifikationen om Romeo och Julia.

7. Hemkomsten

Tro inte att jag inte märkte det.

Du var i dina vardagskläder när jag kom,

vulgära blåa jeans och enkel tröja,

men när du såg mig omklädde du dig genast

till en gnistrande bedårande fullkomlig drottning,

visserligen blott med enkla medel:

vita ärmar och vit krage mot en rydmdörkblå figursydd aftondräkt,

men det att du för min skull klädde om dig gjorde dig till drottning.

Jag kom hem från fjärran länder till ett hus i tårar, barbari och kaos:

min primära skyddsling inspärrad på nytt på sitt mentalsjukhus,
och mina grannar hälsande spontant mig välkommen
med bacchanalisk rockmusik med taktstampsackpagnemang
allenast, som det tycktes, för att reta mig till maximum.

Jag kom ej hem och kände mig ej alls välkommen
förrän jag såg dig, mitt livs oas, min enda glädje, och mitt liv.

Odysseus fick lida tusen fador för att komma hem
till infekterat hus och hustru lägrad av ett otal dårar
vilkas blod han nödgades först trampa i
förrän han åter kunde ta sitt eget hus i anspråk.

Även jag blev prövad, må du tro.

Helt utestängd från alla hus vid midnatt i hamnstaden Lissabon
fann jag mig ensam med den stadens alla horor
som varenda en minsann var villiga att ge mig tak och sängplats,
och de hade säkert gjort det gratis om jag bett därom.

Men ingen kunde fresta mig: jag föredrog att vandra ren och utestängd
i denna främlingsstad var varje pensionats värdinna bad mig dra åt skogen.

Kanske måste jag ock vandra genom mina grannars blod
förrän jag åter kan begynna känna att jag har ett eget hem,
en vis man i Athen bad mig att avstå från all sorts konfrontation i livet,
och det är ju lätt att säga och att önska, men dess värre så fungerar livet så,
att den konfrontation man klokt undviker söker sedan upp en bakifrån i stället.

Bättre då att ta den hemske Minotaurus framifrån vid hornen.

Gärna går jag genom alla töntiga barbarers blod och hela den fördömda mänsklighetens

blott för att få komma hem till dig till slut
och renas från allt livets fador
av din ungdoms och din anblicks blotta renhet.

8. Den prostituerade oskulden

I hela mitt liv har jag varit förföljd
av desillusionerade damer långt äldre än jag
som ej lyckats få barn trots ett tiotal äktenskap
och ännu flera förlovningar och seriösa affärer.
Mig har de dykt på som ett djur endast avsett för avel
och krävt av mig barn utan att fråga efter
sin avelstjurskandidats disposition,
och naturligtvis kastade jag av dem alla och stångade dem.
Endast du ville icke ha barn hur lättvindigt som helst,
du var ansvarsfull och kände tveksamhet inför
att skänka barn till denna hopplöst fördärvade värld,
och blott därför har jag aldrig annat än visat dig omsorg.
Blott den mor som ej vill ha barn med den man som hon älskar,

blott den fru som ej går i säng med en man förrän hon blivit gift med den mannen,
blott den oskuld som känner världen så väl ifrån början
att hon med sin insikt kan tävla med prostituerades
har även utsikter att bli väl gift och det både ordentligt och lyckligt,
att få egna välskapta enbart välsignelsebringande barn
och att vinna all världen på kuppen.

9. Ludret

Ludret lockade mig med god mat.
Hon bjöd på underbara middagar.
Själv var jag artig och försökte återgälda hennes generositet
med allt min fattigdom kunde ha råd med:
god musik, kultur, filosofi och livserfarenhet.
Hon var mig tolv år äldre, frånskild efter ett misslyckat trettonårigt äktenskap förutan barn.
Jag sade milt till henne att ej kladda på mig när hon gjorde sexuella närmanden.
När hon dumdristigt fortsatte ändå så sade jag bestämt ifrån
att jag ej kunde umgås alls med henne om hon skulle fortsätta så där.
Jag ville inte träffa henne mera utom på det villkor att hon skulle lämna mig i fred som kropp.
Hon lånade mig pengar när jag var i knipa, men när jag betalade tillbaka skulden
tog hon det som att hon då förlorade sin hållhake på mig.
I stället gick hon in för att försöka få mig att bli svartsjuk.
Hon bad mig att hjälpa en av hennes manliga bekanta, och jag hjälpte honom med besked.
Därefter bad jag om en rimlig ersättning för avancerat arbete av henne.
Hon blev då förbannad.
Sedan vågar hon avslöja att hon vill ha barn med mig.
Vad gör man med en sådan? I tre år har man sagt nej till henne,
och så kräver hon att man gör barn med henne.
Jag är fattig, hon är fattig och dessutom misslyckad som kvinna,
och hon vågar älska mig och kräva kärlek av mig
fastän jag ej någonsin har älskat henne
och försökt att göra detta klart för henne flera gånger.
Hon kan dra åt helvete, och jag kan endast skrota henne,
men det får jag aldrig tala om för henne.
Jag har endast givit henne en förmaning och sagt: "Aja baja!
Fy för att försöka göra barn med mig förutan att först fråga mig om lov!"
Hon har med andra ord otroligt nog kört över mig som man
och spekulerat i att skaffa med mig barn
och till och med betraktat ett oavlat barn som sitt i förtid
utan att ens fråga om min egen mening om att skaffa barn till världen.
Jag kan aldrig skaffa barn till världen. Jag är alltför fattig, saknar utkomst
och är därför alltför engagerad i mitt olönsamma arbete som arbetsnarkoman
för att ha tid med luder som vill plåstra om sitt misslyckade liv

med att försöka skaffa barn med män som minst av alla
är kapabla, lämpliga och villiga som fäder.

10. Förbannelsen

O Gud, utrota mänskligheten!

Låt den utplånas, gå under och dö ut

i sina egna synder, laster, sitt fördärv och destruktivitet!

Naturen har all rätt i universum att ta den mest gruvliga tänkbara hämnd

på nittio procent åtminstone av mänskligheten

för dess slakt på all naturens liv,

dess utrotning av raser, arter, djur och växtlighet,

dess systematiska förstörelse av regnskogsrikedomens livsnödvändiga befintlighet,

dess våld, dess sexuella missbruk, dess förringande av allt gudomligt,

dess vanvettiga bekämpande av konstruktiv idealism,

dess hänsynslöshet, dess omänsklighet, dess naturvidrighet och all dess ondska.

Låt sjukdomen Aids få härja fritt

och rensa upp bland alla onödiga miljarder människor,

låt Indiens elände bli botat, Afrikas svältkatastrofer få ett slut

och Sydamerikas storstäders slumtrask bli befriade från livet.

Mörda alla människor som lider av allt omänskligt elände här i världen

och förinta samtidigt var parasit och brottsling, cynisk övermänniska,

förbannad narkoman, torped och hallick, storkapitalist på droger

och varenda människa som ignorerar Dig och Dina vägar,

ty allenast så kan mänsklighetens övermod och vanvett botas

om det ändock bara blir tillfälligt.

11. Libido

Du kan aldrig få min kärlek,

men min vänskap har du alltid.

Därmed är allt sagt som alls kan sägas mellan oss.

Jag vill ej se dig mera, ty jag vill ej göra dig mer illa.

Jag vill inte motta eller läsa flera brev från dig,

ty då förlorar jag på nytt min sinnesfrid för dagar eller veckor.

Du var aldrig mera än en vän för mig,

men dina propsanden på kärlek,

dina sexuella övergrepp,

och dina talrika försök att få mig fast

har tvingat ur mig kärleken med våld,

och den har nästan dödat dig på kuppen.

Var min vän, men lämna då min kropp i fred!

Så sade jag bestämt till dig minst tjugo gånger,

men du kunde aldrig låta min kropp vara.

Resultatet är disharmoni, förtvivlan, vrede, olycka och ursinnig bedrövelse.

Ack, varför måste kvinnor alltid vara så förbannat obehärskade?

De leker blint med männens känslor,

och de anar ej att deras lek kan bli en vådlig lek med döden.

Du har nästan drivit mig så långt som till att uppriktigt förbanna dig.

Driv icke saken längre. Lämna mig i fred. Glöm bort att jag är man.

Låt mig få ha min jungfruliga själ i fred för alla världens destruktiva avigsidor

varav den mest farliga, försåtliga och onda är framprovocerad hatkärlek,

som alltid slutar med att kärleken går under i passionens svarta hat.

12. Käringen

Hon är en fasligt gammal käring.

Allt vad hon har gjort i livet har gått alldeles på tok.

Hon är dock rik men mera snål än rik.

Tre söner födde hon, och ingen av dem blev helt riktigt klok.

En av dem lever blind och stum för alltid på mentalsjukhus,

en annan är ett kombinerat nerv- och matvrak och går bara hemma

pensionerad sedan tjugo år och fulländad som parasit,

och yngste sonen var från början efterbliven.

Även han bor hemma hos sin mamma fyrtiotvå år gammal.

Själv är hon nu åttio, och hon har redan en gång haft en hjärtattack.

Kan man då lasta sådan gammal ärevördig dam för sådant öde?

Faktiskt kan man det, ty hon är född fanatiker.

Som katolik är hon fullständigt ensidig, intolerant och skyglappsblind.

Hon har en dotter, hennes enda friska barn,

som själv har fött tre friska barn.

Den dottern tog helt avstånd från sin moders snäva kyrklighet,

och det blev dotterns räddning. Annars hade hon stagnerat såsom sina bröder

och gått under i den moderliga hysterin, som tar sig uttryck i den religiösa fanatismen.

Käringen är gammal nu, och hennes millioner hjälper föga hur kärvt hon än snålar med dem.

Medan hennes make levde ägde de en flygel, husets enda glädjeämne.

Denna flygel brukade trakteras av en gästvän, som kom regelbundet,

utom av de båda odugliga sönerna.

Hon sålde flygeln för ett vrakpris bara för att få kontanter.

Därmed ändade den sista glädjen i familjen.

Hon har bara sorger, tårar, smärtor, lidanden och fador kvar nu,

sönerna ger henne dagligen ett helvete,

och hon är själv för blind och enkelriktad för att kunna göra någonting åt saken.

Graven väntar henne snart, och det blir hennes enda möjliga befrielse.

13. Om äktenskapet

Bästa sättet att bli skild är att gifta sig.

För många, kanske för de flesta, börjar skilsmässan med bröllopet.

I Indien finns det enligt lag och gammal tradition
en form av äktenskap som nämns *Ghandharva*-vigsel.

Det är äktenskap i hemlighet och utan vittnen
med naturen blott som medel.

Sådan vigsel är i Indien laglig, om den godkänns efteråt.
Egentligen så är ett sådant äktenskap den rakaste metoden
och det ärligaste sättet, helt befriat från allt bjäfs och prål
och reducerat till det enda absolut väsentliga: kärleken själv.

Jag kan ej säga att jag tror på äktenskapet
om det ingås med högtidlig tillgjordhet,
kulisser in absurdum och en hycklande hop människor
som ej något har att göra med det gifta parets kärlek och privatliv.
Däremot så tror jag att det nog kan finnas evig trohet genom kärlek.

Kärleken kan aldrig misstros,
den är alltid ärlig, äkta, ren och helig
vilka uttryck den än tar sig.

Blott när kärleken styrs ut i masker
blir den falsk och dödlig, fåfänglig och destruktiv
och kan som illusionskuliss då endast falla
genom oundviklig och uppslitande skilsmässa,
ty det finns ej någon så sträng form av hämnd
som kärlekens när den har blivit missbrukad.

14. Den svenska kvinnan

Var välsignad, ädla skönhet!
Storartade hjätegodhet, änglalika tålmod,
beundransvärda storsinhet och höga ädelmod,
jag hälsar dig med all respekt i världen,
Penelopes like, erfarnaste veteran,
du luttrade intakta jungfruhjärta
trots allt svek från männens sida som du varit med om,
trognaste bland ideal och konstruktiva moderssjälvuppoffringsvilja,
vare du odödlig som hjältinna och som exemplarisk kvinna
för all världen och i alla tider!
Du är ej intelligent, men vad är väl intelligensen värd
mot djupare förmågor, ädelmod och storsinhet, intuition och känslighet?
Intelligens är saklig kyla och en hård nödvändighet för männen,
men en kvinna bör ha helt motsatta egenskaper,
och det har den svenska kvinnan som jag känner och djupt älskar
varmt och vördnadsfullt för hennes oändliga subjektiva värme,
hennes moderliga omsorg, hennes hjärta, godhet, tålmod

och trohet mer omfattande, oändlig och outrannsaktlig än vårt hela universum.

15. Till en vän (Berndt Lindholm)

Ditt liv var en lektion i livskärlek.

Du kunde festa, vara glad och trivas, sprida gott humör
och därmed utgöra ett föregångsexempel för envar som kände dig
och kanske såsom ingen annan.

Särskilt minns jag dig med välbehag från våren sjuttioett.

Jag kom då ur en kris av självmordstankar dagligen och under ett års tid
till följd av nästan hela min familjs totala fastnande i scientologin.

Ditt sällskap, ditt exempel blev för mig ett återvändande till livet,
och du blev då mera som en bror för mig än mina egna bröder.

Faktiskt hände det en gång att någon tog för givet att vi måste vara bröder.

Det var på en fest den sommaren på Onsala. Vid ett tillfälle på den festen
minns jag att jag drog en spökhistoria för vårt sällskap någon gång på natten.

Just när spökhistorien nådde något av en klimax stördes den effektivt

av en ugglas spökliska och starka hoande strax utanför,

och hoandet upprepades ett antal gånger, tills den ugglan visade sig vara du,

som smugit dig ur huset för att bidra med bakgrundseffekter

utan att en mänska märkt det. Vårt speciella fosterbrödraskap

blev avbrutet den hösten av en annan kris som jag blev drabbad av

som jag ej kunde redogöra för ens för den som då stod mig närmast,

och jag tror att du beklagade att jag ej riktigt någonsin kom helt tillbaka,

även om du alltid dock förblev min bästa vän i Finland.

Alltid var du den som välkomnade mig till Borgå och till Finland mest av alla,

alltid så förblev du ett pålitligt föregångsexempel vad beträffar mänskovärde,

levnadskonst, estetiskt, allmänmänskligt och naturligt omdöme

och ej minst sunt förnuft, uppriktighet, mental och själslig klarhet,

vänskaplig förtrolighet och ärlighet i åsikter, värderingar och smak.

Ditt öde gav dig inte mycket fysiska förmågor att betjäna dig av,

men de som du kunde rädda utnyttjade du långt mer

än vad de flesta friska människor gör med sina.

Det kan alla dina vänner vittna om. Jag såg dig under ett kapitel av ditt liv,

men Gud vet hur otaliga du faktiskt lyckades att skaffa dig.

Mitt slutord är, att du om någon kan förvisso vara stolt över det liv som du har levat.

Må de alla alltid minnas dig som kände dig

med samma glädje som jag gör det själv för alltid.

16. Vem älskar jag?

En barndomsvän alltsedan trettio år,

en dygdig, ädel men vansinnig kvinna,

med två stormiga naturliga och destruktiva äktenskap bakom sig

har dock icke lärt sig någonting av sina misstag
och begagnar nya mansgriskandidater
till att koppla henne samman med
en ny misslyckad konstnär som hon påstår att hon älskar.
En intelligent olycklig sextonåring utan fader,
som var hennes enda kärlek här i livet,
dyrkar mig och är beroende av mig
alltmedan hon begrundar självmordstankar
och är uppfylld av idén att det nog vore bättre
att hon aldrig blivit född. Emellan oss
är tjugotvå års åldersskillnad,
en oöverstiglig avgrund av erfarenheter för min del,
som gör att jag ej någonsin kan utnyttja en sådan ädel oskuld.
En energisk modig liberal idealistisk hemmafru
som jag blev kär i samma afton Olof Palme mördades
när jag fick träffa henne första gången
var då lyckligt gift med en rejäl socialdemokrat och ingenjör.
De hade villa nära havet och två barn.
Han reste ut med henne på tre år
till Indien och Iran, och allt jag kunde göra var att resignera.
Mannen var det inget fel på, jag blott kunde respektera
och i viss mån även tycka om hans klara heder,
och ej kunde jag bedraga honom eller göra honom illa.
Tre år senare så träffar jag den käcka flickan åter,
och det visar sig att paret håller på att separera.
Ingenting har ändrats i min känsla,
hon har kanske slitits något under dessa tre år,
men när hon betraktar mig försvinner rynkorna.
En modig mogen kvinna med helt samma idealism som jag -
hur kan jag låta bli att älska henne?
Hur kan jag väl låta bli att älska någon av de tre?
Men just emedan jag så hopplöst älskar alla tre
kan jag ej älska någon av dem
utan att bedraga någon av dem.

17. Resignation

Det ligger tjugotvå år mellan oss,
ett avstånd som ej någonsin kan överbryggas,
ty jag kommer alltid att ha tjugotvå års försprång före dig
i livserfarenhet och mänskokänedom,
och detta försprång får jag aldrig någonsin missbruka.
Desto mer är det min plikt att alltid endast

låta dig få fördelen av detta försprång:

min erfarenhet och kunskap.

Men för att den fördelen skall kvarstå och för alltid

får den aldrig bli besudlad genom något annat

än ett enbart vänskapligt och rent förhållande.

Dock önskar jag att något mer än detta kunde komma dock till stånd.

Jag bjuder dig att bli min dotter. Låt mig så få adoptera dig.

Jag älskar dig just som en dotter, min Miranda,

och en sådan ren oegennyttig faderskärlek

kan ibland nog vara högre

än all annan mänsklig kärlek här på jorden.

18. Magsåret

Han driver sig ständigt allt hårdare

mot kanske sin egen undergång

i sin omåttliga och oförnuftiga strävan

mot sitt ideal, den minst lönsamma tänkbara faktorn

i hans existens. Mot sin undergång?

Se blott på magsårssymptomen som han ignorerar,

den vettlösa stressen han ständigt forcerar,

hans splittring i alla tänkbara och motsatta riktningar,

bristen på koncentration, metodik och planering

i hans outtröttliga halvt masochistiska arbete,

kanaliseringen i mer än ett uttrycksmedel:

han kunde renodla sin svenska till absolut ypperlighet

men förskingrar i stället sin kraftenergi

i musik, som han aldrig kan felfritt behärska,

och det outgrundliga oöverkomliga engelska språket,

för att inte tala om hans astrologiska spekulationer,

en blindgång som saknar begränsning.

Då är han med andra ord bara en narr,

en besynnerlig blindgångare, idiot och omöjlig outsider,

en löjlig och fåfäng absurd egoist,

liksom alla normala och mänskliga människor.

19. Försiktighet och diskretion

Mest rädd av allt är jag om dina barn och om ditt goda namn.

Det är förbjudet att tillåta oss risktaganden och äventyrligheter,

speciellt som jag ej heller önskar din man något ont.

Så länge jag ej ens vet hur långt er separation har gått

och om den alls är någon seriös separation

så vågar jag ej göra mera nu. Jag väntar nu på ditt initiativ

och på ett klargörande av situationen från din sida.

Vi är glada i varandra - det är allt som nu är säkert.

Allting annat är så osäkert och svagt som nylagd is.

Å andra sidan spelar allting annat ingen roll.

Det enda som alls spelar någon roll är du och barnen.

Jag kan aldrig bli en far för dem. Jag måste alltid respektera

deras sanna far och alltid vika undan för hans rättigheter.

Min juridiska och mänskliga rätt är i sammanhanget noll.

Om du vill att jag allenast skall förbli en god neutral vän

har jag inget annat val än att fromt hålla mig på mattan.

Kvinnan ensam har i äktenskapet alltid rätt,

och mannen måste vara lydig hennes minsta vink

när saken gäller mänskligt hänsynstagande.

Annars är han icke värd sin egen kärlek.

20. En bekännelse i ödmjukhet: "Döm mig men ej honom!"

natten till fredagen den 19 februari.

Jag blygs för den och ber om tillgift för min löjliga otymplighet,

samtidigt som jag ber om ursäkt för att jag ej tidigare visat mig för dig

fastän du varit hemma sedan länge och jag nog har vetat om det.

Men jag hade aldrig någon aning om att ditt perfekta äktenskap ej längre var perfekt.

Jag kanske hade alltför god kontakt med dig förrän ni for till Filippinerna,

och kanske Magnus hade något mot det. Döm mig men ej honom.

Medan ni var borta under de två långa åren fick jag blott ett kort av dig,

och det var inte ens alldeles dechiffrerbart.

Vår kontakt blev lidande av så långt avstånd under så lång tid,

och när du kom tillbaka hade jag besinnat mig måhända

och förstått att bättre respektera Magnus och hans äktenskap.

Min klara uppfattning om honom är mest av en sällsynt ärlig godhet

som måhända är en aning blåögd och naiv, en vanlig egenskap i Sverige,

som nog för det mesta blir avlurad sin godtrogna jungfrudom

av alltför många skurkar ifrån sämre länder.

Vidare så fick jag då en känsla av att han nog aldrig litat på dig helt.

Ni gav ett intryck av ett strävsamt par som arbetade ypperligt tillsammans

men som dock något ändå fattades för som ej heller kunde finnas.

Magnus har min fullaste respekt och kommer alltid att behålla den.

Du själv är en helt annan typ av människa,

måhända något av en intensiv känslöfanatiker

med utmärkt sinne för, vad ska vi säga, det humant fundamentala,

något av en äventyrlig vildhjärna måhända men med utsökt vidsyn och liberalism;

men det väsentliga med dig är ingenting av alla dessa dina intressanta egenskaper.

Som det heter när den speciella tonen väcker själens vaksamhet: nu kommer det!

Det första intryck som jag fick av dig när du kom in till föredraget om en segeltur i Röda Havet,

och som jag fick förutan att du kanske ens än hade sett mig,

var och är alltjämt idag på samma sätt som då för fyra år sen oförlömligt.

Jag vet inte vem du är och kommer kanske aldrig att få reda på det,

och just därför kommer kanske just den frågan kanske att för alltid sysselsätta mig.

Du steg, förrän vi visste vad den andra hette, rakt in i min själ,

och där har du förblivit. Du får kalla fenomenet vad du vill.

På samma sätt som jag högt respekterar Magnus hyser jag all vördnad och respekt för era barn,

och jag vill aldrig ta risken ens att kränka något som är heligt mellan er och Magnus.

Jag kan aldrig bli en ersättning för honom, och hans rum i era liv skall alltid vara heligt för mig.

När du nämnde inför Lars att ni låg i separation så kom det som en chock för mig:

jag hade aldrig anat något sådant, och min första tanke var: vad säger barnen?

Ty jag vet att en skilsmässa kanske är det värsta som en människa kan gå igenom.

Låt dem alltid få behålla Magnus som sin pappa vad som än må hända.

Vad vi två må ha gemensamt må bli svårt för oss att definiera,

men den vänskap som du har i mig har även alltid dina barn.

21. Mina kvinnor

Min äldsta vän bland kvinnor är en barndomsvän,

en vänskap som bestått i trettio år och som begynte

genom att min mor och hennes var de bästa vänner.

Mina första frierier var till henne, men hon gick förlustig mig

först genom ett naturligt äktenskap hon hade med en narkoman

och sedan genom ett naturligt äktenskap hon hade med en yngre man

som hon fick barn med. Han bor alltjämt kvar hos henne,

och det "äktenskapet" har ej varit lyckligt. Hon har alla

goda egenskaper men är ej ansvarig för det kaos som hon åstadkommer

i varenda mans liv som hon åtrår. Den som kanske håller av mig mest

av mina kvinnliga kontakter är min favoritelev, en sextonårig flicka,

faderlös och med en överväldigande moder. Flickan tänker mest på döden

och vill aldrig gifta sig med någon. Hon har arbetat för Greenpeace.

Sedan har vi "vampen", tolv år äldre än jag själv, en körkollega,

som stött mig ifrån sig genom upprepade närmanden, sentimentalitet

i överkant, spekulationer i att önska barn med mig och annat sådant,

som måhända är naturligt för en kvinna i klimakteriet,

med ett tioårigt barnlöst äktenskap bakom sig som tog slut med skilsmässa.

Hon är olycklig och har varken omdöme eller intelligens men är förvisso god.

Vem mer? En mystisk kvinna som jag ej vet något om i Finland,

som jag träffat blott två gånger och som aldrig skrivit något till mig

fastän jag beständigt hållit henne informerad om mitt liv.

Hennes familj och min har känt varandra sedan 20-talet.

Och så har vi du, en dynamitdurk, en erfaren mogen kvinna

som jag kanske mera har gemensamt med än någon av de föregående.

Sju frierier har jag bakom mig, sex av dem slutade med korgen
och det sjunde gav ej någonsin ett svar. Vad har jag lärt därav?

Att aldrig fria mera. Jag har även känt prostituerade
och haft att göra med ett antal fall av kroniskt blödande skilsmässor.

Fastän jag själv aldrig varit gift och aldrig ens förlovad
och ej ens har fysiskt varit inne i en kvinna

har jag lärt mig såpass mycket om förhållandet emellan man och kvinna

att det värsta man kan råka ut för är en skilsmässa.

Ett äktenskap är blott en illusion, en artificiell fasaddröm

som förvisso kan ha helt naturliga ingredienser,

men såsom institution är den helt konstgjord.

Den må vara glad och lycklig till en början,

men den är blott byggd för att raseras.

Mänskors själsliga gemenskap är dock något annat,

och den tror jag på som något som ej världslighet kan ramponera,

och en sådan tror jag att jag har med dig

och kanske mera än med någon annan.

22. Till musiken

Musiken är mitt liv. min kanske enda glädje, all min kraft och energi,

min kärlek rent utav och kanske mitt livs enda kvinna.

Just det att hon icke är materiell ger mig allt vad jag mest behöver;

maten ger mig magsår, ägodelarna ger mig bekymmer,

medan blott musiken ger mig liv.

Den lär mig att beständigt älska hela världen, alla människor, allt liv,

ty den är en inkarnation av livets essentiella urkraft

i sitt koncentrerande på harmoni och skönhet endast.

Sann musik är endast konstruktiv och aldrig destruktiv.

Och därför kommer jag att leva och att leva konstruktivt

allenast för så lång tid som jag ännu orkar musicera.

Ty när jag ej längre orkar delta i musikens kontinuitet

så kan det blott bero på att jag heller inte längre orkar leva.

Låt mig därför få förbli en musiker för alltid, för din skull, o liv.

Den var mitt första yrke, den är modern till vartenda extra yrke som jag skaffat mig,

och jag vill aldrig svika henne förrän döden ger mig lov därtill.

Igenom henne kan jag älska alla kvinnor

men ej någon av dem lika högt som henne.

Hon är livets enda internationella känslspråk,

hon reflekterar livets psykiska fördolda dimensioner,

varigenom hon kan säga allt det som ej kan uttryckas genom ord.

En människa som har musiken som sitt språk behöver icke något annat språk,

men den som endast känner ordets språk skall alltid sakna
livets mest väsentliga, mest mystiska, mest djupa och mest sanna sidor.

23. Jag känner dig inte

Visserligen är det sant, men vilken mänska känner väl fullkomligt någon annan?
Och att jag dock känner några drag hos dig och Magnus kan ej någon människa förneka.

Jag har sett hans blåa ögon skimra av en utsäglig godhet,
och det räcker för att jag skall känna honom.

Du är svårare att känna, ty du har så djupa känslor
att du ständigt måste hålla dem med hårda nypor under locket,
och det kunde räcka för att jag tillräckligt skulle känna dig,
men därtill kommer andra fenomen emellan oss
som åstadkommer något av en utforskad kontinent.

Vi kommer från gemensamma hemtrakter som är långt belägna härifrån.

Vi har i stort sett samma ideal,
och vi har båda sinne för, vad ska vi säga, det humant fundamentala.

Dock är skillnaderna mellan oss långt större än gemensamheterna.

Du är en dynamitdurk, älskar att ha mycket folk omkring dig,
är energisk i det praktiska till tusen, har ett nästan manligt sinnelag,
är tapper, modig och beslutsam och är helt inriktad på tidsenligheten;

medan jag är långsam, eftertänksam, filosofisk,

står helt utanför den aktuella vardagens trivialiteter,

kommer sent i gång, är starkt beroende av ensamheten och är känslig som en kvinna.

Sedda mot varandra är väl dessa två olika karaktärer ganska kompletterande varandra?

Motsatserna jämnar ut sig, du har dina barn att konsekvent prioritera,
och jag har mitt meningsfulla arbete.

Vi känner kanske ej varandra, men vi kanske skulle vinna på att göra det.

24. Min sjukdomshistoria

För sex år sedan kände jag en kvinna, en fatal, förfärlig kvinna
med en avgrund av erfarenheter bakom sig. På grund av hennes gränslösa erfarenhet
så hade hon en fördel över mig som hon utnyttjade till maximum.

I sista ögonblicket genomsådade jag henne och kom därför aldrig in i henne,

vilket var en lycka, ty hon visade sig senare att vara sjuk,

kanske i Aids, - det fick jag aldrig veta -

men hon hann dock ge mig sår i själen som ej någonsin har läkts.

Det visade sig att hon endast ville ha mig som en sexig köttklump;

däri blott bestod mitt mänskovärde inför henne.

Efter att ha brutit mitt förhållande med henne låg jag sjuk i hjärnhinneinflammation en månad,

och det var nog där min långvariga magsårshistoria började

fastän jag ej fick utslag av den förrän hösten samma år.

Jag måste då arbeta under en oformlig köttslig libertin, en sexuell fanatiker,

som hade det gemensamt med den nämnda kvinnan

att han endast såg hos människor sexuella egenskaper.

Honom nödgades jag arbeta tillsammans med en alltför lång period,

och det just resulterade i magsår och i att jag skildes från den arbetsplatsen.

Tidvis har jag blivit bättre, tidvis har jag blivit sämre, aldrig har jag blivit bra.

Det finns ej någon värre mänsklig förolämpning än att bli betraktad såsom enbart kött,

då allt vad mänskan är, allt hennes mänskovärde, alla hennes individuella egenskaper

blott är själsförmögenheter som ej något har att göra med den mänskans yttre.

Kroppen är blott språket varmed själen har sin kommunikation med verkligheten.

När en fysisk kropp blir ändamål i stället för ett medel

så kan jag betrakta den personen endast med förakt och som förlorad.

25. Resignation

Förlåt min svaghet, men det är så sällan som jag träffar någon flicka hemifrån.

Emellan oss står alltid Magnus med den trygghet han har givit dina barn,

och mot det har jag ingenting att komma med.

Måhända är min karaktär mer intressant,

och kanske att min vänskap ger dig mer än hans sexualliv,

men det måste inte utesluta Magnus,

som dock givit dig allt gott materiellt i denna världen,

tror jag, för jag rör ju mig med lösa trådar endast.

Så låt dina barn få alltid fromt behålla älskad pappa

och håll mig på avstånd som en avlägsen beundrare allenast,

kanske som en vän från gemensamma barndomstrakter

men ej mer, för din familjs skull, för din egen skull och Magnus.

Det är bäst för alla. Mina svagheter och sorger kan jag nog bekämpa ensam,

men en bättre pappa för två barn kan ingen bli än den som avlat dem.

Jag resignerar, kastar in min handduk, avstår från min längtan,

sätter locket på och håller mina tankar för mig själv framdeles.

Vad som än må hända finns jag kvar dock som en vän men för er alla fyra.

26. Min dårskap

Låt mig få arbeta, eller låt mig få dö.

Jag lever endast när jag arbetar,

och jag kan endast njuta av livet när jag överanstränger mig,

pressar mig med nästan masochistisk smärta mot det ouppnåeliga,

bränner vällustigt mitt ljus i båda ändar men allenast psykiskt,

skriver som besatt på skrivmaskinen eller spelar som besatt på pianot.

Alla klagade beständigt på min höga energinivå:

min pianotant var alltid på mig för att jag så gärna skenade,

jag plågade ihjäl en kör med att ge den för mycket arbete,

en arbetsgivare förkunnade mig galen för att jag försvarade min rätt att få arbeta

mera än vad man begärde av mig, jag har alltid skrämt bort folk med min arbetsbesatthet,
folk som har studerat mig när jag har spelat säger att jag "ser så farlig ut vid pianot",
och mitt knattrande på skrivmaskinen har gjort folk hysteriska
fastän jag bara skriver med två fingrar.

Detta arbetsmissbruk, denna andliga narkomani har alltid legat i familjen.

Magen klagade beständigt på mitt skoningslösa energiförbrukande,
och jag har alltid såsom svar på klagomålen blott ansträngt mig ytterligare.

Den kroniska överansträngningen är för mig som en mening med mitt liv,
och den passionen har ej någonsin en kvinna lyckats konkurrera ut,
och därför är jag allt ännu en ungarl efter trettionio vårar.

När jag var i tjugofemårsåldern såg jag det som min bestämda plikt
att gifta mig och skaffa barn till världen, ty det skulle man ju göra,
men jag hade ödet att med mina frierier bara råka ut för farliga besatta kvinnor,
lesbiska manslukerskor och nymfomaner, som använde kärleken blott destruktivt.

Jag brände mig ett otal gånger och förstod så småningom att arbetet allenast
alltid var mig trogen såsom kärlek i allenast konstruktiv bemärkelse.

Så jag blir troligen nog aldrig gift. Jag lämnar alla bakom mig när jag blott tar i tu med arbetet,

och jag kan aldrig kräva att en enda någonsin skall hinna med.

Å andra sidan är jag därmed skonad från allt livets kvinnliga småaktighet,

och med de misstag som jag gjort så har jag lärt mig

att ej någonsin forcera ett förhållande igen.

Må jag dö barnlös, ensam, ogift, kvinnlös och okänd såsom älskare

om jag blott genom mitt arbete får fortsätta älska hela världen

och all mänskligheten intill slutet.

27. Du

Vad skall jag likna dig vid?

Ett stormväder som våldtog mitt hjärta genast?

En hjältinna självupppoffrande som ingen annan?
Lidandet med leendet som mask,

en outtröttlig humor som en rolig gravsten

över ett misslyckat liv av frustrationer?

Mona Lisa som har överlevt sig själv men ännu ler?

Naturens egen friskhets frihet

under locket av en outgrundlig självbehärskning?

Du är mycket mera än allt detta,

ty du älskar, och den sanna kärleken

är alltid ojämförlig.

28. I nedan

Jag har givit upp och resignerat,

avstått från dig, kastat in min handduk,

dragit något gammalt över mig och helt kapitulerat.

Följaktligen är jag under isen och kan inte komma upp,
jag hittar ingen vak och inget lufthål,
jag är levande begravd i en hårt igenspikad kista
tio meter under jorden och kan inte komma ut,
men jag kan banka, skrika, klaga, gråta
även om jag bara måste kvävas såsom resultat.
Och du? Du skrattar, tycker jag är rolig,
fortsätter att vara glad på grund av mig
och triumferar som en absolut monark och kejsarinna
som behärskar oinskränkt situationen och mitt öde
medan jag förgås av grämelse och vanmakt och förtvivlan.

29. *Kung Lear*

Jag känner dig inte, o värld, och jag vill inte känna dig, ty du är ond.
Jag har arbetat för dig i tjugotals år, och du har bara sagt mig att jag har arbetat förgäves.
Jag har outtröttligt i tjugo års tid prisat din ljuva skönhet och humaniteten hos all mänskligheten,
jag har aldrig tröttnat på att dyrka människan, men du har alltid bevisat att jag hade fel.
Jag har skrivit till dig cirka två hundra dikter av kärlek, formfulländade och helgjutna av ärlighet,
men du har bara sagt genom förlagen att du icke tror på dem.
Tio romaner har jag skrivit till mänskans härlighet, men människan har icke läst dem
och har icke vetat det ens. De har rekommenderat mig
att låta mina romanrefuseringar komma till nytta som dasspapper.
För att behaga det ljuvliga människosläktets gudomliga sinne för skönhet
har jag under drygt tjugo år komponerat blott vacker, melodisk, harmonisk musik,
en betydande samling av kompositioner på sammanlagt två dussin speltimmar,
men du förkunnar att sådan musik ej betalar sig. Du vill blott ha atonal vidrig tolvtonsmusik
eller också den råaste fulaste grovaste hårdrock, som bara är ensidigt smaklös och destruktiv.
Jag har presterat ett trettiotal dramer, men ingen av dina teatrar vill spela dem.
Jag har författat ett femhundralet litterära essayer
till världens, kulturens och litteraturens odödliga ära,
och jag blev varmt uppmuntrad i detta företag av en professor på hög akademisk nivå,
men när jag hade slutfört det mångåriga intensiva projektet var det icke värt mer än vatten,
och sagde professor bad mig att behålla forskningsresultatet privat för mig själv.
Många av dina bästa förläggare har gett mig rådet att skriva helt exklusivt för byrålådan allenast,
men vilken författare har något utbyte av en stängd livlös publik som ej någonsin ger något svar?
Jag har levat förgäves, o värld, och arbetat förgäves för dig nu i tjugotvå år,
ty du har aldrig annat än bara sagt nej till mig, tigit ihjäl mig,
lagt mig under locket i likkistan levande, som om all skönhet och sanning var giftig
och som om kultur, ideal och all strävan åt sådana håll var totalt oförenliga
med mänsklighetens intressen. I så fall kan för min del all mänskligheten då draga åt helvete
i sina helt självförvållade sjukdomar som drogmissbruksexplosioner och Aids
såsom offer för den fria och okränkbara natur som allt människosläktet förgiftat

och vänder jag då mig till denna natur med min sång och begynner att prisa i stället
dess rättvisa, utomordentliga och genomgripande hämnd på allt människosläktet.

30. *Domen*

Jag hade denna natt en dröm.

Den var ej otäck alls men desto mera saklig.

Det var under den franska revolutionen, och jag var Danton.

Allt rullade historiskt efter verkligheten,
och så kom den dagen då jag plötsligt själv blev dömd till giljotinen,
men den man som fick mig dömd, den store Robespierre,
var här min egen mor.

Den dagen då jag skulle föras till min död
så var jag hemma och åt soppa. Den var tillredd av min mor,
och efter mig så skulle även hon ta del av soppan.

När jag ätit färdigt reste jag mig för att gå, och då kom hon i köket för att äta av sin soppa.
Jag beslöt då att ta tjuren äntligen vid hornen och blev kvar i köket för att tala ut med henne.

Det var jag, Danton, mot Robespierre, men jag var ändå jag,
och Robespierre, min bödel, var min moder.

"När vi nu skall ses för sista gången, så kan vi väl diskutera livet?" sade jag,
och hon genmälde: "Gärna det." Som artig son serverade jag henne soppan.

"Varför måste jag halshuggas?" var min fråga då.

"Min son, det vet du bättre själv än jag." Hon slingrade sig ifrån frågan.

Jag belyste då skräckväldet och dess konsekvenser, pekade på hur för ett år sedan
kanske bara fyra blivit halshuggna om dagen medan det numera dagligen var fyrtio,
och jag profeterade om hur skräckväldet ständigt bara skulle skena blint iväg
och slutligen avkräva även Robespierre hans eget huvud.

Då tog Robespierre, min mor, till orda, och hon sade:

"Min son, hur kan du väl ifrågasätta att du blivit dömd till döden?"

Som du säger själv, det är ju blott naturens gång, och du är bara en som alla andra.

Skulle du väl klara dig när alla andra blir halshuggna?"

Vad som då slog an på mig var hennes skrämmande likgiltighet.

Jag hade då på tungan att ge henne den helt logiska men kontroversiella frågan:

"Var du lika likgiltig och oberörd och saklig när din ende bror begick sitt självmord?"

Denna fråga var den enda som var riktad till min mor och ej till Robespierre,

men som en god och artig son så ställde jag den aldrig,
ty en sådan fråga kan man aldrig såsom son riskera att ge egen moder,
även om den skulle vara alltför träffande och helt befogad.

31. *Naturkraft*

Jag har lovat att placera all min kärlek under locket,

men det var det svåraste jag lovat i mitt liv,

ty kärlek kan ej läggas lock på,

känslor kräver frihet och tar hämnd om de ej får det;
om jag så ock skulle avstå från dig för all framtid
skulle jag dock bara desto närmare ha dig kvar i mitt hjärta.
Tankarna och känslorna är liksom samvetet universella,
och om jag ej får ha dig lekamligen i närheten
så tvingar mig då mina vilda längtanstankar desto hårdare in på dig.
Kära vän, förlåt mig att jag ej kan tygla mina tankar eller känslor,
men, som sagt var, kärleken är tygellös,
och ingenting, ej döden eller universum,
ej all fysisk verklighet kan hålla den tillbaka
när den en gång känt igen sig själv
som verklig, ärlig och bestående.
Min största önsketanke är
att mina tankar alltid måtte nå dig
lika innerligt och intensivt och oupphörligt
som du själv är oupphörligt närvarande i min själ.

32. Min lastbarhet

Jag har beständigt utsatts för spekulationer i om jag är homosexuell
emedan jag ej någonsin egentligen har setts med kvinnor.
Sanningen om min eventuella homosexualitet är den,
att jag har brukat utsättas för sådana försök från män med sådan fallenhet,
närmre bestämt fem stycken sådanas försök,
och vid ett av dem blev jag faktiskt bortförd och berusad
utan att den mannen ändå lyckades få mig att falla.
Aldrig har en mans invit till mig fyllt mig med annat än med avsmak.
Aldrig heller har jag provat någon form av droger.
Däremot har jag studerat noga båda företeelser,
och studieresultatet har jag redovisat i två dramer och minst två romaner.
Om jag ej har fallit själv för sådana svagheter
har jag visat dock ett starkt intresse för att forska i förbjudna verksamheter.
Summan av min lastbarhet är därför noll
beträffande experiment med droger och med homosexualitet,
men däremot kan aldrig summan nås beträffande mitt nästan vetenskapliga intresse
för morbiditeter. Därför har jag alltid levt ett eller flera dubbelliv,
och dessa mina hemliga gränslösa dubbelliv
kan aldrig någonsin kartläggas, kanske ej ens av mig själv.

33. Den bristande strängen

Det sägs, att man hellre skall lyssna till strängen som brast
än att aldrig ha mod till att spänna en båge.
Här sjunger en sträng som har hotat att brista i evighet.

Likaså sägs det, att kärleken skall göra ont;

annars är den ej äkta.

Vad är då den kärlek som bara gör ont

och som bara ger lidande men aldrig lindring?

Det sägs även allmänt om konstnärer, att de skall lida,

ty annars så kan de ej frambringa fullödig konst.

Får det då icke finnas sann skönhet i världen

förutan att alla som lever där för måste plågas till döds i martyrskap?

Det är alla de som ej kan känna smärta som kommer med sådana klyschor

alltmedan de stackare som blir de klyschornas offer,

som ställs under okunnighetens clichéer som under en lag

blott kan fortsätta arbeta, skapa och plåga sig själva till döds

i ett vacuum av omvärldens okunnighet,

medan deras ömtåliga strängar outhärdligt spänns

för att en dag ofrånkomligt brista.

Ur "Libido" (1990)

Levande begravd

Mänsklighetens dom är att förvisa mig till okunskap

Därmed är jag såsom en levande begravd.

Jag törstar efter visshet om mig själv,

men mina övervakare behåller locket hårt tillskruvat på mig.

Jag får ingen luft och kan ej andas,

men de håller locket endast desto hårdare och mer beslutsamt på.

Jag ropar till dem från min avgrund av desorientering,

men de sätter munkavle på mina läppar.

Jag försöker bulta i min ensamhet mot väggarna i burken

som jag hålles instängd i, men de bakbinder mina händer blott.

Jag finner då i locket ett försummat litet titthål,

och jag tittar ut igenom springan och får några skymtar

av en verklighet som varit min, men de tar då en ögonbindel

som de binder över mina ögon med så att med säkerhet allt vad jag ser blir svart.

Där sitter jag i mörkret, naken, instängd, med munkavle och bakbundna händer

och berövad all min syn. Till slut försöker jag då ägna all min energi

och uppmärksamhet till att lyssna, men då upptäcks även detta,

och min hörsel, mina öron, blir förseglade med vax.

Hur kan jag leva i ett sådant mörker av en så fullständig vanmakt?

Likväl är jag svagt medveten om att jag begått de grövsta brott,

men min situation är icke straffet för vad jag har gjort.

Tvärtom. Man hindrar mig från att ta på mig straffet,

och man döljer för mig mina egna brott.

Man vill till varje pris avhålla mig ifrån att ta på mig mitt rättmätiga straff,
och man har avsiktligt hjärntvättat mig till att ha glömt vad jag har gjort.
Men kan en skuld- och ångestkänsla vara starkare och tyngre och mer plågsam
än när man ej själv får veta vidden av vad man är skyldig till?
Att endast känna att man bär inom sig något ont
men hårt förvägras kunskapen därom av andra, vilka dock vet vad man endast själv bör veta,
är en svårare tortyr än vad som kan uppfinnas av den hemskaste inkquisition i världen.

De tre dödssynderna

Det har sagts att vår tids främsta åkomma, problem och last är ytlighet.
Folk hjärntvättas av skvalkultur, den sämsta möjliga musik i varuhus,
kaféer, restauranger, diskotek och nöjesställen, burkmusik och dunkmusik
med hesa sångare som bara skriker, radiodravel och televisionsdysenteri och smörja
för att inte tala om massmedias dagspress skvallerkrönikor och överdrivna nyhetsdramatik.
Vårt samhälle besjålas av en flärdens ytlighet som blivit lag och tvång för alla
och som tvingar alla till historielöshet, okunskap och andlig analfabetism.
Men hand i hand med ytligheten går vulgariteten med en ständigt mer förvärrad smaklöshet.
Det hårda samhället av asfalt och betong har ingenting att bjuda utom kallhamrad sterilitet.
Den enda flykten därifrån är lättsinnet, det blinda hängivandet åt den absoluta flärden.
Meningen med livet är för ungdomen att bara leva livet,
vilket i praktiken innebär att bränna livets ljus i båda ändar.
Dessa tre är den moderna mänsklighetens allting dominerande dödssynder:
ytligheten, lättsinnet, vulgariteten, vilkas summa är den absoluta ignoransen,
som blott kan få varje vettig människa att visa mänskligheten ryggen
med förakt och äckel och besvikelse.

Meditation (14.7.1990)

Vi känner ej varandra.
Vi har aldrig sett varandra.
Är det till vår fördel eller nackdel?
Det får vi väl se när vi får se varandra.
När blir det och var?
I detta land inom en månad?
Kanske i det ljuva Grekland som du drömmer om?
Måhända i ett lamakloster i Tibet
långt bortom tid och rum i evig säkerhet
inom buddhismens klarsynta och mänskliga förnuft?
Måhända i den indiska mystikens värld
eller i Bangkoks farliga och underliga romantik.
Jag vågar icke spekulera mera,

ty den värld som öppnat sig för oss är alltför stor
för att jag ännu skulle våga tro på att den kan bli sann.

Vi vet ej någonting alls om varandra
utom dock en enda ej alldeles oväsentlig sak,
nämligen, att vi redan, utan att ha sett varandra,
har varandras ideal och drömmar nästan skrämmande gemensamt.

Hyllningssonett

Ljuva flicka, tag vår hyllning, dig vi ägna denna dikt
förutan toner men dock med uppriktighet av högsta vikt.
Vi följt dig länge med tillgivenhet på kort och längre sikt
och hoppas kunna hålla livet ut förutan känslorvikt.
Ett åttioårigt liv av lidanden och prövningar förutan tal
har uppfyllt hennes liv med äventyr, upplevelser och ödeskval,
två världskrig och tre nationaliteter har ej givit annat val
än att blott härda ut med allt och överleva allt i kyrkans sal.
Det är just religionen som har gett dig all din styrka,
all den fromhet, karaktärsfasthet och dygd vi dyrka,
du har funnit din personlighet i helig kyrka
sammansatt av andra mänskohjärtans kärleks styrka.
Tappra moder, tag emot vår varma uppriktiga djupt tillgivna hyllning
med ett tack för allt vad du har givit oss av livserfarenhetsuppfyllning.

Naturens klagan

Jag tål ej gräl och aggressivitet, disharmoni och ofrid.
Skona mig från människorna, ty jag tål ej deras låghet.
Skona mig från motorbåtars helvetesoväsen, bilars gift och oljud,
flygmaskinernas himmelsdunder och politikernas massmediala och ohyggliga intriger.
Varför kan ej alla bråkiga och aggressiva människor plåga blott ihjäl varandra?
Varför måste all naturen störas av omänsklig onaturlighet,
och varför måste all vår världs gudomlighet och skönhet
fläckas av självdestruktiva dumma människors idiotiska förstörelse?
Jag tål ej dumhet, oförstånd, stridslystenhet, provokationer eller missljud.
Jag blir sjuk av sådant, vilket även all naturen blir.
Jag håller mig till självklarheter: att allenast frid ger frid,
att endast konstruktivt och träge arbete ger resultat,
att livet blott bör främjas och ej någonsin tvärtom,
att allting destruktivt och negativt är endast dårskap
medan endast kärlek lönar sig i längden såsom något positivt.
Men varför krigar människorna då så hänsynslöst mot hela världen och naturen?
Ingen kan ge svar på denna angelägna fråga
som besvaras blott i döden med en evig tystnads sömn och ro.

Mördaren

Jag är inte hård som mina fäder.
Jag kan inte gräla och befalla såsom de.
Jag tål ej höra någon form av hårdhet ens,
jag tål ej uppleva den ringaste konflikt,
ty sådant är så väsensfrämmande för mig,
det är så lågt, så fult, så smutsigt, djuriskt och föraktligt,
så omusikaliskt, onödigt och dumt, så plågsamt, kraftnedsättande,
det är ett sådant slöseri av energi på oförnuftigt ändamål,
all aggressivitet är såsom bitt av svartaste giftspindlar,
och varför skall mänskan sänka sig till en så låg nivå?
Om ni ska gräla, anklaga, förtala, uttrycka förakt,
om ni ska säga något som tar bort så mycket som ett hårstrå
av en mänskas mänskovärde, då är ni ej bättre än hyenor
som angriper värlöst och försvagat djur för att det lever
och för att det är så lätt att göra as av.
Den som angriper och tar till våld mot någon mänska,
och det gäller även tvångsmedicinering,
honom räknar jag som föga mer än som min egen mördare.

Fallna änglar

Vad lönar det sig till att tvivla?
När ingenting är roligt längre, vem blir glad åt att få veta det?
Om du vet hemligheter om det mänskligas elände och dess tragedi,
vem kan du glädja med att avslöja så sorgliga mysterier för?
Behåll dem för dig själv och tig.
Om du därav vill skapa fram litteratur är det din ensak,
men bed aldrig andra läsa om det.
Begrav i ensamhetens tystnad nattens desperata skrin,
sätt munkavle på din förtvivlan,
bind de händer som vill lyfta knutna nävar,
gråt men endast under täcket så att ingen ser det eller hör det,
och låt ingen någonsin få veta sanningen om ditt elände;
ty varenda en av alla dina medmänniskor lider själva
av eländen som är mycket värre för dem själva
än vad någonsin ditt helvete kan bli för dem.
Låt det bli din stolthet att de andra icke känner till
att du är lika tom och rutten inombords som de,
att din osalighet ej är det minsta olik alla andras,
och att även du, som alla andra, endast är en fallen ängel,
utstött ifrån paradiset ner till jorden för att leva här

ett skamligt liv som alla andra
i det eviga mänskliga helvetets förbannelse,
ett hopplöst mörker utan himmel eller Gud
där människan allsmäktig och allenarådande styr allt
åt helvete till undergång för hela mänskosläktet.

Vi är olika som natt och dag.
Ej något stämmer mellan oss,
ty du är ung och jag är gammal,
du är rik och jag är fattig över lag,
du äger mod och trotsar hela världens tross,
alltmedan jag, försiktigheten själv, är som en slam-mal:
gräver ner sig, ständigt under isen, tyst och seg.
Vad mera är: du är ju ung och vacker medan jag är trög och grå och feg.
Hur kan vi umgås utan att jag får rivaler som är skönare än jag?
Ett fromt förbund emellan oss kan endast bli ett helvete av folk som slåss,
och dessutom har vi din bror som extra buller i familjens larmsal,
- vad finns det då för gott? Allenast det som finns emellan oss:
en ljuv utmanings lockande oemotståndlighet
av kärleksgodhetsguld i smärtorik gudomlighet.

Etna i åska och månsken.

Du skälver i mörkret, du jätte av liv och av skräck;
om du vaknar är en skön välmående värld helt puts väck;
du allena kan lägga Sicilien så som i en säck,
men det finns ingen som vågar säga till dig: "Maffian släck!"
Ty Sicilien beror av din mytiska fruktansvärdhet;
du är icke så vacker som dina kolleger Vesuvius
och Japans förtrollande lika utslocknade sevärdhet,
men du är desto mer fasansfull som gamle Erebus
fastän din snö skänker liv åt en värld av gudomlighet.
I dessa dagar av fullmåne har åter Tyskland förenats
just som mina tåg på Sicilien i blixtar och moln har försenats.
Men fullmånen har lyst igenom och givit min värld en förklaring:
en mera dramatisk värld har aldrig funnits i denna förslavning
av underbar skräckromantik i intim blyxtbelysning av dagning.

Skilsmässan

Jag beklagar, men vi måste skiljas.
Det är inte ditt fel och ej heller mitt,
men jag är sådan att jag ej kan giljas
då min ensamhet är livsnödvändig för mig.

Ensamhetens isolering är min frihet,
utan den är sömnlöshetens marritt
som blott gör mig glädjedödande för dig
och alla andra: ingen gläds åt att jag är social
då jag som sådan endast blir för mig själv ödesdiger.
Detta är väl mitt livs fruktansvärda hemlighet:
jag kan befrämja människorna med kraften hos en tiger
blott om jag ej kommer dem socialt för nära:
då blir jag för dem och för mig själv fatal
då de är liksom du mig alldeles för kära.

Återkomsten

En vägg stod mellan oss: vi hade inte setts
på alltför länge. Allt var likt men även olikt:
du var äldre, mognare och sminkad
så att denna målade fasad av läppstift, puder och mascara
utom mycket annat strax avskräckte vem som helst,
och även mig, din älskare, din dyrkare, som stod sig slätt
mot alla dina friare och kavaljerer,
lika brackiga och rika och förnämt snobbistiska som du.
Förlåt mig, men fasaden masken, ytligheten störde mig.
Det insåg du, och genast gjorde du dig till en bättre mänska,
och jag kunde åter känna väl igen min egen närmaste.
Återföreningen blev from och innerlig som Penelopes,
och du hade varit lika trogen som Odysseus.
Hur vi än någonsin i framtiden på nytt blir skilda
så förblir vår själ och ande alltid en och innerligt förenad,
och jag går ej någonsin i säng med någon annan utom dig,
ty jag är säker på att du ej någonsin går i en annans säng än din och min.

Det ogripbaras bevisning

Hur skall det ogripbara definieras?
Hur kan man få någon teori bekräftad
som består av känslor blott som ej kan motiveras?
Sanningen om känslolivet är behäftad
med en säkerhet som aldrig kan konkretiseras
men som därför just är desto mera sann och skyddad
i sitt osårbara luftslott av blott känslors drömmoras
av universum utan ände i sin härlighet
och svindlande avgrunder utan botten i sin outforsklighet.
Hur skall man då förklara denna vansklighets totala säkerhet?
Man bara vet.

När man ej någonsin är ensam men bara drömmer om sin älskades personlighet
beror det på att den man älskar är i samma drömmars salighet
av ömsesidig kärlek, vilket man då vet blott just emedan man ser in i kärlekens oändlighet.

Häpnad

Du okända gudinna,
kärlekens prästinna,
att jag skulle finna dig
så underligt lik mig!

Vem kan väl fatta ödets raljerier
det behagar medelst fånerier
gäcka allt privat initiativ
med förnuftsvidriga galanterier!

Vem kan komma någonsin till rätta
med den kärlek som är ödets eget liv
vars sanningssaga ingen kan berätta
utan att brutalt inkräkta på en evighet
vars okränkbara lag är att förbli en gåtfullhet.

Jag längtar efter dig, min vän,
ty du är så långt borta.

Rosor vissnar även för en sven
när kärleken hans kommit grymt till korta.

Blommor som ej vissnar finnes ej,
ty ungdoms skönhet är blott en tillfällighet.

Om rätta ögonblicket icke griper dej
kan du få vänta på det nästan i all evighet.

Ej evighetens ljuvaste moment
kan räddas om det en gång blir försummat.

Kärlek kan ej byggas på nytt fundament
när äkta kärlekshuset står förslummat.

Finns det då ej något kvar att hoppas på?
Jo, kanske, men så länge blott som vi förblir vi två.

Gåtan

Hur kan ett sådant fenomen förklaras?
Själen finns men kan ej definieras.
Att den är där kan ej någonsin bevisas.
Ändå är den mera påtaglig än något annat.
Det som större är än livet är därmed besannat.
Vetenskapen har mot denna kusten strandat.
Det var ingen annan än din far som förde oss tillsammans

elva vintrar efter att han lämnat livets trista långdans
mera levande inför vårt möte än när han befanns
vid liv. Din styvfars misstag var att aldrig respektera honom,
därför blev din fars hämnd fruktansvärd i sin subtilitet
som inte skonade din styvfars själ det minsta. Därigenom
räddades familjen genom blott en ensam själs integritet
som visade sig mäktigare än all världens dödlighets futilitet.

Till den älskade

Din integritet
är själva livets helighet,
det ädlaste och vackraste,
det dyraste som finns i världen,
det mest oskattbara, högst av alla värden.
Vad bryr jag mig om den yttre skönheten
när endast själens renhet spelar någon roll,
när mänskovärdets sanning är den yttersta skönheten
som förgyller allt i mjuk och ljuvlig moll.
Den melodin vill jag bevara, vårda och förklara
som en dyrbar pärla i en musslas hemliga beskydd,
osårbar, ouppnåelig och ypperlig, det underbaraste,
den rena ärlighetens, som gör all orenhet hälsosamt och härligt brydd,
den vill jag till min död mot hela världens oros anstorm innerligt försvara.

Det gåtfulla trippelförhållandet

Vi är inte två utan tre.
Någon blandade sig i våra tankar från början.
Vi umgås telepatiskt och förstår varandra utan ord,
när vi är åtskiljs är vi ändå alltid hos varandra.
Denna mystiska kontakt sker kanske genom denna tredje,
som ibland styr mina tankar och min penna,
som ibland tar säte även i ditt eget inre.
Jag behöver inte tala om vem denna tredje är.
Han finns, han påverkar vår kommunikation,
han gör den lättare, han är såsom en hemlig telegraftråd,
allt emellan oss sker genom honom och med hans välsignelse,
ty annars skulle det ej ske.
Mysteriet är att han ej är en själ för mig.
Han ingår i oss alla fem, han är med dig,
han gör sig påmind här hos mig, han glömmer ej din moder
och ej ens din lille broder. Undret är att det kan finnas sådant liv,
en sådan kraftig energi och sådan sprudlande aktivitet

som så väsentligt kan påverka och förändra livet för de levande
fastän det i sig är något fysiskt dött och endast opåtaglig själ och ande.

Skärselden

Min älskade vän, vårt förhållande har kommit långt,
men ju längre det går, desto mer återstår av distansen.
Jag älskade dig varje dag, varje natt i min gamla miljö,
och nu har allt brutalt bytts ut mot nya världar.

En storm har förskingrat allt säkert och tryggt, alla löften och pålitligheter,

och sen är man strandsatt i främmande hamn.

Desto klarare har dock vår himmel och framtiden blivit.

Beroendet har nästan helt nu försvunnit
med alla dess nackdelar, bördor och krampaktigheter,
och vi ser i stället varandra som fria och friska i själen,
som rena självständiga och oberoende själar

som därför är desto mer fria att älska,

att vörda och dyrka varandra,

som om vi förlorat allt slag och bytt ut det mot kärlek.

Släng dig ut på fria vingar,

kasta loss och var dig själv!

Hela världen för dig svingar

mycket lägre än du själv!

Vad är allt gott här i världen

utom bojer för din fot!

Sparka loss den snikna flärden,

låt ej något stå dig mot!

Allt är lögn som verkar säkert,

allt är falskt som säger stopp!

Men det finns en frihetshävert

mot allt ont i tidens lopp!

Endast friheten är sanning,

endast fantasin är guld!

Så var sann mot samvets maning

och var mot din lycka huld!

Förstå mig rätt.

Jag sökte aldrig någonsin en kvinnas kropp.

Jag sökte rent och slätt

en vänskapssjäl som kunde ge mig hopp.

Men alla kvinnorna bedrog mig.

Kött var allt de ville bjuda ut,

som om ej världen hade nog av sånt förut,
och aldrig fann jag någon själ som svarade emot mig.

Ty en själ som spörjer kräver själsligt svar,
och fysiskt svar på själslig fråga är ett knytnävssvar.
Blott därför har jag aldrig kunnat lita på en kvinna.

Själen som jag sökte kunde jag ej finna.

Skulle jag riskera då en funnen själ
med att besudla den med tarvlighet och gräl?
Nej, aldrig. Hellre då mystik och tvivel i oändlighet
än någon form av något ont i riktning ändlighet.

Sinnligast av alla,

så kallade du mig,

du sköna, kloka gamla sköka.

Och vad är då sinnlighet?

Blott glädje över livet,

lika oskyldig som lammet

som glatt skuttar kring

och rullar av sig dammet

skrattande av oskuld i naturens rena hägn.

Och jag var sinnligast av alla,

och dina män var fyrtioen,

och du var den som kunde locka påven

till ett glädjeskutt i sängen!

Oförskämdhet, du är bara oskuld,

och du åtråvärda sinnlighet,

du är blott livets rätt att äntligen få leva.

Hon älskade i åtta år en ängel och vampyr.

Han kunde icke själv ta hand om sig.

Han var ett hemlöst barn som saknade en moder.

Hon förbarmade sig över honom

och uppfostrade den fallne ängeln

till en skön demon av våld och lusta,

till en obetvinglig mörk vampyr,

till en skön onskans furste,

som väl etablerad i hennes oskyldiga berså

blott våldtog, misshandlade, var brutal

och knäckte hennes godhets hjärta.

Hon blev hård och kall, nersliten, oförsonlig,

som en moder våldtagen av egen son.

Men hon förblev en moder.

Det blev hennes räddning.
Alkoholiserad, utan något mänskovärde kvar,
förnedrad till ett djur
kom den osalige vampyren hem med brutna vingar.
Och hon tröstade den fallne ängeln
som en mor sitt barn.
Han hade brutit hennes vingar
blott för att förlora sina egna
medan hennes än var kvar,
men dock med sin begränsning:
ej mer kunde hon ge honom nya vingar.

Vad är väl Aids och syfilis mot sinnlighetens glädje?
Vad är ansvar värt med all sin vikt i guld
mot frihetens och jublets himmelska sublimitet?
Det finns ej något mer föraktligt än pedanteri,
som binder känslorna i källarfjättrar
och som offerar mänskosjälen för en illusion om ordning.
Endast känslan kan ge innehåll åt livet,
endast känslan föder liv och gynnar livet,
all okänslighet är död, och varje motstånd mot en känsla
är en mördare, som måste genomskådas genast.
Ge mig liv, och ge mig kärlek, lär mig leva blott för mina känslor,
ge mig Aids och syfilis, men låt mig känna att jag älskar.

Porträtt

Hennes mänskokänedom är avancerad-nyanserad,
men den fick hon inte gratis: alla hennes män
från fadern till den senaste, en yngre man, har plågat henne svårt,
och hennes liv har varit mest blott misshandel och fattigdom och därför ganska hårt,
men desto mera gyllene har hennes generositet och hjärta blivit.
Hon är sliten, härjad och svårt desillusionerad
men en klok och ädel själ väl härdad till en utsökthet
av oskattbara dimensioner. Hon har haft två långa perioder med två män,
och båda fostrade hon från en säker undergång till konstruktivitet,
från droger till en duktig hantverksidkare
och från alkohol till grekisk lärdom.
Och vad är då jag, den kanske tredje, för en så dynamisk och human celebritet?
För tretton år sen kallade hon mig sin bästa vän.
Som sådan tycks jag nu ha överlevat bättre än två äkta män som hon har genomlidit.
Hur kan detta vara möjligt? Det må vara hennes hemlighet.

Rasism.

Hata inte negrer.
De är bara människor.
Var då rättvis, människa,
och hata endast hatet.
Hata dem som hatar negrer,
kyl ner deras hat med kallt förakt
och vänd dem ryggen helst offentligt.
Hata även negrer men blott om de hatar.
Hatet endast är värt kallt och oförsonligt hat,
men allt som kärlek är är värt att älskas.
Älska negrer om de älskar,
älska även de rasister som kan älska,
när du älskar.
Älska allt som doftar kärlek,
giv det all din värme och uppmärksamhet,
din uppmuntran och all din kärlek,
men låt hatet kvävas ensamt isolerat
i sitt eget fängelse av hat,
det mest självdestruktiva av allt vacuum.
Nonchalera det till döds,
ty endast det kan hjälpa det,
och hatets enda medicin är döden.

Avståndstagande

Jag hatar er inte, o kvinnor,
men vad ni är för ena luder!
Ni vandrar på jorden som blinda fallgropar
för män, ansvarslösa och fullständigt tanklösa,
livsfarliga i er nyckfulla naivitet
och för mannens själ döden direkt om han faller;
ni går i ert sinnliga tänkande fram som fatala och fala sirener
och märker ej själva hur dödlig er sång är
för män i dess oemotståndlighets höga förförelse,
och när ni går över liken och gravar av män
som har fallit och drivits till självmord av er,
så går ni bara glättigt förbi med en lätt axelryckning
och undrar helt fräckt: "Och vad tog det åt den?"
Det finns ingen så hög grad av grymhet på jorden
som er blotta tanklöshet, okunnighet och naturliga åtrå.
Jag hatar er inte, men tyvärr så känner jag er,
och jag säger därför bara: "Akta er för mig!"

För jag vet precis vad ni går för och skyr er som pesten!
Ni har blott er själva att skylla om ni kommer in i min väg,
och jag vägrar, som ni, att ansvara för följderna!"
Homosexualitet i all vanära, men kvinnlig sexualitet
är blott en millimeter ifrån samma botten och skam.
I det långa loppet så är det precis samma helvete.
Den enda skillnaden blott är att det kan bli barn,
det kan uppstå en oskuld, ett hopp
genom kvinnans förfärlighet, fall, skuld och vanära;
men även det barnets oskuld blir satt i en värld dominerad till hopplöshet
av endast sexualitetens obotliga skuld, skam och vanära.

Alla män är barn

Alla män är barn
för mödrar att ta hand om,
självuppoftande, barmhärtiga, värlösa kvinnor
prisgivna åt hårda män som ser dem mest som skarn
i sin olyckliga brutalitets och blindhets svendom.
Det är kanske orättvist, som någon vist påpekat,
att allenast kvinnorna kan rätt förstå de dumma männen,
medan männen aldrig kan förstå ens sina mest förtroliga väninnor.
Det beror på att de visa kvinnorna i männen alltid ser små barn,
helt menlösa och blinda, mera barnsliga än barn
och desto mera barnsliga och blinda ju mer de ej fattar att de blott är barn.
Hjälp oss att förstå vår barnslighet, o ljuva kvinnor!
Endast ni kan med er vishet visa oss vår rätta själ som vi förnekat
för oss själva, de obotligt dumma, fåniga och fåfänga förbålda männen.

Ögonpåsarna

Dassig, eländig och usel
vaknar han på golvet i en trasig bädd
med skrynkligt ansikte och fransig pyjamas
med så många hål, att det är svårt att sticka ben och armar rätt
när man tar på den, blinkar dumt med svullna ögonpåsar,
kan ej öppna ögonen emedan de är så igengrodda av nattvak,
suckar, hostar, rosslar, petar sig i näsan, stönar, snörvlar
och ser alldeles förfärlig ut, ty spegeln visar sanningen:
ett trasigt, slött och rynkigt ansikte helt utan liv,
som om han varit ute på kalas tre dygn i rad
och druckit femton snapsar varje gång
förutom glögg och portvin, sherry, cognac och Martini,
gästat nattläger hos horor, svirat sig till sömns:

inför ett sådant ansikte måste man undra:
vad gör du på nätterna egentligen?
Men varje kväll är han dock fräsch och ung på nytt
och redo för en ny natts måttlösa utsvävningar
i fantasin med endast skrivmaskin och penna som sitt enda sällskap.

Dra åt helvete

Skona inte etablissemanget
med dess dominerande och allt förlamande småaktighet,
likgiltighet, vulgaritet, lättsinnighet och ytlighet,
dess svenska tråkighet och dess fatala kortsynthet.
Allt etablerat är en lögn, och allt som det försvarar är ett idiotiskt hyckleri.
Dumhet, blindhet och naivitet kan ej försvaras.
Låt musiken domineras självmordsmässigt av sin avgudade rockmusik,
den monstruösa bluffen, som ej ens är musikalisk
utan som blott lever på effekter och affekter genom monstruöst beteende
och ytlig fåfänga i högsta möjliga extrema grad;
och låt litteraturen domineras självmordsmässigt av sin egen onaturliga förkonstling,
"endast den som skriver obegripligt kan förnya språket och kan få nobelpris",
som den dominante modernisten Artur Lundkvist sade,
en sympatisk man och stor begåvning som blev etablerad och spårade ur,
Svenska Akademiens auktoritära påve som bannlyste Graham Greene
emedan denne, liksom Astrid Lindgren, var för mänsklig.
Dra åt helvete, du flumkultursamhälle med din formlöshet och skönhetsblindhet,
du som endast duger till att blunda för allt evigt och all skönhets självklarhet,
du som föredrar banaliteter framför det som ädelt är och konstruktivt,
du som inte vågar skratta åt sann humor av feg rädsla för att göra bort dig,
eller för att inte verka seriös, som om du var det,
du som dödfödd av frigiditet ger en författare hans refusering nummer 114
med exakt den samma helt sterila formel som för fem år sedan,
alla ni förbannade förlag som bara tänker på att tjäna pengar
och som därför bojkottar ihjäl en ärlig diktare som ansträngt sig i 20 år,
för att han har allt det som etablissemanget saknar:
fantasi och klarhet, form och skönhet, ädelhet och humor,
era imbecilla inskränkta pedanter, som styr samhällsbildningen
igenom ert boktryckeri: ej konstigt då att samhället
blir mer och mer analfabetiskt och historielöst!
Jag är en god förlorare men måste dock åtminstone betala med totalt förakt
för mina 23 års refuseringar, ett 23-årigt ensidigt kärleksönskande
som bara mötts med dödens iskalla och hånande frigiditet.
Skyll ej på mig då, samhälle, som föredrar narkotika och kriminalitet
i ständigt tilltagande dominans i takt med rockmusikens fulhet,

framför en som jag, som endast erbjöd själ och ärlighet och skönhet.

År av mardrömmars umbäranden,
är de äntligen över? Kan det efter sådana stormar
bli solsken igen? Glöm bort solen och månranden
med alla timliga skurar och karlar som gormar,
glöm bort alla grälor och krig och allt bråk och ståhej,
glöm bort skymferna, tårarna, misshandeln och tragedin,
och förglöm framför allt alla plågsamma mäns konterfej,
deras missförstånd, otålighet, hänsynslöshet och grin
av sadism och beräknande illvilja; allt sådant är ej
värt luft ens; det är bara flugsurr av dagsländors flin
som ej något alls kan åstadkomma mot integriteten och anden.
Naturen är kvar fastän kåldolmar svunnit som hövolmar,
och vad du nu blott behöver till skänks av en vän utan kön
är en äntlig natts sömn med blott saliga drömmar som lön.

En gemensam historia på trettio år
fylld av skilsmässor och kverulanser
till fruktansvärd smärta och mördande tår
av förtvivlan och uppoffringar utan gränser, -
här står vi dock på andra sidan om helvetet,
komna igenom och än såsom barn i vår oskuld
så rena och fina och ädla som gyllene vetet
och ändå så luttrade nästan till oigenkännlighet
genom ett skoningslöst ödes och missförstånds skuld.
Men vi lever och klagar ej, ty allt har blivit till guld
av allt det som vi dock genom allt lyckats rädda tillsammans
och bära förbi tidens våld av gemensamma känslor och minnen;
all upprördhet och alla kriser som stormat mot oss i en narrdans
av trettio års tragedier har ej haft den ringaste åverkan på våra sinnen.

Idealet

Är det rättvist av mig att så favorisera dig?
Du bad mig för tretton år sedan söka mig till andra kvinnor,
förföra dem och älska dem hellre än den du trodde var ovärdig mig.
Icke sökte jag andra, men de sökte mig utan hinner,
och allt vad de gav mig var blott förödmjukelser och orättvisa.
Jag är kanske orättvis som lätt föraktar så många
om jag finner en blott som jag finner värdig att prisa.
För henne går jag då till överdrift och börjar stänga
all världen för dess fula låghet, som icke får komma vid henne,

den enda, den pietetsalstrande, den som jag älskar hysteriskt.
Naturligtvis är detta irrationellt men ej orättvist gentemot henne.
Det må vara orättvist mot alla andra, men är det mot världen?
Är det icke rätt att ta avstånd från allt världsligt ont, fult och ofriskt?
Blott innerligheten i skönhetens sanning kan leda all världen i eviga värden.

Egoismens fasansfullhet

Höjden av egoism är att vilja ha en annan mänska för sig själv.
Ytterst få är de som inte är helt dominerade av denna egoism.
Jag är rädd för egoismen. Den är det enda jag fruktar i livet.
Låt mig leva, låt mig älska, men låt mig aldrig äga det liv jag älskar,
och låt mig aldrig få behålla min kärlek för mig själv.
Jag är alla, jag tillhör alla, och i mig själv är jag ingenting.
Jag lever blott i andra och genom andra.
Vad andra ser i mig är bara det som icke är.
Kritisk får man vara endast mot sig själv,
men den som kritiserar andra dömer blott av fördom.
Allt som är är levande och heligt och oantastligt,
och endast sitt eget liv har man rätt att fördöma och döda.
Lev, värld och människor,
och minns mig blott som den som älskade er alla.

Kärlekscredo

Frihet är önskvärt så länge som möjligt;
blott hälsan behöver beroendet av en kvinna till slut;
men ju längre man lever utan en kvinna och äktenskap,
desto friskare är man. Dock bör man ej neka sig kvinnor
som ungarl och fri man; ju fler kvinnor, desto bättre,
för erfarenheten, för människokännedomen, för distansen till egot,
för motverkan av egoism och subjektivitet och för odlandet av självkritik
är umgänget med kvinnor det bästa som finns, och ju fler, desto bättre.
Kärleken är enda grunden för all mänsklig hälsa,
och kärleken kan endast leva som fri.
Äktenskapet och familjelivet är endast ett nödtvång
som påtvingas en av naturen med tiden,
en formalitet, som bör undvikas med allt dess tvång och dess lagar
så länge som möjligt, och åtminstone så länge hälsan tål det.

En komplimang

Ett brev, ett budskap, skriftligt,
så att alltid du kan ha det och bevara det
och gömma det längst in i hjärtat

som försäkring mot allt ont i världen.
Du var bara fyra år då. Själv var jag väl fjorton.
Du har glömt det själv, naturligtvis,
för sådant lägger inte så små barn på minnet,
men själv glömde jag det aldrig.
Ni var hemma hos oss, du och dina äldre syskon
med er moder, men den som stal föreställningen var du.
Men det mest aktningsvärda var att du den kvällen
valde ut mig som din favorit
som blott ett barn med ärligaste oförståndighet
rakt på sak och utan tillgjordhet kan göra.
Det var kanske sista värmen från min egen barndom.
Sedan vidtog helvetet i min familj
med lång och smärtsam grundlig upplösning moraliskt
genom främst den religiösa firmans hopplösa förförelse
av alla mina syskon och min moder,
vilket innebar för mig total desorientering omkring puberteten.
Konsekvensen blev att jag ej någonsin upplevde någon ungdom.
Sedan vidtog arbetsåren i misär i trist oändlighet.
Jag hade visserligen fler och fler väninnor men ej någonsin en älskarinna
utom några korta och fatala misstag.
Därför har jag aldrig någonsin försökt att göra barn.
Du och din moder är emellertid bland kvinnor som jag känt
de enda realisterna, och därmed är ni helt unika.
Vidmakthåll din realism, ty den skall alltid komma väl till pass
och vara nyttig, hälsosam och ovärderlig.
Jag har aldrig glömt din komplimang till mig som litet barn
som väckts till liv igen i denna månad efter tjugosju år,
ljuset från den renaste mest oförställda barnasjälens chosefrihet,
en värmande tillgivenhet som solens sista ljuva stråle
kvällen innan mitt liv övergick i lång och kvalfull vinternatt.

Julklappsverser

Hur skall vi lösa detta problem?

Vi står inför det fenomen
att musiken behagar båda,
men båda kan inte få båda.

Vi står inför den mest prekära våda,
men då räddar oss en snilleblix!

Vi löser denna hjärngymnastiks klåda
med att tänka ut en list:

Låt båda byta och få låna båda!

Låt dem båda lyssna på den andras,
så får de ju delvis ha varandras!
Om det inte passar med Franz Liszt
så låt en annan mästare få andras,
och det finns ju ej någon musik som ej kan bandas!

Musiksmak

Det heter att skomakare bör få förbli vid egen läst,
och varje hästkarl rider bäst sin egen häst,
att endast den som kan sin egen sak är bäst,
att bakpulver är meningslöst förutan jäst,
och att allenast den är värd som har sin gäst;
men detta handlar nu ej om skomakare
och inte heller om nån sockerbagare
och inte ens om någon vedersakare
av sådana pratmakare
som gör det i musik, som sonen till en sån skomakare
som Dvorak, eller sonen till en fyllesmakare
som Beethoven, och varför inte sonen till en rackare
som den vars namn betyder just skomakare?
Nu har jag sagt för mycket. Varsågod, finsmakare!

Tre bensinmackar genomletades
förgäves, och alla drömmar krossades.

I stället hittades
dock detta, som stod till finnandes
i en bensinmack just när det timades
på dagen D och det nödgades
komma till rimmandes
även utan att något kom till finnandes;
men här är nu något svinnande
som alltid går ner med det rinnande.

Faraos fåfånga.

Vad väntade du att få med dig till den andra sidan, gudomlige Faraos?
Hela din rikedom, allt vackert guld, dina skepp, allting utom din själ?
Det var blott för din fåfångas skrytsamhets skull
som prins Moses en gång gjorde uppror mot dig
för att finna en mera bestående Gud än ditt glitter och guld, dina later och olater.
Samtidigt var du dock höjden av naivitet. Aldrig kommer man från
att den stora civilisationsenhetstanken kom till genom dig,
genom ditt riksförenande, genom din ordning och din underbara generositet.

Vad som slår en mest av alla fina skulpturer av Farao är hans "*Stage Presence*",
hans självsäkerhet och hans lysande och övertygande starka skådespeleri.
Men just den är hans fåfånga. Gagnlöst tog du med dig guld in i graven, o Farao,
hur mycket guld du än tog, ty din grav blev fullkomligt utplundrad ändå
av vandaler som logiskt nog tyckte att de bättre kunde behöva ditt guld än du själv.
I din fåfånga ligger du fullkomligt naken, o Cheops, och inte ens kvar i din grav,
som är tom, utan guld, utan någonting alls utom tomhet och nakenhet.
Eller var det kanske meningen? Kanske du insåg att du såsom död aldrig skulle bli
så respekterad som levande? Kanske du insåg, att du aldrig kunde ta med dig den makt,
som var den enda faktor som gjorde dig så respekterad och rik?
Kanske genomskådade du människosläktet och skrattar fortfarande åt det,
med tomheten i din gravs mörker, med en cynicism utan gränser?
Ja, skratta åt mänskorna, Cheops, ty de förblir obotligt fåfånga.
Kanske kurerade du din personliga fåfånga just genom byggandet av din rekordstora grav,
men för människosläktets, turisternas, alla småaktiga människors fåfånga,
(fåfånga hör alltid samman med småaktighet,)
har det nog aldrig någonsin funnits det ringaste hopp.

Ur "Journalisten" (1992)

Näktergalen

Näktergalen spökar där ute.
Dess sång är mänskligt utsägligt.
Vad är ditt budskap? Vad är din mening?
Vad är din obönhörliga anmaning?
"Sanningen till varje pris!
Sanningen till vilket pris som helst!
Du har ej rätt att dölja sanningen!"
Ej ens den mest privata och personliga av sanningar?
Ej ens ett helt livs mest extrema hemlighet?
Han bad mig alltid hålla tyst.
Han förbjöd mig att någonsin yppa hemligheten.
Nu är han borta. Han har lämnat mig. Han har övergivit mig.
Kanske är han död. Kanske är han mördad.
Eller har han bara för att demonstrera själv för alltid och totalt
bara tagit avstånd från mig? Det får jag kanske aldrig veta,
Näktergal, bara du kan veta, och endast skall av mig få veta,
att om jag någonsin älskade en människa så var det han
och det med en passion som överstiger allting mänskligt och naturligt.
Var det därför du begav dig bort från mig och allt vi hade gemensamt?
Var det för att du visste att jag höll på att göra dig känd?
Du ville aldrig att jag skulle spara dina brev, och endast med största motvillighet
kunde du tillåta att jag avskrev dem och blott förstörde originalen.

Du ville aldrig synas eller bli omtalad, du ville endast verka i hemlighet.
ty du trodde att du endast kunde verka i hemlighet. Till slut trädde du fram
och genomförde din stora teologiska kupp i Egypten inför alla världens religioner
och gav mig tillåtelse att noggrant dokumentera och vittna om den.
Men du kunde kanske endast göra det emedan du visste att du skulle lura oss alla -
ingen av oss anade att det var din svanesång, ditt testamente.

Nu är du borta, och vi får kanske aldrig veta mera.

Och jag får kanske aldrig med visshet veta om du verkligen var min kusin,
du som var mycket mer för mig än blott en broder, vän och älskare,

du mänsklig ängel i ett genis anspråkslösa gestalt,
vars högsta önskan var att mänskligheten skulle tro

att du aldrig ens någonsin hade funnits.

O näktergal, kan du säga mig var han är?

Är du hans kärlek som når mig än, när du sjunger blott för mig,

och blott jag sitter och lyssnar till din sång före gryningen?

Är du hans levande budskap från Tibet?

"Sörj ej! Stå för sanningen! Sjung ut den fritt som jag!"

Så sjunger du, men själv står du ej för sanningen,

ty ej ens du kan berätta för mig om han lever eller är död,

om han frivilligt dragit sig undan eller mördats,

om han verkligen var min kusin eller blott den bästa av vänner.

Men en sak är vi överens om, och den tron befäster mig din sång i:

att hans kärlek var sådan att jag kanske aldrig mer

kan älska någon människa som han.

Den ihjälplågade kärleken

Jag älskade dig, men du älskade bara de andra.

Jag friade till dig, men du sade nej,

inte bara till mig men till samtliga friare

för att helt frivilligt nöja dig med att förföras av en narkoman.

Ändå fortsatte jag med att älska dig

medan du blint styrde hän vart som helst

till det ena sanslösa förhållandet efter det andra,

till vad som helst om blott det ej var förnuftigt.

Ändå övervägde jag ännu att viga mitt kärleksliv åt dig

när du själv förförde en tio år yngre man

och födde barn med den periodalkoholisten.

När det sedan sprack efter åtta år, när han bedrog dig

och slösade bort allt ni ägde på vettlösa resor och alkohol

och det blev skilsmässa mellan er även vad bostad beträffar,

då plötsligt försökte du väcka till liv det som brunnit hos mig
genom alla de åren tills du själv förförde den yngre.
Men en sedan åtta år levande kvävd och begravd äkta kärlekseld
kan aldrig mer tro på kärleken. Denna kan leva blott om den besvaras.
Om den blott besvaras, som den gjorde i alltför många år,
med grymma nyckfulla dolkhugg av otrohet och opålitlighet
kan ingen vädjan om medkänsla mer väcka värme och tillit.
Min kärlek är död för dig, fastän den brann både längre och högre
än för någon annan. Vår vänskap består, men tro aldrig att den kan bli varm.

Vem är du, min okända älskade?
Har jag ej ännu fått nog av min fåfänga,
min blinda tillit till kvinnliga nyckers opålitlighet,
detta största av mannens självbedrägerier?
Vad hjälper väl insikt om svaghet och ömkligt självbedrägeri
mot den faktiska kärlekens stormande anfall?
Vad orkar väl vettet förmå mot den överväldigande kärlekens övermakt?
Bedrägeriet var icke att falla för kärleken mot allt förnuft
utan det att man trodde sig ha blivit botad mot kärlekens våld.
Jag är mindre immun och mer sårbar än någonsin,
kärleken kan inte ens eunuckerna värja sig för,
ty det finns ingen högre naturkraft, ej någon mer allsmäktig makt,
ingen mer oberäknelig anfäktelse, inget starkare väsen
än kärlekens makt när man älskar en kvinna.

Henning Enedal in memoriam

Värld, du har fel.
Du läser inte dikter. Du tittar på TV.
Du lyssnar inte till melodier. Du ställer bara till med oväsen.
Du lyssnar inte till naturen. Du gapar och dansar hårdrock.
Du tar inte vara på känslorna. Du dödar dem med materialism.
Du ser inte sanningen. Du ägnar dig bara åt verklighetsflykt.
Du orkar inte läsa böcker. Du låter dig hellre hjärntvättas av massmedia.
Du struntar i dina självmördare. Därför blir de bara fler.
Du älskar inte din nästa och glömmar din kristendom.
Din nya religion heter självgodhet, självtillräcklighet och ensamhet.
Du lever mest för att spara, äga och köpa trygghet, men allt är bara illusioner.
Snart är du så tråkig, o människa, att ditt enda nöje blir döden.
Jag är ett av offren för dina misstag, o hemska värld,
men vi är många tusen och så många, att du aldrig mer kan blunda.

Henning, poet, kastade sig under en spårvagn våren 1993.

Henning var mannen som vågade leva.

Henning var mannen som vågade vara poet.

Henning var mannen som vågade vara sig själv.

Han var mannen som bjöd på sig själv till döds.

Med sin expressionistiska konst tog han ut sina svängar till maximum

och hävdade därmed människans rätt till att göra just detta,

och det fick han fan för.

Ty vår tid och samhälle tål inte sådant.

Man får inte vara fri, enkel, naturlig och frisk.

Om man då vågar hävda den rätten så läggs man, som Henning,

på den psykiatriska sträckbänken och tvingas genomgå elchocker,

vår sköna nya världsvåldtäkt på själen.

Hans liv blev därefter en kamp till det yttersta

för att ändå träda fram till försvar för

sin själs rätt att få vara fri och sig själv

genom enkel och harmlös men uppriktig expressionism

klädd i ordets mest fundamentala ursprungliga uttrycksform

ren poesi.

(1995)